

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 84 / III Legislatura / Sisè període

Dilluns, 17 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 63

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i tres minuts.

El M. H. Sr. President manifesta el sentiment de condol de la Cambra per la mort del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn, ex-President del Parlament de Catalunya (p. 4064).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (Punt primer de l'ordre del dia.)

Article 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de modificació)

Decaiguda (DSPC-P, 87).

Esmena del G. Mixt (núm. 2, de modificació)

Debatuda després (esmena núm. 23).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, de modificació)

Decaiguda (DSPC-P, 87).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de modificació)

Decaiguda (DSPC-P, 87).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Decaiguda (DSPC-P, 87).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 6, de modificació)

Decaiguda (DSPC-P, 87).

L'I. Sr. Carnicer (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4065).

Apartat 1

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Font (S), juntament amb l'esmena núm. 8 (p. 4065).

Apartat 6

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4065).

Votació de les esmenes núms. 7 i 8: rebutjades per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 4065).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 4 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4065).

Article 2

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 10, 12, 16 i 22 (p. 4065).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4066).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Lletra a)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 13 i 19 (p. 4067).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4067).

Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Apartat 4

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. p. Popular (núm. 14, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P) (p. 4068).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4068).

L'I. Sr. Curto (P) (p. 4068) intervé per fer un aclariment i l'I. Sr. Escudé li respon (p. 4068).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 15, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 18, 21, 129, 141, 147, 182, 196, 225, 227, 291 (p. 4069).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4069).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Apartat 7

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 17, de modificació)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb l'esmena núm. 20 (p. 4070).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4070).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 21, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Votació de les esmenes núms. 9 a 16 i 18 a 22: rebutjades per 34 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 4070).

Votació de l'esmena núm. 17: aprovada per unanimitat (p. 4070).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 4070).

Article 3*Text del Dictamen*

Votació: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 4071).

Article 4*Esmena del G. Mixt (núm. 23, de supressió)*

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M), juntament amb les esmenes núms. 2, 23, 27, 104, 125, 127, 136, 142, 164, 169, 175, 176, 181, 183, 187, 189, 209 i 224 (p. 4071).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4072).

Votació de l'esmena núm. 23: rebutjada per 1 vot a favor, 56 en contra i 26 abstencions (p. 4073).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4073).

Article 5**Apartat 1****Lletra e)***Esmena del G. p. Popular (núm. 24, de supressió)*

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb les esmenes núms. 26, 28 i 52 (p. 4073).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4074).

Lletra g)*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de supressió)*

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 29, 55 i 64 (p. 4074).

Esmena del G. p. Popular (núm. 26, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. Mixt (núm. 27, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Lletra b)*Esmena del G. p. Popular (núm. 28, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Esmena del G. Socialista (núm. 30, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 34).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 31, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 64).

Apartat 3**Lletra a)***Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 32, d'addició)*

Debatuda després (esmena núm. 64).

Addició de noves lletres

L'I. Sr. Saura (IC) intervé per fer un aclariment (p. 4074).

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 33, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 34).

Addició de noves lletres*Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)*

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC), juntament amb les esmenes núms. 33, 40, 42, 46 i 48 (p. 4074).

L'I. Sr. Saura (IC) defensa les esmenes núms. 33, 50, 51, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74 i 77 (p. 4075) i la I. Sra. Fabian (IC) defensa l'esmena núm. 76 (p. 4076).

L'I. Sr. Carnicer (S) defensa les esmenes núms. 30, 41, 53, 56 i 61 (p. 4076). Tot seguit fa un aclariment (p. 4077).

Esmena de G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S), juntament amb l'esmena núm. 36 (p. 4077).

Esmena de G. Socialista (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 35).

Esmena de G. Socialista (núm. 37, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Oliart (S) (p. 4078).

Esmena de G. Socialista (núm. 38, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 4078).

Esmena de G. Socialista (núm. 39, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Brunet (S) (p. 4079).

Addició d'una nova lletra*Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, d'addició)*

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició d'una nova lletra

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 42, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Lletra e)

Esmena de G. Socialista (núm. 43, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Rañé (S), juntament amb les esmenes núms. 44, 45 i 47 (p. 4080).

Esmena de G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 43).

Esmena de G. Socialista (núm. 45, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 43).

Addició de noves lletres

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 46, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena de G. Socialista (núm. 47, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 44).

Addició de noves lletres

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 48, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena de G. Socialista (núm. 49, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Oliart (S) (p. 4080).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 50, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 51, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Lletra i)

Esmena de G. p. Popular (núm. 52, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Esmena de G. Socialista (núm. 53, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició d'una nova lletra

Esmena de G. Socialista (núm. 54, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S) (p. 4081).

Lletra j)

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 55, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Esmena de G. Socialista (núm. 56, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició de noves lletres

Esmenes de G. Socialista (núms. 57, 58, 59 i 60 d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S) (p. 4081).

Lletra k)

Esmena de G. Socialista (núm. 61, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Addició de noves lletres

Esmena de G. Socialista (núms. 62 i 63, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. de Madre (S) (p. 4082).

Lletra l)

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 64, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Addició d'una nova lletra

L'H. Sr. Hortalà (M) defensa les esmenes núms. 31 i 32 (p. 4083).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 65, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4084).

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 66, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 67, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 68, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmenes de G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76 i 77, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 34).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4084).

L'H. Sr. Hortalà (M) intervé per contradiccions i l'I. Sr. Saura (IC) per allusions (p. 4089).

Votació de les esmenes núms. 23, 24, 26 i 27: rebutjades per 10 vots a favor, 63 en contra i 20 abstencions (p. 4089).

Votació de les esmenes núms. 25 i 28 a 77: rebutjades per 30 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4089).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4089).

Article 6

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 78, de supressió)

L'I. Sr. Curto (P) la dona per defensada juntament amb les esmenes núms. 80, 82 i 84 (p. 4090).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 79, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 81, 83 i 85 (p. 4090).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 80, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 78).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 81, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 79).

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 82, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 78).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 83, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 79).

Apartat 4

Esmena del G. p. Popular (núm. 84, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 78).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 85, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 79).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 86, de modificació)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb les esmenes núms. 87, 134, 140, 155, 159, 168, 178, 200, 210, 211 i 223 (p. 4090).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 87, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 86).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4091).

Votació de les esmenes núms. 78 a 87: rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4091).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4091).

Article 7

Apartat 1

Esmena del G. Mixt (núm. 88, de supressió)

L'H. Sr. Hortalà (M) intervé per fer un aclariment (p. 4092).

Esmena del G. p. Popular (núm. 89, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P) (p. 4092).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 90, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 96 (p. 4092).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 91, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 95 i 98 (p. 4092).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 92, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb les esmenes núms. 93 i 94 (p. 4093).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 93, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 92).

Esmena de l'H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 94, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 92).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 95, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 91).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 96, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 90).

Esmena del G. Socialista (núm. 97, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 146 i 226 (p. 4093).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 98, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 91).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4094).

Votació de les esmenes núms. 88, 89, 90 i 93: rebutjades per 6 vots a favor, 49 en contra i 17 abstencions (p. 4094).

Votació de les esmenes núms. 91, 92, 94 i 98: rebutjades per 22 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 4095).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 4095).

Article 8

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 99, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 105, 113 i 119 (p. 4095).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 100, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 106, 110, 111, 120, 122 i 124 (p. 4095).

Esmena del G. Socialista (núm. 101, de supressió)

Torn a favor: I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 107, 109, 112 i 121 (p. 4096).

La I. Sra. Barenys (S) dóna per defensada l'esmena núm. 123 (p. 4097).

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 102, d'addició)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M), juntament amb les esmenes núms. 103, 108, 114, 116 i 117 (p. 4097).

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 103, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 104, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 105, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 99).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 106, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 100).

Esmena del G. Socialista (núm. 107, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 101).

Esmena del Diputat I. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 108, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Esmena del G. Socialista (núm. 109, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 101).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 110, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 100).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 111, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 100).

Esmena del G. Socialista (núm. 112, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 101).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 113, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 99).

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 114, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Esmena del G. p. Popular (núm. 115, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb l'esmena núm. 118 (p. 4098).

Apartat 4

Esmena del Diputat I. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 116, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Addició de nous apartats

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà, del G. Mixt (núm. 117, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Esmena del G. p. Popular (núm. 118, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 115).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 119, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 99).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 120, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 100).

Esmena del G. Socialista (núm. 121, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 101).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 122, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 100).

Esmena del G. Socialista (núm. 123, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 101).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 124, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 100).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4099).

L'I. Sr. Clotas anuncia la retirada de l'esmena núm. 123 (p. 4101).

Votació de les esmenes núms. 115, 116 i 117: rebutjada per 4 vots a favor, 59 en contra i 19 abstencions (p. 4101).

La I. Sra. Martí i Conill (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 123 (p. 4101).

Votació de les esmenes núms. 99 a 114, 118 a 122 i 124: rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4101).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 4101).

La sessió se suspèn a les nou del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 63.1

La sessió s'obre un quart de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Modificació Parcial dels Límits de la Zona Perifèrica de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Comissió Jurídica Assessora.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de serveis comunitaris.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el control ambiental i radiològic a Catalunya.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre els ingressos públics i el rendiment dels impostos cedits.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de l'ensenyament a distància.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament dels rius de Catalunya.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Projecte de Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu al sistema educatiu català.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de minusvàlids.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i el futur del turisme a Catalunya.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de personal a la sanitat pública.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Regressió dels Deltas dels Rius de Catalunya.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres i Serveis.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Suport a la Premsa Escrita en Català.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social.

17. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Illustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, amb els actes d'ahir i d'aquest matí hem acomiadat les despulles del Molt Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn, President que

fou d'aquest Parlament en la legislatura de 1984 a 1988. La Mesa, i amb ella tota la Cambra, li ha retut el merescut homenatge per la llarga història de serveis a la nostra nació que s'inicià en la política en temps de la Segona República, mantingué l'esperança activa en la llarga clandestinitat, demostrà la seva eficàcia en la tasca de govern en la Generalitat ja restablerta i, finalment, exemplaritzà l'equanimitat més exquisida en la presidència del nostre Parlament.

En el moment que hom estimi oportú, la Cambra li dedicarà una sessió necrològica en la qual es podran posar de relleu amb la deguda amplitud tots els aspectes de la seva rica personalitat.

Avui, malgrat les urgències de l'ajustat ordre del dia d'aquest Ple, crec que cal deixar constància dels nostres sentiments —que estimo que són unànimes— de dolor per la seva desaparició i de condol vers els seus familiars i els seus seguidors que d'una forma o altra s'estenen a tot l'arc parlamentari.

Que descansi en pau el gran senyor, el gran polític i el gran patriota que fou Miquel Coll i Alentorn.

D'acord amb l'ordre del dia, per l'article 133 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa es prega que s'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran dimecres, dia 19, a les quatre de la tarda.

La Presidència comunica la retirada de les interpellacions següents: la del punt número 9 de l'ordre del dia, Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Projecte de Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu al sistema educatiu català, que havia formulat el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, del Grup Popular. La que integrava el punt número 10, Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de minusvàlids, que havia de formular la Diputada Il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, també del Grup Popular. Finalment, la del punt número 12, Interpellació al Consell Executiu sobre la política de personal a la sanitat pública, que havia de formular el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras.

**Projecte de Llei de Pressupostos
de la Generalitat de Catalunya
per al 1991**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1991 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Atès que la previsió del debat de les 470 esmenes reservades per a defensar en el Ple, tot i suposant una reducció prudencial dels temps d'intervenció, comportaria una llarga durada del Ple, d'aproximadament vuit dies, la Presidència proposa que els torns tinguin, a títol orientatiu —i repeteixo: a títol orientatiu— la durada següent: per al text articulat, una esmena: 2 minuts i mig; dues esmenes: 5 minuts; quatre esmenes: 10 minuts; sis esmenes: 15 minuts; deu esmenes: 25 minuts, i més de quinze

esmenes: 40 minuts. I pel que fa a l'estat de despeses o esmenes a la totalitat de capítols, una esmena: 10 minuts; dues esmenes: 15 minuts; quatre esmenes: 30 minuts; sis esmenes: 45 minuts, i deu esmenes: 60 minuts.

Si els grups parlamentaris no sol·liciten votació separada, les votacions es faran agrupades segons els torns de debat.

El debat de l'article 1, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions al Pressupost.

També es fa l'advertiment que per part de la Mesa, de la Presidència, s'utilitzarà la numeració corresponent al Dictamen de la Comissió, de les esmenes.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió per presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Doncs, no havent-hi cap diputat encomanat en aquest sentit, podem passar al debat del Projecte de Llei.

La primera esmena, que és l'assenyalada amb el número 9, és una esmena de modificació presentada pel Grup parlamentari Socialista. Per a defensar-la, té la paraula... *(L'I. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CARNICER: No, senyor President, per un tema d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CARNICER: Perquè, malgrat que el nostre Grup està d'acord que les esmenes de l'article 1 s'han de deixar per al final, això no es pot fer extensiu a totes les esmenes perquè entenem que les que porten per número 7 i 8 es poden debatre en aquest moment.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Esmenes a la lletra c), en l'apartat 1, eh? Té la paraula ... sí?, el senyor Font té la paraula, del Grup Socialista.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President; agregarem les esmenes 7 i 8. Són esmenes de modificació de la lletra c), apartat 1, article 1, i de l'apartat 6, de l'article 1.

El sentit d'ambdues esmenes presentades no és altre, d'acord amb el nostre criteri, que precisar una mica més els organismes que es financen a través dels fons provinents de la Seguretat Social, bé sigui totalment, bé sigui parcialment. La Llei cita en dues ocasions d'aquest article —ho podríem posar entre cometes—, diu: «El Servei Català de la Salut i Entitats Gestores de la Seguretat Social», de manera genèrica, i ens sembla a nosaltres que potser seria més aclaridor que cités certament el Servei Català de la Salut, que és l'organisme sanitari, però també, i en concret, l'Institut Català de la Salut, que és un organisme que encara existirà en la mesura que en aquests moments, doncs, segurament, en aquest Ple aprovarem un pressupost i durant els pròxims anys, fins que no s'exhaureixi, seguirà existint, finançat segurament també amb càrrec a fons de la Seguretat Social, i també l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que es finança parcialment —a l'entorn potser d'un 30%—, amb càrrec als fons de la Seguretat Social.

El redactat de la llei en aquests dos punts ens sembla a nosaltres que pot portar a un cert equívoc, a un doble equívoc, que és que el Servei Català de la Salut no es finança amb fons de la Seguretat Social o bé també a una certa minusvaloració de l'ICASS, en el sentit que és un organisme finançat per la Seguretat Social, però que no es cita en el text.

Consegüentment, voldríem ampliar el redactat en el sentit de

les dues esmenes i que, en aquest sentit, guanyéssim en precisió a l'hora del redactat d'aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Torn en contra? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. És un torn en contra estrictament tècnic, perquè m'ha sorprès una mica l'explicació que ens ha donat l'Illustre Diputat senyor Font, perquè almenys en el text que jo tinc sí que ho especifica, i ho especifica claríssimament perquè parla, la lletra c), parla del Servei Català de la Salut i les entitats gestores de la Seguretat Social, i continua: «L'Institut Català de la Salut i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials». Per tant, doncs, ens sembla que s'ajusta totalment, tant a la Llei de l'any 83, del 14 de juliol, que és la que l'ICS i l'ICASS les considerava entitats gestores, i, en canvi, el Servei Català de la Salut no es defineix en la Llei actual com a entitat gestora. Per tant, tant a l'esmena 7 com a la 8, entenem que l'explicació almenys que ens dona el senyor Font és sobrer perquè —insisteixo— en els dos textos es fa referència, tant a la lletra c) com a l'apartat sisè, que és objecte de l'esmena 8, al Servei Català de la Salut i les Entitats Gestores de la Seguretat Social, i les especifica com a l'Institut Català de la Salut i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Si acceptéssim —perquè, en definitiva, el text ve a dir el mateix...—, però en donar l'ordre invers i en no haver-hi la «i» de les dues esmenes, aquí sí que podria quedar la confusió d'entendre que els tres organismes són gestors, i només són entitats gestores l'Institut Català de la Salut, que precisament és el que demanava el senyor Font, i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Per aquests motius, senyor President, votariem en contra de les dues esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació d'aquestes dues esmenes, 7 i 8 del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem a l'esmena número 9. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Amb aquest torn, defensaria les esmenes números 9, 10, 12, 16 i 22; és a dir, les esmenes que el nostre Grup té presentades a aquest article 2.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CARNICER: L'article 2, d'alguna manera, informa sobre la filosofia o sobre una part —potser sobre la part més important— de la filosofia legal que el Consell Executiu ens proposa que adoptem quant al que són transferències de crèdit.

Aquest article, que està dedicat a aquesta qüestió, que són les modificacions que al llarg de tot l'exercici el Consell Exe-

cutiu i el Conseller, cada u en fruit de les atribucions que aquesta Llei li atribuirà, pot modificar.

Per tant, la nostra intervenció l'any passat va ser una intervenció relativament quantificada, enguany no ho serà. L'any passat arribàvem a demostrar, crec, a bastament, l'ús i abús que des del Consell Executiu es fa d'aquest article 2 per deformar totalment el contingut del Pressupost i per reduir el debat que avui estem fent, de vegades, a un exercici de passar el temps. Les modificacions recordeu que deiem que eren superiors al 20%, que representaven, per tant, un conjunt de milers de milions, de 150.000 milions —quantitats importants—, però no vull entrar tant en aquesta línia argumental com en la línia del paper que aquest Parlament està fent i el paper dels grups de l'oposició en l'exercici del control que estatutàriament hem de fer sobre el Consell Executiu.

En aquest article i en alguns altres que veurem posteriorment, però essencialment a partir d'aquest article el Consell Executiu el que fa és forçar la majoria segurament d'aquest Parlament —potser no tan forçats, potser fins i tot de bon gust, però nosaltres, com a mínim, en dubtaríem— a aprovar un pressupost per dir-los, molt clarament, que després no pateixin, que després ja ho arreglarem, que després, mitjançant el règim de transferències de crèdit, farem el que ens convindrà. És clar, això vol dir que també en el que incideix essencialment és una falta de visió estratègica, una falta de visió de futur i no tenir les idees clares. D'alguna manera es pot fer així qualsevol pressupost i després, mitjançant les possibilitats que dona aquest article 2, es va adequant en funció de la tàctica i del dia a dia, que és, segurament, allò que més escau al Grup de la majoria. Les nostres esmenes van en el sentit d'intentar, algunes, fer desaparèixer aquestes possibilitats, evidentment, i, altres, des d'un punt de vista més possibilista, a intentar limitar-les. Com n'hi ha una que les limita en un 10% i, si no, en situacions determinades que s'hagi d'informar i donar el vist-i-plau en aquest Parlament. Si aquest Parlament aprova un pressupost, si aquest pressupost sofreix modificacions substancials, és lògic i natural que també sigui aquest Parlament el que després les aprovi.

I, finalment, hi ha aquelles més possibilistes que diuen: escolti'm, si no ens ho volen..., si fan el que volen, si, a més a més, ho fan sense tenir en compte aquest Parlament, com a mínim, com a mínim expliqui'ns el que fan i per això, en aquest sentit, cal veure algunes esmenes d'informació —simplement d'informació— que hi ha; informació que ens ha estat repetidament negada pel Consell Executiu i repetidament alludida pel senyor ponent de la majoria, el senyor Escudé, habitualment, en les referències a la Llei de Finances Públiques, dient que ja conté suficients instruments d'informació. El que passa és que —com el senyor Escudé bé sap— informar, segons els criteris que hi ha, per al Consell Executiu és, simplement, contestar la carta; contestar la carta no formalment, encara que no es doni cap tipus d'informació de la que es demana. Això cal canviar-ho perquè, sens dubte, si no, el que estem fent és menysvalorar el paper d'aquest Parlament, menysvalorar el paper d'aquests diputats, i aquest no és l'encàrrec que en el seu moment el poble de Catalunya va fer als membres d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. El torn en contra, suposo que el farà al conjunt d'esmenes a aquest article 2, o com vulgui el senyor Portaveu.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, miri, senyor President, per un cantó, potser fóra més àgil, però com que el senyor Martí Carnicer ha plantejat alguns temes en les seves esmenes que no plantegen altres grups, potser els faria una mica d'embolic i no tinc cap inconvenient a fer el torn en contra grup per grup.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies. Quant a l'esmena número 9, el senyor Martí Carnicer ens ha explicat moltes coses i ha dit que ja s'hi havia referit en l'exercici anterior —a l'exercici anterior, fa uns pocs mesos també m'hi vaig referir jo mateix—, voldria fer observar que, pel cap baix, el 90% de les esmenes a l'articulat són repetició de les que ja es van presentar fa set o vuit mesos i, per tant, m'excusaran que no fem grans explicacions, perquè, realment, el que ens diríem ara és el mateix que ja ens vam dir aleshores.

En tot cas, jo el que volia fer observar és que, precisament, l'apartat segon de l'article segon, que és el que, doncs, impugna el senyor Martí Carnicer a través de l'esmena número 9, és aquell que estableix limitacions, aquesta facultat que el senyor Martí Carnicer ens presentava com a omnímoda, per part del Consell Executiu, per variar les partides. Aleshores, la diferència només està en quines són les limitacions que són adequades, i, aleshores, el que fa el text del Projecte de Llei és posar com en no modificables aquelles partides que sobre elles s'hi ha pronunciat, específicament, el Parlament, i la diferència entre el text del Projecte i el text del Grup Socialista està que el Grup Socialista pretén que no es modifiquin posteriorment partides que hi hagi hagut transferències i, sobretot, aquelles que hagin tingut reduccions que després no es puguin augmentar. Per tant, com poden veure, la diferència és mínima i, en tot cas, nosaltres entenem que és més correcte, és més flexible la proposta que fa el Projecte de Llei.

Quant a l'esmena 10 i la 16, el que fa és intentar afegir a la normativa de funcionament d'aquest mecanisme de modificacions pressupostàries allò que assenyala l'article 42 de la Llei. Aleshores, jo voldria dir al senyor Martí Carnicer que en l'apartat primer, que no hi ha esmenes presentades a aquest article, es diu ben clarament que continua en peu la Llei de Finances Públiques en aquells punts que no són modificats per aquesta Llei, i és precisament aquest el punt modificat. Per tant, no té objecte que parlem d'aquest article 42.

Quant a l'esmena número 12, aquí és un tema que ja ha sortit repetides vegades, que, en definitiva, vol transferir no capacitat informativa, sinó capacitat decisòria sobre el Pressupost, sobre l'execució, millor dit, del Pressupost en una comissió de la Cambra; el que pretén el Grup Socialista, a través del senyor Martí Carnicer, és que quan hi hagi una transferència que afecti més del 10% d'un crèdit d'un departament o organisme autònom, que es necessita un informe favorable, per tant, hi ha un dret de veto, no ja del Parlament, sinó de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost. Jo m'imagino que el meu company de coalició i de Comissió, el senyor Ferran Pont, li donaria una gran satisfacció aquest poder gran que tindria, però ens sembla que, amb el respecte de les atribucions entre el legislatiu i l'executiu, és una cosa que **no podem pas acceptar**.

I, finalment, l'esmena número 22 —com deia el senyor Martí Carnicer— és més possibilista perquè ja no demana el dret de veto, sinó aquesta informació trimestral. I, aleshores, juntament amb vint-i-nou esmenes més del Grup Socialista i d'altres

grups, escampades al llarg del text del Projecte de Llei, es demana, precisament, això: una informació sobre la matèria a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Aleshores, com ja deia bé el senyor Martí Carnicer, la resposta del nostre Grup, òbviament, és esmentar l'article 83 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que a bastament dona els mecanismes de control i, en defecte d'això o al marge d'això o en cas d'incompliment d'això, també sap el senyor Martí Carnicer i ho saben tots vostès, senyores i senyors diputats, perquè l'han utilitzat moltíssimes vegades, tenen la facultat en diversos apartats i diverses modalitats mecanismes del nostre Reglament de la Cambra per obtenir del Consell Executiu o d'una conselleria aquesta informació que vostès puguin creure o nosaltres puguem creure que és insuficient.

Per aquests motius i com és tradicional també, a aquesta esmena número 22, el nostre Grup hi votarà en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Seguint amb el debat d'aquest article segon, correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les seves esmenes; són l'11, la 13 i la 19: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. En aquest article iniciem una batalla que any rere any perdem, que és la batalla de la transparència i el control d'aquest Pressupost. Crec que a hores d'ara és obvi, no només perquè ho hagin denunciat tots els grups de l'oposició, sinó perquè són dades que existeixen, i perquè així ho ha dit la Sindicatura de Comptes repetidament, que l'estat de liquidació del Pressupost, de tots els pressupostos que fins ara hi han hagut a la Generalitat, té un nivell de modificacions que arriben a desvirtuar —a desvirtuar—, fins i tot, aspectes importantíssims del Pressupost inicialment aprovat en aquesta Cambra. I, en definitiva, en aquest article, tots els grups de l'oposició, d'una o d'altra manera, el que plantegem són, fonamentalment, dues qüestions: que el que aquesta Cambra aprovi en aquesta sessió no sigui paper mullat i, segona, que les modificacions que inevitablement el Consell Executiu haurà de fer en relació amb el Pressupost siguin modificacions que puguin ser informades i controlades per aquest Parlament.

En aquest sentit cal dir, en primer lloc, que tot el tema de les modificacions pressupostàries està regulat, de manera important, a l'article 42 de la Llei de Finances Públiques, i cal dir que en aquest tema, com en altres temes que al llarg del debat veurem, la majoria el que fa és que, en aquesta Llei, contradiu i vulnera aspectes importants de la Llei de Finances Públiques. És a dir, allò, la Llei de Finances Públiques, que va ser una llei aprovada per consens, que, en definitiva, intentava fer transparent i controlable la gestió del Pressupost, contínuament, en aspectes importants, a través, mitjançant la Llei de Pressupostos, s'intenta vulnerar per escapar, escapar clarament a allò que és control del Parlament. Insisteixo que això no són només acusacions o denúncies dels grups de l'oposició, sinó que avui són dades que tenim sobre la taula i opinions de la pròpia Sindicatura de Comptes.

En aquest sentit, el nostre Grup, igual que altres grups, hem plantejat un conjunt d'esmenes, en el nostre cas tres esmenes, i insisteixo que aquestes tres esmenes van en la direcció de fer complir allò que la Llei de Finances Públiques de Catalunya diu i que en alguns aspectes l'actual Projecte de Llei vulnera.

L'esmena 11 fa també referència a la necessitat que aquelles

transferències de crèdit que superin el 10% dels crèdits inicials tinguin l'informe favorable de la Comissió d'Economia i Finances. El senyor Escudé ja ha contestat a l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer en aquest sentit, fent una ironia sobre el poder del Ferran Pont..., del senyor..., perdó, de l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont, però, en tot cas, la gran ironia, la gran ironia és que, del Pressupost que aquí aprovem, posteriorment, més del 20% —més del 20%— es pugui modificar sense cap control d'aquest Parlament. Nosaltres acceptaríem una altra proposta de control; ara bé, la ironia en relació amb el poder d'un president de comissió possiblement és petita en relació amb la ironia que el Govern modifiqui el 20% del poder d'aquest Parlament de Catalunya, i, per tant, crec que el tema important no és el poder de la Comissió d'Economia i Finances, sinó el poder del Ple del Parlament de Catalunya.

L'esmena 13 fa referència també a la necessitat de suprimir un apartat, l'apartat 4 d'aquest article, en relació que el Departament d'Economia i Finances pot autoritzar transferències de crèdit destinades a despeses de personal, que literalment això està prohibit a la Llei de Finances Públiques. És a dir, la Llei de Finances Públiques diu que no es podran fer transferències de crèdit relacionades amb els crèdits destinats a despeses de personal. Aquí se'ns presenta una llei que vulnera allò que diu la Llei de Finances Públiques i permet que des del Departament d'Economia i Finances es faciliti això.

I el tercer tema torna a ser una rebaixa dels grups de l'oposició. Diem: si es fa aquest nivell, aquest nivell de modificacions, seria bo, seria raonable que se'ns informés, al Parlament, i la informació no passa només per tenir unes liquidacions o uns estats d'execució on és impossible saber els motius d'allò que es modifica i, per tant, que les demandes d'informació que fem fan referència a les raons i a les motivacions profundes de —hi insisteixo— modificacions pressupostàries importants que desvirtuen el pressupost inicialment aprovat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Saura, en diverses ocasions, s'ha referit a la paraula «vulnerar» la Llei de Finances Públiques. Jo ja he manifestat prèviament que aquí no es tracta de «vulnerar», sinó de «modificar», perquè l'apartat primer del mateix article segon, que, hi insisteixo, no ha estat objecte de modificació, és aquell que ja diu això: que es mantindrà el text de la Llei de Finances excepte en aquells punts que, en virtut del present Projecte de Llei, es modifiquin. I, precisament, aquest n'és un. Per tant, cap vulneració.

Quant al contingut de les esmenes, l'esmena número 11, és aquesta també d'establir una obligació, de posar-ho en coneixement i rebre un informe favorable preceptiu de la Comissió, tal com demanava el Grup Socialista a l'esmena 11: la resposta és la mateixa. Voldria dir que el Grup d'Iniciativa ha tingut major profunditat que el Grup Socialista, perquè fins i tot ha previst el cas que la Comissió d'Economia i Finances no existís perquè estiguéssim en un període d'absència de Parlament, o de període vacacional, i aleshores preveu, fins i tot, la possibilitat que, en aquest cas, les competències de la Comissió, les tindria la Diputació Permanent.

Malgrat això, malgrat el major paper protocol·lari de la Diputació Permanent, l'objecció d'ordre de constitució de base, de distingir, diferenciar entre el poder legislatiu i l'executiu ens sembla que continua sent vàlida.

Quant a l'esmena 13, aquesta és una esmena que ha presentat ja anys anteriors Iniciativa per Catalunya, i sempre han donat la mateixa argumentació; aquí no es tracta que el Conseller d'Economia i Finances, doncs, tingui facultats per realitzar reorganitzacions administratives, sinó, senzillament, d'extreure'n les conclusions, a nivell pressupostari, d'una reorganització administrativa que és competència del Consell Executiu, i, per tant, aleshores, el que ell fa, o ell, el que pot fer, és intervenir en les transferències de crèdits destinats a despeses de personal que incideixin en un departament amb diversos organismes autònoms; fer transferències d'un lloc a un altre. I, finalment, l'esmena 19 és idèntica a l'esmena 22, del Grup Socialista, que és aquesta de donar trimestralment informació; informació que, trimestralment, es dona, en virtut de l'article 83, i que sempre queda, doncs com dèiem, oberta la porta a altres mecanismes que vulguin utilitzar les senyores diputades i diputats.

Per tant, doncs, pels mateixos arguments, votarem en contra, també, d'aquestes tres esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. El Grup Popular, en aquest article 2, té l'esmena 14. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Esta esmena número 14 és clavada a la que ha defensat Iniciativa per Catalunya. I és clar, jo m'atreveixo a dir-li al senyor Saura com s'atreveix vostè a comparar lo rigor de la Sindicatura de Comptes amb l'opinió del senyor Escudé? És quasi com comparar Déu amb un gitano, tot això, senyor Saura. (*Rialles.*) Un any més, lo Grup Popular —a més, ho dic en el sentit positiu de la paraula, eh!...

El Sr. PRESIDENT: Ara...

El Sr. CURTO: Un any més lo Grup Popular també defensem esta esmena de supressió perquè l'última part d'est apartat quart de l'article segon clarament contradiu, senyor Conseller, i vulnera l'article 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que limita esta Llei de Finances Públiques de Catalunya, limita les transferències de crèdit a les transferències que afecten els crèdits destinats a les despeses de personal. (*Remor de veus.*) No ho diré més, senyor Escudé, això de...

Est debat, senyores i senyors diputats, posarà al descobert, com tots los anys, les contradiccions habituals en una sèrie d'articles que nos diran, des del Grup de la majoria, que ja ho preveu la Llei de Finances Públiques de Catalunya; en uns altres articles, que seran expressió literal d'esta Llei de Finances Públiques, i en alguns altres articles, com est que estem substantiant, que menyspreen sistemàticament lo rigor, los principis en què es fonamenten les finances públiques quan es refereixen a la unitat de caixa, al pressupost anual, a la comptabilitat, al control i a la responsabilitat.

És evident que l'aplicabilitat i l'eficàcia d'estos principis no és norma que s'adapta a les peculiaritats econòmiques i financeres de l'Administració pública catalana, tal com es demostra, vulguin o no, en est apartat quatre de l'article segon que intencem suprimir.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Per a un torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Molt breu, perquè, com que sóc persona tradicional i no m'agrada prendre el nom de Déu en va, doncs, no hi faré referències; però si que voldria dir-li, al senyor Curto, que vagi amb cura amb referències, per més folklòriques que puguin ser, a la raça gitana, perquè, doncs, això podria donar peu a actituds racistes, a les quals, crec, que tots hi som totalment aliens, i la raça gitana, amb totes les seves variants, ens mereix, com totes les altres races i grups, el nostre respecte, després de l'holocaust que van patir a mans dels nazis fa a la ratlla de cinquanta anys. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Quant al contingut de l'esmena, és una esmena, com el senyor Curto deia, idèntica, «clavada» —deia ell— a la del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i, per tant, el contingut de la meua resposta és el mateix: les facultats del senyor Conseller d'Economia i Finances no són omnímodes, en el sentit que tingui facultats de fer reorganitzacions administratives dels departaments i de les entitats autònomes, sinó senzillament quan, a conseqüència d'un acord pres en deguda forma pel Consell Executiu, ell té la facultat, a nivell pressupostari, de prendre en compte, de prendre en consideració aquest element i fer els reajustaments necessaris.

Per tant, doncs, òbivament, també hi votarem en contra, a l'igual que farem amb l'altra esmena, que —suposo— defensaran després els nostres companys de l'Agrupació del CDS, que també tenen una esmena idèntica, la número 15.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Curto tindrà oportunitat de rectificar; suposo que per a això em demana la paraula.

El Sr. CURTO: Sí, senyor President; moltes gràcies. Jo li voldria dir, al senyor Escudé, que això que li acabo de dir, «comparar Déu amb un gitano», és una refrany castellà, que s'utilitza molt a la meua terra; és per si no ho sap.

En tot cas, *obras son amores y no buenas razones*. A les llistes electorals responsabilitat d'est Diputat, quan vaig encapçalar les municipals, anava una representació de gitanos en les nostres llistes.

Per tant, les paraules que vostè ha dit, senyor Escudé..., no entri en est terreny, el qual vostè mateix pot revisar, i faci el favor, immediatament, de rectificar-les perquè (*crits i remor de veus*), senyor Escudé, una cosa, una cosa, senyor Escudé, és el que es diu, i l'altra, un juí d'intencions que vostè ha fet aquí, de manera intencionada i interessada, que no ha estat gens bé en la seva persona. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. Jo voldria posar per testimoni el *Diari de Sessions*; senzillament, jo he parlat de les paraules del senyor Curto, que podrien incitar a actituds racistes; no he dit pas que ell les tingués, ni molt menys.

Per tant, tot el que ell m'explica que, en la seva llista, doncs, hi ha moltes persones que pertanyen a un grup social o ètnic determinat..., però crec que no entra en aquest debat. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Silenci! L'Agrupació parlamentària del CDS manté tres esmenes a

aquest article segon. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. Defensa, que, si m'ho permeten les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, intentaré fer sota consideracions estrictament pressupostàries, allunyades, en conseqüència, de cap intenció ni religiosa ni racista.

La primera d'aquestes esmenes, senyor President, és l'esmena número 15, que és de supressió de la part final del punt 4 de l'article segon, i efectivament, com ja ha dit l'Illustre Diputat, portaveu del Grup de la majoria, el senyor Escudé, és una esmena també de repetició de l'esmena de l'any anterior. I tal com vàrem fer l'any anterior, insistirem i denunciarem el fet de les importants diferències que es produeixen entre el Pressupost que aprova aquesta Cambra i la liquidació definitiva d'aquest Pressupost.

Efectivament, aquesta diferència va ser del 47% en la liquidació corresponent a l'exercici del 87; del 15%, en la corresponent en l'exercici del 1988, i del 10%, en la liquidació que ens ha adjuntat en aquest Pressupost, corresponent a l'exercici del 89. Diferències que abasten el total de tot allò que es recapta i es gasta, i molt especialment, en com es gasta.

Una excessiva discrecionalitat atorgada al Govern, que òbviamment n'ha de tenir alguna, pot desvirtuar absolutament aquest debat pressupostari, pot desvirtuar-lo encara més. Creiem que el Govern no ha de gaudir de tota la llibertat que pretén a l'hora de fer les transferències i modificacions pressupostàries, i creiem, sobretot, i estem, cada dia que passa, més legitimats per dir-ho, que les modificacions pressupostàries, o han de ser prèviament autoritzades per aquesta Cambra —algunes—, o com a mínim, s'ha d'informar del seu contingut a aquest Parlament.

L'esmena número 15, senyor President, pretén la supressió de la part final de l'apartat 4 d'aquest article; és a dir, pretén limitar les facultats del Conseller d'Economia i Finances d'autoritzar transferències que afectin els crèdits destinats a despeses de personal que incideixen en un o diversos departaments o organismes autònoms.

Si vostè m'ho permet, senyor President, en el moment de defensar l'esmena número 18, a mi m'agradaria també a procedir a la defensa de les següents esmenes, que agruparíem: esmena 131, que és d'addició d'un nou apartat a l'article 9; l'esmena 143, d'addició a la part final del punt 1 de l'article 11; l'esmena 149, d'addició a la part final del punt 2 de l'article 13; esmena 184, d'addició d'un nou apartat a l'article 23; l'esmena número 200, d'addició al punt 2 de l'article 28; l'esmena 229, d'addició d'un nou apartat a l'article 29; l'esmena 231, d'addició a la part final de l'article 30, i finalment, l'esmena 309, d'addició a la part final de la Disposició Final Primera.

La defensa de totes aquestes esmenes té un element comú...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Latorre...

El Sr. LATORRE: Digui'm!

El Sr. PRESIDENT: Li haig de pregar..., perquè m'ha donat la numeració en contra de l'observació que ha fer la Presidència; m'ha donat la numeració de l'Informe, no del Dictamen.

El Sr. LATORRE: Si que ho lamento, senyor President. El que podria fer és fer-li arribar...

El Sr. PRESIDENT: Llavors, li pregaré que em repeteixi exactament els números, encara que siguin de l'Informe, però així...

El Sr. LATORRE: Sí, sí ho faré...

El Sr. PRESIDENT: Anirem més de pressa...

El Sr. LATORRE: ...amb molt de gust: la 18, que estic començant a defensar, la 131, 143, 149, 184, 200, 229, 231 i 309.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. LATORRE: La defensa de totes aquestes esmenes, senyor President, té un element comú, que no és altre que revitalitzar el paper d'aquest Parlament en la vessant del control de l'Executiu.

Naturalment, la tasca de control, indissolublement lligada a la parlamentària en la nostra democràcia, fa imprescindible la informació, la informació del Consell Executiu a aquest Parlament en aquests casos, per part de la Conselleria d'Economia i Finances, a la corresponent Comissió, una informació que fins ara el Govern, vulnerant els més elementals principis democràtics, ha estat amagant al Parlament.

El debat ja comença malament, senyor President, encara que això no representi cap sorpresa per a aquest Diputat, i dic que comença malament quan el portaveu del Grup de la majoria, en comptes de reconèixer el errors i les mancances del Govern a l'hora de facilitar la informació als diputats, acusa d'ineptitud l'oposició —que és el seu criteri, naturalment—: no sap aplicar adientment les previsions que, per al control de l'Executiu, té al seu abast a partir de l'aplicació de la Llei de Finances Públiques.

Doncs, no es preocupi, senyor Escudé, nosaltres continuarem fent la nostra tasca en la forma que la fem; vostès continuïn amb la seva, perquè nosaltres no tenim cap interès de fer cap curset de capacitació legislativa d'aquells que, subtilment, vostès, ens recomanen. I si per la via política, evidentment, doncs, no arribem a cap tipus d'acord, que em temo que no, serà per la via judicial, lamentablement, que haurem de buscar algun tipus d'acord.

I, finalment, l'esmena número 21, senyor President, és d'addició d'una lletra a l'article 2, una nova lletra. Aquesta esmena pretén, en una línia de coherència amb les anteriors ja defensades, que sempre que la modificació proposada representi un excés superior al 20, no pas al 8, com per culpa d'un error mecanogràfic nostre figura en el text de la Ponència, al 20% del crèdit minorat en l'exercici, caldrà que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos l'informi favorablement.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Pel que fa referència a l'esmena número 15, com hem assenyalat abans, és idèntica a la del Grup Popular i a la d'Iniciativa per Catalunya i és aquella que pretén retallar aquesta competència merament reglamentària pressupostària del Conseller d'Economia i Finances quan el Govern aprovi una reforma administrativa. Aleshores, entenem que són d'aplicació, a aquesta esmena número 15, les mateixes argumentacions que hem donat abans.

Quant a la resta d'esmenes: la 18, la 131, la 143, la 149, la 184, la 200, la 229, la 231 i 309 —numeració de l'Informe— són totes elles de coherent agrupació, perquè veig que totes fan referència a diverses facultats o a diverses operacions pressupostàries, a totes elles hi fa l'aplicació d'aquest criteri, que trobo just i legítim que el defensi l'oposició, que trimestralment es doni compte o s'informi el Parlament de totes i cada una

d'aquestes realitzacions d'activitats que preveuen els diversos articles afectats per aquesta esmena.

La resposta global és, lògicament, idèntica a la que he fet abans: la Llei de Finances Públiques ja preveu aquest mecanisme de posar en coneixement del Parlament, al voltant de l'article 83 s'explica detalladament tot el que s'ha de fer; a part d'això, cal insistir una vegada més que el Reglament de la Cambra dóna àmplies facultats a les diputades i als diputats per demanar aquesta informació en el cas que creguin que és insuficient.

I, finalment, dir, quant a l'esmena 21, que també és un cas més intens de control, perquè, com les altres que ja hem discutit abans, la 19 i la 18, es tracta de demanar un informe favorable. Vol dir que la Comissió d'Economia i Finances té el dret de vet, i, aleshores, doncs, l'argumentació és aplicable i l'únic que podria dir al senyor Latorre és que aquest error que figura, en aquest moment ja no és seu, era error seu en el moment inicial, però ell, molt acuradament, va repassar les seves esmenes, va observar que per comptes de 20 deia 8, i aleshores sí que si hi ha una error ara en el Dictamen ja és un error dels serveis del Parlament, que han continuant persistint en l'error del 8%. Si fos el 8% no seria admissible, però òbviament, senyor Latorre, essent el 20 encara molt menys.

Per tant, doncs, també a aquestes esmenes 15, 18 i 21 votarem en contra, i quan arribi el seu moment, en l'article corresponent, a la resta d'esmenes que ha defensat el senyor Latorre, en nom de la seva Agrupació, també hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Resten només dues esmenes per defensar; són del Grup Mixt, la número 17 i la número 20. Per a la seva defensa, té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Començaré per l'esmena número 20, per significar que es tracta d'un reforçament de la Llei de Finances Públiques, que si bé és cert que aquesta Llei obliga a retre comptes trimestralment al Parlament d'una sèrie de qüestions de tipus informatiu, en tractar-se de modificacions de crèdit, ens sembla —com també han ressenyat els diferents grups de l'oposició— que des d'un punt de vista específic fóra bo que individualment d'aquestes modificacions es donés compte a la Comissió corresponent. Però d'això n'han parlat els diferents grups i n'ha parlat també el senyor Escudé, per tant, faig, fem nostre el conjunt d'arguments que en aquest sentit s'han donat en relació amb el fet d'incrementar aquest tipus d'informació.

Pel que fa a l'esmena 17, en canvi, aquesta és una esmena de tipus estrictament procedimental; és una esmena que té a veure amb dos principis jurídics que fan referència a la jerarquia de la norma, en el sentit que si la norma ja està jerarquitzada, les resolucions d'aquesta norma també ho han d'estar i, al mateix temps, l'altre principi és el de garantir la responsabilitat de les decisions des d'un punt de vista col·lectiu.

L'article 2, punt 7, estableix que quan es produeix una discrepància o un informe desfavorable entre una anotació d'un departament i la corresponent intervenció delegada, qui ha de resoldre el conflicte o motivar, i, en qualsevol cas, resoldre aquest conflicte o aquest informe desfavorable, és el Conseller d'Economia i Finances. Nosaltres això entenem que estrictament parlant no és prou correcte, i que es pot modificar, millo-

rant el contingut procedimental d'aquest tipus de conflictes si el Conseller d'Economia i Finances motiva el corresponent informe de desavenència i és el Consell Executiu, el Govern, en definitiva, qui responsabilitza l'acció oportuna. És per això que nosaltres introduïm aquesta esmena, en la qual es diu que si l'informe de la intervenció delegada és desfavorable a la proposta de modificació pressupostària, s'ha de remetre l'expedient al Departament d'Economia i Finances perquè el Conseller la motivi i la presenti al Govern per a la resolució que consideri procedent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Torn en contra; té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Pel que fa referència a l'esmena número 20, com que gira a l'entorn de la informació trimestral, doncs, com deia ja l'Honorable Diputat, doncs, les argumentacions ja les he donades prèviament.

Ara, quant a l'esmena número 17, aquesta facultat que el Projecte de Llei reconeix al Conseller, és per paral·lisme a la competència equivalent que la Llei General Pressupostària —l'article 68, si no ho recordo malament— reconeix al Ministre d'Hisenda, i per això s'hi ha posat. Però l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, en examinar aquesta esmena, ha considerat que és possible que millori l'atmosfera de relacions, dintre dels òrgans diversos de l'Executiu, el fet que ell no omnímodament resolgui, sinó que doni una explicació i que sigui el Consell Executiu, en definitiva, qui tingui l'última paraula, partint de la base que lògicament les argumentacions que donarà el Conseller d'Economia i Finances seran les mateixes que podria resoldre per ell mateix i que seran suficientment sòlides i que, per tant, el Consell Executiu el que farà serà refrendar probablement la proposta de resolució que farà el Conseller d'Economia i Finances, és per aquest motiu que el nostre Grup manifesta que aquí no farem un torn en contra, renunciem, o renuncia el senyor Conseller, d'aquesta facultat i, per tant, acceptaríem l'esmena número 17, del vessant neoliberal del Grup Mixt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara, hem de procedir a la votació de les esmenes a aquest article segon. Exceptuant aquesta esmena número 17, es poden votar conjuntament les altres esmenes? (*Pausa.*) Doncs, es farà la votació conjunta, salvant la número 17, que serà objecte de votació posterior.

Vots a favor d'aquestes esmenes, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 17, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Se sotmet a votació ara l'article 2, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article tercer, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Passem al debat de l'article quart, que té una sola esmena del Grup Mixt, del senyor Celestino Sánchez, que té la paraula per a la seva defensa; la número 23.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, si m'ho permet, defensaria totes les esmenes que, en nom del Grup Mixt, té el Partit dels Comunistes de Catalunya, perquè crec que això abreuja el debat i farà més fàcil també la resposta a partir dels criteris polítics que hem elaborat en totes i cada una d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Em sembla molt bé, però per veure si hi estem d'acord, em pot dir quins números són?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Sí, la número 2, la 23, la 27, la 104, la 125, la 127, la 136, la 142, la 164, la 169, 175, 176, 181, 183, 187, 189, 209 i 224.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Té la paraula, senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Hem de dir que en la defensa de totes i cada una d'aquestes esmenes al text articulat essencialment hem utilitzat criteris polítics perquè, certament, en el text articulat de la Llei de Pressupost és on apareixen amb més claredat els criteris polítics que el Consell Executiu ha utilitzat per elaborar la proposta de pressupost.

El primer criteri que hem utilitzat per fer tota una sèrie d'esmenes és la necessitat d'incrementar la inversió pública que la Generalitat hauria de fer, posant-la en un 20% com a mínim. Aquesta proposta d'incrementar la inversió pública està lligada al convenciment que el Partit dels Comunistes de Catalunya té que estem en una situació de recessió econòmica a Catalunya i que, per tant, apareixeran tota una sèrie de fenòmens de caràcter polític-social, als quals serà necessari donar resposta des de l'Administració catalana. Per posar un exemple concret d'aquests efectes que apareixeran a partir de la recessió econòmica, és el tema de l'atur estructural que en aquest moment està patint la nostra societat i, sobretot, després del debat que es va fer al Ple del Parlament, respecte a la repercussió de la incorporació de Catalunya al Mercado Único Europeo on apareixia amb molta claredat que això significaria un augment de l'atur. Nosaltres pensem que en funció d'això seria necessari augmentar la despesa pública per part de la Generalitat i, en funció d'això, seria necessari també fer les modificacions corresponents.

Un altre criteri que ha possibilitat els criteris polítics que hem utilitzat, és la necessitat de la creació d'una estructura productiva pròpia per part de la Generalitat. Aquest també és un criteri general que hem utilitzat sempre, que l'hem defensat, que som conscients que no té el suport de la majoria, però que pensem que és necessari i imprescindible perquè aquesta estructura productiva pròpia faria possible un sector públic català que tingués capacitat d'incidir en la realitat, i, a més, pensem que en els pressupostos de la Generalitat hi ha els recursos suficients, o els recursos —limitats, però suficients— per fer aquesta tasca. Hem de recordar que el 25% d'aquest pressupost, aproxi-

madament, va a empreses privades. Si en comptes d'anar a empreses privades anessin en la direcció de la construcció d'aquest sector públic català, començaríem a estar en condicions, des d'un punt de vista concret de l'Administració catalana, d'intervenir en el mercat.

Un altre criteri que hem utilitzat ha estat la necessitat, la necessitat, de regularitzar les prestacions salarials en el marc del funcionariat i, sobretot, en una direcció que nosaltres pensem que és molt greu, i és que la mateixa Generalitat es fa trampa a ella mateixa respecte a les cotitzacions a la Seguretat Social, cosa, des del nostre punt de vista, molt greu. I, per tant, hem fet esmenes en la direcció de regularitzar aquesta situació.

Un altre tema que hem plantejat és la necessitat de la regularització dels salaris. Per a nosaltres, l'increment salarial s'hauria de fer a partir de l'entorn socio-econòmic com es planteja a la Llei 17/85. En això, en concret, des del nostre punt de vista, seria necessari plantejar un punt i mig per sobre de l'estimació de l'IPC per a l'any 91 com a criteri; pensem que la defensa del poder adquisitiu és un element cabdal quan es discuteix el tema del Pressupost perquè això afectarà milers i milers de funcionaris que estan treballant per a l'Administració pública. Per dir-ho «en plata»: la negociació col·lectiva, per sort o per desgràcia, comença i acaba aquí. I és en funció que comença i acaba aquí en el fonamental que nosaltres pensem que el criteri que s'hauria d'utilitzar és proposar, per part nostra, i no el que proposa el Consell Executiu, que és el 6,25%.

Per una altra part, un altre criteri que hem utilitzat és la necessitat d'anar en la direcció de l'estabilitat laboral del conjunt del funcionariat. I, a partir d'aquí, hem fet esmenes que van en aquesta direcció i, específicament, tenim present una realitat objectiva, que en aquest moment existeixen 4.000 interins de l'ensenyament públic que estan en una situació, precisament, d'interinatge. Nosaltres pensem que quan es discuteix el Pressupost és el moment de plantejar-se coses d'aquest tipus.

En definitiva, des del nostre punt de vista, el Govern del senyor Pujol no té voluntat inversora, en definitiva. I, per tant, el seu endeutament, des del nostre punt de vista, és limitat, hauria de ser major per donar resposta als problemes concrets que existeixen en aquest moment, però no de la manera que el Govern Pujol ho fa, que, normalment, aquest endeutament, el fa essencialment respecte a la banca privada. Nosaltres no estem d'acord amb això perquè això el que significa, a la pràctica, és donar diners públics a l'empresa, a la banca privada. Nosaltres creiem que és el deute públic el mecanisme fonamental que hauria d'utilitzar la Generalitat de Catalunya.

I hem de reconèixer que tots i cadascun d'aquests criteris polítics són criteris que estan emmarcats en el límit que estem discutint el Pressupost, i, per tant, el text articulat del Pressupost. Però al Partit dels Comunistes de Catalunya tenim un model alternatiu al model de pressupost que presenta la Generalitat: nosaltres creiem que és necessària una estructura fiscal pròpia de la Generalitat de Catalunya, i mentre això no sigui possible, avançar en la direcció del concert econòmic. I nosaltres som conscients que aquestes opinions polítiques que nosaltres defensem per al futur pressupost de la Generalitat, fan necessari qüestionar i modificar l'Estatut de Catalunya i modificar la Constitució Espanyola, i, per tant, avançar en la direcció de l'exercici del dret a l'autodeterminació. Però creiem que sense aquestes mesures de caràcter polític no serà possible, els meca-

nismes de caràcter financer, donar resposta a les necessitats que en aquest moment tenim.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Celestino Sánchez, jo diria que més que defensar globalment les seves esmenes, el que ens ha fet és repetir, amb paraules, doncs, similars en alguns casos i diferents en altres, el debat de totalitat que ja vam fer en el seu moment, perquè em sembla, a mi, que d'aquest reguitzell d'esmenes, el senyor Celestino Sánchez n'ha tret base argumental per fer un llarg discurs que, en definitiva, em sembla que ha girat a l'entorn de dos punts: un primer punt que deia que el Govern actual de la Generalitat no fa inversions i, per altra banda, s'ha centrat en els aspectes laborals. Jo no negaré que moltes de les esmenes que intentaré comentar del Grup o de l'Agrupació..., millor dit, sí, del Grup Mixt, sector neocol·lectivista, doncs, van lligades a temes laborals. Ara, el que jo sí que nego en rodó és que hi hagi cap esmena que tingui res a veure amb un major esforç d'inversió, almenys això és el que jo dedueixo de les esmenes. Perquè, és clar, l'única esmena que podria molt remotament anar per aquí és, precisament, la primera, la número 23, que és quan es parla de generar a l'estat de despeses uns crèdits necessaris per atendre les obligacions derivades dels serveis que es traspassin a la Generalitat durant l'exercici del 91, aleshores es diu que no es poden generar crèdits superiors a l'import de la quantitat transferida. I, aleshores, el que fa aquesta esmena és suprimir la paraula «no». Vol dir que, en definitiva, el que pretén el senyor Sánchez és que la Generalitat, durant l'exercici del 91, rebés un servei transferit, res més que això, eh?, cap inversió, cap ordre, tota la gran quantitat de competències que té..., no, no! Un servei nou transferit i rebria uns diners i, aleshores, se li..., aquesta prohibició, raonable i lògica que fa el Pressupost de dir: «senyors del Consell Executiu, no gastin més diners dels que rebin per a aquesta atenció», doncs, vostè li treu aquesta limitació que el que faria és generar no major inversió, el que faria seria generar un dèficit pressupostari que no es cobriria per altre lloc.

Per tant, aquesta és l'única referència. Perquè, miri, l'esmena 27 fa referència que no vol, el senyor Sánchez, que siguin ampliables els crèdits consignats en estats de despeses d'organismes autònoms, crèdits que vagin lligats als serveis corresponents amb uns ingressos que també siguin variables, cosa que és lògica que sigui així. Per tant, no hi sabem veure la relació.

L'esmena 104 fa referència a un tema que molts grups de l'oposició, com cada any, creuen que és important, que és el que fa referència a la possibilitat de concedir subvencions inominades però que es caracteritzen per unes especials normes o circumstàncies d'unes persones determinades —per tant, és un tema que, si no li sap greu al senyor Sánchez, em reservaré per debatre'l més àmpliament amb els altres grups—, però que, hi insisteixo, no té res a veure tampoc o molt poc a veure amb una major potenciació de les inversions.

L'esmena 136 fa referència que quan el Consell Executiu decideixi transformar un lloguer en compra, doncs, que sempre s'hagi d'informar el Parlament. És una cosa que també tindrem ocasió de parlar-ne, però que tampoc té una virtualitat tan gran

com per justificar, doncs, aquest gran al·legat que ens ha fet el senyor Celestino Sánchez.

Quant al terreny retributiu, l'esmena 175 el que preveu és que no hi hagi absorció, quan pugui fer-se legalment, de trien- nis i gratificacions extraordinàries; la 176 preveu que se supri- meixi el complement de productivitat; la 181 preveu que desapareguin les pagues extraordinàries; la 183 preveu que es pugui fer sempre ampliació de plantilles sense, doncs, necessi- tat de trobar un finançament; la 187 preveu que tots els tempo- rers al servei de la Generalitat automàticament passin a ser fixos de plantilla, etcètera. I, aleshores, la 169, és la que em re- servo per al final, perquè és la que crec que centra quina és la política retributiva del Consell Executiu, i, per tant, ens hi en- tretindrem una miqueta més, més pel fet que jo crec que molt raonadament la resta de grups de la Cambra no han fet esmena en aquest article, l'article 20.

Bé, doncs deixant aquest article per al final, aquesta esmena per al final, les dues últimes esmenes fan referència —la 209 i la 224— a temes, sí, d'endeutament, però que no pretenen un major endeutament sinó que pretenen que quedin exclosos de les ope- racions d'endeutament, precisament, a través d'activitats de convenis crediticis —no sé si això lliga amb això que deia del sector privat. Evidentment, limitar que sempre hagi de ser per endeutament, per emissió de deute públic i no altres modalitats que permet el mercat financer, és una limitació que potser, des d'alguna filosofia política, té una justificació, però des de la re- alitat del mercat, que cada producte financer ofereix uns avan- tatges i uns inconvenients, limitar que sempre només hagi de ser per deute públic ens sembla que és innecessari.

I per acabar, com deia, aquesta esmena 169 és la que ataca directament la política salarial de la Generalitat. Quina és la po- lítica general de salaris, de retribucions, que practica el Consell Executiu de la Generalitat? Doncs és, precisament —i és lògic que sigui així—, aquella política que marca la Llei General de Pressupostos, els Pressupostos Generals de l'Estat, en tot un re- guitzell de sentències, que m'estalviaré de parlar-ne perquè su- poso que tots coneixen, que, en virtut d'una sèrie de principis, unitat de mercat, d'actuació coherent de les Administracions públiques, fixa uns criteris generals per a totes les Administra- cions de l'Estat. I, aleshores, aquest article 20 —tal com explica el Projecte de Llei— el que fa és establir tres conceptes que són: un augment, per a l'any 91, de revisió inicial, en funció d'una previsió d'inflació del 5%; una compensació per la pèrdua del poder adquisitiu de l'any 89, segons Projecte de Llei de Pressu- postos de l'Estat, que és l'1,26%, i això fa el 6,26%, que és el que estableix l'article 20.

Però és que, a més, suposo, espero que hagi observat el sen- yor Celestino Sánchez que, després, hi ha una disposició addi- cional, la número 21, que també incrementa, a més a més, d'aquest 6,26, les retribucions del personal al servei de la Gene- ralitat de Catalunya, amb el diferencial de poder adquisitiu cat- alà —recordaran que va ser una de les grans innovacions que va introduir-se en el Pressupost anterior i que això és conseqüència d'un acord entre el Consell Executiu i les forces sindicals, acord al qual es va arribar el dia 3 d'abril de l'any 90. I, per tant, aquest diferencial de major increment de la inflació a Ca- talunya representa un 0,315. Per tant, doncs, a més a més d'aquest article 20, hi ha aquesta altra excepció i, per tant, la re- visió dels sous del personal al servei de la Generalitat serà, en

funció del Projecte de Llei de Pressupostos si així s'aprova, del 6,575%.

I, finalment, encara voldria dir-li una altra cosa, senyor Sánchez, que és que, addicionalment també, a través d'una esmena que va introduir el nostre Grup en Comissió —no sé si vostè ho recordarà—, l'esmena que portava en l'informe el número 251, per coherència i paral·lelisme amb aquest diferencial, amb aquest acord sobre diferencial, també es preveu que, addicionalment, es compensarà la pèrdua del poder adquisitiu de l'any 90. Per tant, entenem que, d'aquesta forma, es dona correcte compliment a la legislació establerta amb caràcter general i, dintre del possible, a les aspiracions del personal de la Generalitat.

Per tant, doncs, en aquesta esmena —que crec que és fonamental, en l'explicació que ens ha donat el senyor Celestino Sánchez— com en tota la resta pels motius que, de forma breu, he donat, ens oposarem a la seva adopció, i, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votarem només l'esmena 23, perquè les altres defensades pel senyor Celestino Sánchez seran votades en el moment que es debatin els articles corresponents.

Esmena número 23 del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 56 en contra i 26 abstencions.

A continuació es vota l'article 4 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem ara al debat del llarg article 5. En primer lloc hi ha esmenes del Grup Popular, la número 24; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

Agruparà totes les d'aquest article, senyor Curto?

El Sr. CURTO: Defensaré conjuntament les esmenes 24, 26, 28 i 52.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. La primera esmena, que intenta suprimir l'apartat e) d'est article, demostra que en política pressupostària el Consell Executiu no té noció ni idea del que és una estratègia pressupostària; en segon terme demostren que no coneixen cap criteri respecte del que són els principis clàssics de la pressupostació i, per últim i com a conseqüència de tot això, un pressupost simplement mal fet que denota abandó, anarquia i avorriment a l'hora d'exercir un control de l'administració de diners que no són nostres. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CURTO: Deia que denota abandó, anarquia i avorriment a l'hora d'exercir un control en l'administració de diners que no són nostres; perquè partides corresponents a despeses de funcionament, que el Govern demana que puguin ser ampliadetes, precisament, perquè utilitzen la pràctica viciada del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior. Est és el resultat

del Pressupost del Consell Executiu que inevitablement i tal com vam anunciar en la nostra esmena a la totalitat, inevitablement haurà d'acudir de seguida al crèdit extraordinari i al suplement de crèdit i que al seu article 5 ja parla de possibles desviacions perquè no s'han preocupat d'estudiar amb serietat los motius que determinen los augments regulars de les partides corresponents al capítol segon. En tot cas, l'irracional de l'increment sobre nombres de l'any anterior sempre seria menys criticable si en lloc de guiar-se per xifres pressupostades es guiessin sobre pessetes liquidades al primer semestre de 1990, encara que el mateix apartat e) ja denota o que no s'han mirat la liquidació, o que la liquidació després de quatre mesos la menyspreen per falta de precisió.

En definitiva, les desviacions en est Pressupost sempre seran importants perquè continuen confonent la simple previsió sobre uns antecedents merament pressupostaris amb el que hauria de ser una anàlisi de partida per partida, i departament per departament, a l'objecte d'optimitzar i contenir la despesa corrent.

Quant a les esmenes 26, 28 i 52, són esmenes de supressió que també fan referència a les ampliacions de crèdit i a les transferències de crèdit. I en tots los apartats, relatius a les transferències i a les ampliacions, lo text articulat observa l'informe favorable del Departament d'Economia i Finances, com a senyal d'una tramitació transparent. I nosaltres diem: «Només faltaria això, que a l'hora de promoure una ampliació de crèdit o una transferència de crèdit, o que no hi hagués l'informe, o bé que l'informe fos desfavorable.» I, per una altra part, aquí comencen les contradiccions i la utilització de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Mentre a l'article segon —ja ho hem denunciat— es passen per alt esta Llei, en est article 5 consideren l'article 16 d'esta Llei de Finances Públiques perquè tots veiéssim la netedat i la legalitat, entre cometes, d'estes operacions. I nosaltres, ni dubtem de la netedat, ni dubtem de la transparència, ni dubtem de la legalitat.

Del que sí que dubtem és del mètode comptable i del principi pressupostari que el Govern està utilitzant. Un any més i després de l'experiència que suposa onze pressupostos i deu liquidacions i mitja, que a qualsevol empresa, amb aquests antecedents —empresa o institució— amb uns mínims d'ordre administratiu, li servien per obtenir comparacions interanuals i desviacions del Pressupost, un any més no saben quins seran els recursos finalistes, no saben quines operacions financeres hi haurà quan al Pressupost figuren límits autoritzats, i per a «col·mo» dels despropòsits, damunt demanen ampliació per a pagar interessos, ampliació per a pagar amortitzacions i ampliació per a pagar despeses diverses derivades de l'emissió de deute públic. I aquí, en lloc de pressupostar quantitats en virtut d'uns programes, pressuposten precaucions en virtut d'unes previsions. Per exemple, lo tractament que donen al deute públic i que nosaltres intentem també esmenar i suprimir.

Torno a reiterar el que vam dir a l'esmena a la totalitat, que la diferència d'endeutament de l'any 90 a l'any 91 serà de 2.815 milions de pessetes amb un augment del 8% i no una reducció de 0,5% tal i com assenyala la memòria del Pressupost. Ni els alumnes de primer de l'Ensenyança General Bàsica s'atreveixen a sumar melons i espardenyes, perquè el sentit comú els impedeix exercir aquest tipus d'operacions habituals, en canvi, als pressupostos de l'Administració de la Generalitat, i quan, de manera documentada, est Diputat demostra que el

deute experimenta un augment del 8% i no una reducció del 0,5%, al portaveu de Convergència i Unió no se li acut altra cosa, per a desmuntar lo ridícul de l'operació que el Govern intenta colar a l'opinió pública, no se li acut altra cosa que exhibir la memòria del Pressupost i llegir que el deute està baixant un 0,5%, com si la memòria del Pressupost no sabéssim que és un document que presenta el Govern, que presenta el Consell Executiu, del més lamentable, vulgar i desmaiàt, que té com a finalitat justificar de manera innocent uns criteris que no els aconsellem ni al pitjor dels nostres enemics.

Des d'esta tribuna, i encara que no estigui aquí, convoco una vegada més el Conseller d'Economia i Finances a discutir públicament la comparació de quantitats no homogènies, a veure com se'n surt davant d'un fet tan insòlit que tots els anys apareix en est desventurat pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. Però, si em permetés, a l'article cinquè hi ha un gran calaix de sastre d'esmenes en sentit positiu o negatiu, en relació al caràcter d'ampliable de crèdits que si no tingués inconvenient perferiria, per agilitar el debat, fer al torn en contra al final de totes les esmenes que afecten aquest article cinquè, o sigui des de l'esmena 24 a la 77.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Així es farà. Correspon ara al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les seves esmenes.

Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Jo defensaré... Agruparé inicialment la número 25, 29, 55 i 64. Com ha dit l'Illustre Diputat senyor Curto, estem a l'article cinquè, que és l'article de crèdits ampliables i tal com vàrem dir aquest mateix any a la discussió de la Llei de Pressupostos de 1990, fonamentalment, a l'hora de discutir aquest article apareixen dos tipus de concepció d'allò que ha de ser crèdit ampliable. Fonamentalment, fonamentalment, el Govern i el Grup de la majoria donen suport a un tipus de concessió de crèdit ampliable d'allò que per a nosaltres és gestió dolenta o descontrol. És curiós veure com, per exemple, les despeses farmacèutiques —que han estat objecte de multitud de discussions en aquesta Cambra, discussions que totes elles palesaven l'excessiva despesa— és un crèdit ampliable. Veiem també com les operacions de crèdits per a avals són crèdits ampliables o les partides de l'EAJA són crèdits ampliables. És a dir, fonamentalment el Govern ens proposa que siguin crèdits ampliables partides que per a nosaltres, amb una bona gestió, no haurien de ser crèdits ampliables, sinó que fóra possible, i és possible, teòricament, pressupostar unes quantitats que no necessitin crèdits ampliables.

D'altra banda, com el senyor Escudé deia, hi ha multitud, multitud d'esmenes dels grups de l'oposició que plantegen la necessitat de crèdits ampliables a altres partides, fonamentalment partides que responen a problemes o aspectes que des dels diversos grups de l'oposició considerem importants a l'hora de fer una política des de Catalunya. En aquest sentit podem veure que hi ha des de crèdits ampliables a plans d'ocupació, al tema de l'habitatge, al tema del transport..., és a dir, els grups de l'oposició plantegen tot un seguit de qüestions, de temes importants des del punt de vista social, que per a nosaltres haurien

de tenir la consideració de crèdits ampliables. En aquest sentit, i per acabar aquesta primera intervenció meua, dono per defensades les esmenes 25, 29, 55 i 64, que el que plantegen les quatre són esmenes de supressió d'alguns conceptes, com abans he dit, que el Govern considera com a crèdit ampliable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Les altres esmenes que tenen en aquest article, del Grup d'Iniciativa, les defensarà...

El Sr. SAURA: Si m'ho permet, l'esmena, les esmenes 34, 40, 42, 46 i 48 les defensaria la Illustre Diputada la senyora Rosa Fabian i la resta les defensaria jo mateix.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs; té la paraula la Illustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. En primer lloc, l'esmena 34, que es tracta de fer un crèdit ampliable a la Direcció General de Relacions Laborals al capítol 2, «Dotació de serveis de nova creació», i proposem dotar econòmicament la creació del Consell Econòmic i Social. Entenem que això serà o pot ser un instrument de participació dels agents econòmics i socials en l'organització de la vida econòmica de Catalunya. Un dels suports més importants en la democràcia no dubtem que és la democràcia representativa, però considerem que per aconseguir la democràcia real és necessari crear instruments de participació de la societat civil. Aquest òrgan ha estat creat ja a nivell de l'Estat espanyol i Catalunya va perdre l'oportunitat de ser capdavantera en aquest tema per decisió del Grup de la majoria, però creiem que en aquest moment és imprescindible la creació i dotació econòmica d'aquest organisme.

L'esmena número 40 és potser l'única que tindrà en aquest cas el suport del Grup de la majoria ja que en comissió es va acceptar una esmena transaccional, es va acceptar l'esmena del Grup d'Iniciativa, que obríem amb 1.000 pessetes per dotar el Tribunal de Conciliació, Mediació i Arbitratge, tribunal que havia estat creat per acord de les centrals sindicals i la patronal i que entenem que havia d'estar dotat pressupostàriament per l'Administració.

Havent estat acceptada en comissió aquesta obertura de... —sí, senyor Escudé va ser acceptada en comissió—, creiem que en aquest moment s'hauria de dotar pressupostàriament a través d'un crèdit ampliable.

L'esmena número 42 és també la petició d'un crèdit ampliable amb una petició, que nosaltres fem cada any, que és que d'una vegada per totes es compleixi el tema..., el decret de les barreres arquitectòniques per a les persones disminuïdes. Des de l'acord de desembre del 88, en el qual es va decidir dedicar un 0,5% del pressupost de cada conselleria per a l'eliminació de barreres, s'ha incomplert any rere any aquest acord. Entenem que és hora que les persones disminuïdes no tinguin inconvenients —inconvenients arquitectònics— per poder realitzar una vida normalitzada com tots els ciutadans. Des d'aquest punt de vista, proposem un crèdit ampliable a fi que per fi es compleixi, com dèiem, aquest decret.

L'esmena 46 tracta de dotar el capítol 4..., 6 —perdó— d'inversions reals de la Direcció General de Serveis Comunitaris, amb la creació d'un programa d'inversions i rehabilitacions amb patrimoni públic de la Generalitat, per tal de realitzar inversions en un pla d'habitatges públics per al període 91-95 per a persones disminuïdes i persones de tercera edat. Entenem que

poder accedir a un habitatge adequat fa que una persona tingui una vida més digna, més arrelada a la societat i moltes vegades deixarien de..., s'estalviaria tenir determinades persones en centres residencials si el seu habitatge estigués condicionat perquè poguessin arribar-hi sense cap dificultat. La societat, a la vegada, es podria fins i tot estalviar diners amb aquestes residències i fer, com dèiem abans, una vida més humana.

L'esmena 48 és una dotació, també, del capítol 4, «Transferències corrents», i el capítol 6, «Transferències de capital», al Servei Català de la Salut, a fi de poder complir el manament de la Llei d'Ordenació Sanitària. Entenem que aquest Parlament aprova les lleis per complir-les i, per tant, pensem que la dotació que té la Conselleria de Sanitat impedeix el compliment d'aquesta Llei que fa molts pocs mesos aprovàvem en aquesta Cambra.

Aquesta dotació pretén que, ja que el mes de gener proper ha d'estar en vigor la universalització de les prestacions, es doti econòmicament aquesta Conselleria, a fi de poder complir aquest manament de la Llei, i, per altra banda, ampliar també el crèdit per implementar les estructures intermèdies del Servei Català de la Salut, també com ho ordena la Llei d'Ordenació Sanitària; com, per exemple, podria ser la regió sanitària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. La resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa... *(Pausa.)* Sí, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena 33... En definitiva el nostre Grup ha plantejat tot un seguit d'esmenes de crèdits ampliables —com he dit abans— a determinats aspectes d'aquest Pressupost que a parer nostre no estan recollits correctament en aquest Pressupost, i que, per tant, seria, des del nostre punt de vista, prioritari que es contemplessin.

En aquest sentit, l'esmena 33 i la 77, les dues fan referència a tot el tema de la formació ocupacional. La setmana passada, en el debat en relació amb la Comunitat Econòmica Europea, tots els grups vam coincidir —i en aquest sentit es va aprovar un punt de la resolució— de dedicar esforços i recursos econòmics suficients a tots els temes de formació ocupacional. El pressupost d'aquest any en relació amb els temes de plans d'ocupació de la Conselleria de Treball experimenta un creixement del 2,2%, globalment, la qual cosa vol dir que en termes absoluts l'any 1991 hi haurà menys recursos econòmics que el 1990, i en determinades partides, com són els plans d'ocupació concertats amb els ajuntaments, fins i tot les consignacions pressupostàries baixen dels 250 milions de pessetes a 210 milions de pessetes.

És en aquest sentit que el nostre Grup considera important fer un esforç econòmic en el terreny de la formació ocupacional i les dues esmenes que el nostre Grup planteja són la necessitat d'iniciar un programa experimental de la Generalitat per a la formació permanent, consistent en el reciclatge per a treballadors en actiu, en hores de treball, amb aportacions de la Generalitat, públic, és a dir, de diner públic, però també de diner de les empreses privades, i, en aquest mateix sentit, una altra partida d'increment o de crèdit ampliable d'aquests temes.

L'esmena 50 fa referència a la necessitat d'establir un concert amb la Universitat Politècnica de Catalunya en relació amb tots els temes d'investigació i aplicació de les energies denominades «renovables». Es dona la paradoxa que, tot i que també tots els grups i repetidament al Departament d'Indústria insis-

tim en la necessitat d'obrir línies d'investigació en aquest sentit, avui l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials no té cap especialitat en aquests temes. En aquest sentit, creiem important que existeixi un concert amb la Universitat Politècnica que permeti incrementar el nivell professional dels enginyers en relació amb aquest tema.

I l'esmena 51 és també una esmena que planteja la necessitat de considerar crèdit ampliable una partida del Departament d'Indústria i Energia en relació amb els temes de seguretat industrial. Darrerament estem assistint a importants accidents industrials; hi ha una coincidència de la necessitat de fer una renovació de la seguretat industrial a Catalunya i creiem que cal urgentment anar a un pla sobre seguretat industrial amb recursos econòmics suficients.

L'esmena 66 fa referència a un altre tema històric, que és el tema del Fons de Cooperació Local. Repetidament, any rere any, allò que havia estat inicialment una reivindicació històrica de tot el municipalisme català i una promesa fins i tot del Govern, veiem com any rere any el pressupost de la Generalitat no contempla aquesta partida. És cert que existeix un Fons de Cooperació Local de 1.500 milions de pessetes, destinat als consells comarcals, però no existeix allò que fins i tot la Llei Municipal de Catalunya diu: que els ajuntaments participaran en els ingressos de la Generalitat. Aquest any la Federació de Municipis de Catalunya fa una demanda de pràcticament 7.000 milions de pessetes, que seria el resultat de l'aplicació del 3,49% en els tributs cedits a la Generalitat, que aquest any pugen 180.000 milions de pessetes.

En l'esmena a la totalitat el nostre Grup els deia que una de les característiques d'aquest Govern, una de les línies de fons de la política global d'aquest Govern és el menysteniment de l'Administració local i dedicar recursos minsos als ajuntaments i als consells comarcals. He de dir —ja ho vaig dir en l'esmena a la totalitat— que en aquests moments hi ha estudis que demostren que la despesa supletòria que els ajuntaments de Catalunya fan per a altres administracions supera el 20% del seu pressupost, o hi ha una altra dada, fins i tot també, a parer nostre escandalosa, que és que les transferències de capital a les empreses privades d'aquest Govern superen les transferències de capital d'aquest Govern als ajuntaments. Per tant, aquesta esmena és una esmena que planteja la necessitat de fer crèdit ampliable per, posteriorment, dotar el Fons de Cooperació Local dedicat als ajuntaments.

L'esmena 67 fa referència a un altre tema des del nostre punt de vista important, que és el tema de seguretat i higiene en el treball. Repetidament, el nostre Grup també ha denunciat en aquesta Cambra l'incompliment d'un acord del Govern de la Generalitat amb els sindicats el juliol del 89, en relació amb la necessitat de fer un programa interdepartamental de salut laboral, programa que hauria d'estar redactat el 31 de desembre del 89, i, evidentment, amb dotació pressupostària. Després d'un any dels terminis d'aquest pla, i després d'un any i mig de l'acord, no existeix programa; les dotacions pressupostàries són absolutament insuficients, i en aquest sentit el nostre Grup planteja la necessitat de fer uns esforços econòmics importants en aquest tema. Els ho vaig dir també el dia de l'esmena a la totalitat i els repeteixo que aquest any fins a l'agost a Catalunya han mort cent quaranta-dues persones per accident laboral, que les xifres de sinistralitat són xifres alarmants i que l'esforç

que fa el Govern de la Generalitat no té relació amb l'actual situació de sinistralitat.

I l'esmena 69 fa referència a un altre tema important, des de la nostra posició política, que és la manca de sensibilitat d'aquest Govern en relació amb els temes laborals. Aquest any —l'any passat ja ho va ser, però aquest any ho és més— hi ha hagut pràcticament un bloqueig de les assignacions a les centrals sindicals per a temes de formació i assessorament i per als temes del foment de les activitats sindicals de temps lliure. Són partides que han passat de 40 milions, una d'elles, a 41,8 i l'altra de 8 milions a 8,3. Sabem que aquesta és una esmena —com gairebé totes, però aquesta especialment— que tindrà el rebuig de la Cambra, és a dir, aquest Govern no és un govern que es caracteritzi ni pel diàleg social amb les centrals sindicals ni per donar especial importància o especial impuls a tot allò que significa el paper de les centrals sindicals a Catalunya. Tot i així, creiem important que quedi clar des del debat en aquest Parlament, des del debat d'aquest pressupost, la insensibilitat d'aquest Govern en relació amb la concertació i amb l'impuls a les centrals sindicals.

I les esmenes 69, 70, 73 i 74, totes elles fan referència a política d'habitatges, en alguns casos a la política de sòl i en altres casos a la necessitat de política d'habitatges. També els hem repetit, i va ser un motiu de debat important el mes de maig, quan vam estar debatent el pressupost del 1990, la denúncia per part del nostre Grup de la manca de política d'habitatge d'aquest Govern. Després de molts anys, després de l'any 87, que va acabar el Pla Quadriennal d'Habitatges a Catalunya, pla que va significar una mitjana de 1.300 o 1.400 habitatges públics, veiem com pràcticament la política d'habitatges de la Generalitat ha desaparegut. L'any 89 només van ser 215 o 219 habitatges públics de promoció pública i en quatre anys la relació entre els habitatges de protecció oficial i els habitatges lliures ha passat del 50% a situar-se en una relació d'1 a 6 o d'1 a 7 en relació amb els habitatges de protecció lliure. En aquest sentit, el nostre Grup fa propostes de la necessitat d'incrementar la inversió en política de sòl; d'incrementar la inversió en la promoció d'habitatges públics, tot això amb una programació pluri-anual i, així mateix, amb la necessitat d'incrementar un tema que també altres anys havíem estat plantejant com a tema important, tot el tema de la rehabilitació dels habitatges, que any rere any s'havien estat rebutjant les propostes dels diversos grups de l'oposició en relació amb aquests temes i que fins i tot aquest any, amb algun accident important, que ha posat de manifest la necessitat de plans contundents en el tema de la rehabilitació, veiem que el pressupost que se'ns presenta en absolut contempla aquestes possibilitats.

Les esmenes 71 i 72 fan relació al tema del transport. Fa vuit o deu anys també hi havia acord entre totes les forces polítiques de la necessitat de finançar el transport metropolità. Durant molts anys, durant quatre o cinc anys, el Govern de la Generalitat posava com a excusa que no existia una aportació del Govern central, que no s'havia signat el contracte-programa i que, per tant, fins que el Govern central no signés el contracte-programa el Govern de Catalunya no faria una aportació en aquest sentit. Hem vist, no ens ha sorprès però, en tot cas, sí que hem vist que un cop més hi ha hagut un incompliment per part del Govern de Catalunya en relació amb aquest tema. Ara fa poques setmanes hi ha hagut la signatura a Madrid del contracte-

programa entre el Govern central i l'Entitat Metropolitana del Transport de Barcelona, amb una aportació, no totalment satisfactòria però, en tot cas, important, del Govern central en tots aquells temes de transports metropolitans i veiem que un any més el pressupost de la Generalitat no contempla cap —cap— aportació nova en relació amb aquest tema.

Fins i tot això és més greu quan la partida de transports a Catalunya és una partida petita, hi ha 15.700 milions de pessetes de pressupost total d'aquest Govern en el tema de transport, i com més del 50%, exactament el 53% del diner de transports a Catalunya es dedica a una sola empresa, sense cap aportació a la resta de transports. Això mateix plantejem..., o en aquest mateix sentit plantejem la necessitat d'obrir a Catalunya una font de finançament en relació amb el tema del sistema integrat tarifari. Repetidament també hem denunciat en aquesta Cambra la injustícia social que representa avui que per fer trajectes semblants persones paguin diners, bitllets totalment diferents; per fer 10 quilòmetres un pot pagar 60 pessetes i per fer-ne 5, un pot pagar 100 o 120 pessetes. Que totes les ciutats europees importants tenen sistemes integrats de tarifa, que permet saltar d'un mòdul a un altre amb el mateix bitllet, ja sigui en una franja horària, ja sigui en corones; que això s'ha fet a Madrid, que això s'està fent a València, i que a Catalunya no hi ha cap pas en aquest sentit i que continuem amb una política de transports socialment injusta.

I l'última esmena que volia defensar a aquest article és l'esmena 75, que fa relació a la necessitat que en aquest pressupost consti una partida per afrontar el pagament de la diferència entre l'increment de l'IPC per al 1990 i l'increment de retribucions dels funcionaris que es va acordar en el pressupost del 90. Aquest va ser un acord que el Govern de Catalunya traslladà mecànicament, producte de la negociació de la plataforma sindical prioritària, i que creiem que no està contemplat en aquest pressupost.

Per acabar, senyor President, queda per defensar l'esmena 76, que fa referència a l'Institut Català de la Dona, que la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian defensarà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. A l'hora de discutir el pressupost de l'Institut Català de la Dona manifestarem la nostra opinió sobre la dotació pressupostària d'aquest institut. En aquest moment el que volem demanar és una ampliació de crèdit per poder dotar econòmicament més aquest institut, si més no per complir el pla de mesures d'igualtat que el mateix Govern va redactar i, en aquest sentit, nosaltres dedicaríem aquests diners, o demanaríem que es dediquessin aquests diners a realitzar millores en casos d'acollida per a dones maltractades i amb greus problemes de marginació, ajuts a grups de dones, beques d'estudi i d'investigació i projectes de col·laboració internacional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Correspon ara al Grup Socialista defensar..., té vint-i-dues esmenes. Les defensarà totes el senyor Carnicer? (Pausa.)

El Sr. CARNICER: No, senyor President. En aquest torn, jo defensaré les números 30, 41, 53, 56 i 61, i després altres companys de grup aniran defensant altres esmenes.

Estem a l'article 5, l'article que parla dels crèdits amplia-

bles, en el qual, essencialment, llevat, pràcticament, de les esmenes que jo defensaré en aquest moment, la resta d'esmenes, el que volen introduir són prioritats pressupostàries alternatives diferents.

I abans que el senyor Escudé, en la seva resposta, acudeixi al recurs fàcil de dir: «No, no, aquí el que vostès proposen és incrementar el dèficit, el que vostès proposen és incrementar la despesa sense cap tipus de mesura», el que nosaltres volem dir és que aquestes nostres alternatives pressupostàries, tal com vam expressar en el moment del debat a la totalitat, tindrien també els corresponents estalvis en altres partides, que en el seu moment vam expressar i que en aquest moment no repetiré. Que, per tant, no pateixi, i no ens doni la resposta fàcil de dir: «No, això, no pot ser, és que no hi ha més diners»; el que cal, el que demanem són respostes polítiques a aquest conjunt de prioritats que, en aquest article, pràcticament, la resta de companys que intervindran darrere meu li aniran esmentant.

Quant a les esmenes concretes que jo defenso en aquest moment, són la número 30, en la qual no entenem —continuem sense entendre— el fet de per què són ampliables els crèdits que corresponen a operacions financeres autoritzades; si estan autoritzades, han d'estar perfectament contemplades en el Pressupost, i, per tant, no hi ha cap necessitat que siguin ampliables, els crèdits. Entenem que és una qüestió merament tècnica, i la veritat, senyors de la majoria, no entenem per què vostès fan això.

A l'esmena 41, es tracta d'un retoc tècnic de referència a determinats elements legislatius o normatius que ens semblen més adients.

L'esmena 53 i l'esmena 61, considerem..., és una altra cosa d'aquelles que no sabem si és que han elaborat un pressupost a la baixa intencionadament o que l'eficiència dels seus ordinadors deixen a desitjar. Perquè, considerar que les amortitzacions han de ser un crèdit ampliable, la veritat, els préstecs tenen uns quadres financers, tenen uns elements d'amortització.... Entenem que els interessos, i no ho esmenem, perquè els interessos poden ser ampliables, però poden estar subjectes a taxes variables, i que, per tant, hi pot haver una certa dificultat en el càlcul; però això no és així en les amortitzacions: les amortitzacions estan perfectament predeterminades, llevat que es faci ús del tema del refinançament, i, en aquest sentit, sí que la nostra esmena diu: «Escolti, les amortitzacions, considerem correcte que siguin ampliables quan es tracti de refinançar crèdits. Ara, quan es tracti d'amortitzar operacions que estan vigents, no ho entenem. Ens ho explicaran o no ens ho explicaran? Això ja no ho sé, però, en qualsevol cas, no té cap sentit que una cosa que està perfectament delimitada, l'haguem de considerar crèdit ampliable.

El senyor Escudé ens recorda sempre, diu: «Home, miri, és que nosaltres només considerem crèdits ampliables allò que està, o indeterminat, o allò que està subjecte a ingressos finalistes». Pràcticament, la seva argumentació és aquesta; que no és veritat, perquè després posen, vostès, crèdits ampliables que no corresponen a cap d'aquests dos criteris, sinó que corresponen —ho suposo— a imprevisions per part del Govern, que diu que «potser podríem fer això o potser podríem fer allò; per si de cas, considerem-ho un crèdit ampliable, i després ja ho veurem». És aquella política de l'anar fent, aquella política de la improvisació constant a què ens té acostumats el Govern de

Convergència i Unió. Però, en qualsevol cas, en aquest cas, es tracta d'un element merament de càlcul, que no entenem per què les amortitzacions han de ser també crèdits ampliables.

I, finalment, en un element que si els..., si proposem la seva supressió com a crèdit ampliable és perquè és, en realitat, un símbol de la mala gestió que ha anat arrossegant el Govern de Convergència i Unió, que és l'esmena 56 nostra, amb la qual proposem la supressió del caràcter d'ampliable als menyscapes. Evidentment, jo sí que entenc que en aquest cas sí que podria ser ampliable, perquè vostès no saben ni el risc que corren en aquest moment; això sí que m'ho crec; però, en qualsevol cas, és un element de mala gestió, i, en aquest sentit, vegi, en la nostra esmena, no tant un element tècnic, sinó un element de crítica a la manera que vostès han portat tot això dels avals i tot això dels menyscapes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Voldria il·luminar la Presidència sobre els criteris de divisió de treball del Grup Socialista, quant a les esmenes d'aquest article cinquè?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President. L'esmena 35 i l'esmena 36, a continuació, seran defensades pel senyor Soto. Les hi dic totes?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. CARNICER: L'esmena 37 i l'esmena 49, ho seran pel senyor Oliart; l'esmena 38, per la Diputada senyora Rosa Martí; les esmenes 43, 44, 45 i 47, pel senyor Rañé; l'esmena 54, per la senyora Dolors Torrent; la 57, la 58, la 59 i la 60, per la senyora Barenys, i la 62 i la 63, per la senyora De Madre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Molt ràpidament, senyor President, per defensar, conjuntament, l'esmena 35 i l'esmena 36, que plantegen que siguin crèdits ampliables unes aplicacions concretes, que són les referides a la promoció de la premsa i de les publicacions en català i la referida al foment de l'aranès.

No crec que calgui insistir, excessivament, sobre la necessitat i la importància que tenen tots aquests conceptes, i, en tot cas, insistiré sols en una cosa, i és que, en aquestes dues esmenes, concretament, es compleixen els requisits que demana el senyor Escudé perquè es tractin de crèdits ampliables. És a dir, són aplicacions finalistes lligades a uns crèdits extraordinaris específics; en aquest cas, l'acord de cooperació entre l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat de Catalunya en matèria de normalització lingüística, que no em vist reflectits, aquests recursos, en les despeses del Departament de Cultura.

Nosaltres creiem que seria raonable; creiem que les quantitats previstes són, des de tot punt de vista, insuficients. Per exemple, el crèdit concret que proposem ampliar, referit al foment de l'aranès..., està dotat amb 10 milions de pessetes; crec que és absolutament insuficient. Podria posar molt i molts exemples de partides pressupostàries a les quals es dediquen molts més recursos, que són absolutament incomparables, quant a importància, des del punt de vista lingüístic i cultural.

Per tant, creiem que compleixen tots els requisits perquè siguin crèdits ampliables. Creiem que no cal insistir en la necessitat i en la preocupació que, sobre aquests temes, s'hauria de tenir; dono per defensades aquestes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El senyor Oliart té la paraula per defensar les esmenes 37 i 49.

El Sr. CARNICER (*de l'escó estant*): Senyor President...

El Sr. OLIART: Si em permet, senyor...

El Sr. CARNICER: Senyor President, és que, en el meu llistat, m'he oblidat, i per a l'ordenació de la Presidència, que hi havia també l'esmena 39, que la defensarà el senyor Brunet.

El Sr. PRESIDENT: El senyor...?

El Sr. CARNICER: Brunet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. OLIART: Sí, si em permet, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: ...Oliart.

El Sr. OLIART: ...les defensaria separatament: primer una i després l'altra, quan em toqui el torn, perquè són dos temes completament diferents, i no els voldria barrejar.

Aquesta esmena, la número 37, és un crèdit ampliable, es demana que sigui crèdit ampliable la partida «Obres i solars en promocions d'habitatge de l'INCASOL», i es demana, doncs, que hi hagi uns treballs urgents i prioritaris. I aquests treballs urgents i prioritaris, quins són? Doncs, mirin, ara n'ha sortit un de molt important: el del turó de la Peira i tot el tema i la qüestió de les biguetes aluminoses.

Nosaltres creiem que cal procedir a un informe d'avaluació de la situació a tot Catalunya; no volem dramatitzar la qüestió, però són tres-cents mil habitatges que en poden estar afectats. Nosaltres creiem que això està sota control, que les administracions hi poden posar cura, però sempre que, a condició que es comencin immediatament els treballs.

Bé, aquesta avaluació s'hauria de fer tant per als habitatges del sector públic, naturalment, com també als habitatges del sector privat. I vull assenyalar una cosa molt important: aquest estudi únicament i exclusivament el pot fer la Generalitat de Catalunya perquè té les atribucions i les competències pertinents. Qualsevol altra administració que ho volgués fer faria invasió de competències. Això ha de quedar, doncs, molt clar.

Aquesta partida hauria també de servir per atendre reparacions urgents com la del turó de la Peira. La Generalitat és l'única administració —i cal recordar-ho— que no s'ha definit entorn d'aquesta qüestió, i no deixa de ser sorprenent que, essent l'Administració més competent en matèria d'habitatge, sigui la que encara no s'hagi definit. Fins i tot vull recordar que, militants de la pròpia Convergència Democràtica de Catalunya del turó de la Peira ho estan reclamant: que el Consell Executiu ho assumeixi; també algun regidor de Convergència Democràtica de Catalunya de l'Ajuntament de Barcelona.

I que no se'ns digui, senyor Escudé, que aquesta no és la tècnica pressupostària apropiada. En qualsevol cas, vostès tenien l'ocasió d'haver presentat una esmena o una partida abans; però si els pressupostos es van elaborar abans que sortís el problema, vostès, posteriorment, hi haguessin pogut presentar alguna esmena, i de qualsevol manera he de dir que nosaltres estem molt oberts a qualsevol transaccional que vostès ens vulguin proposar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Té la paraula, ara, la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí per defensar la 38.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor Presi-

dent, senyores i senyors diputats. Ampliant el que abans estava dient el senyor el senyor Martí Carnicer, voldria també referir-me al senyor Escudé, perquè em temo, quan hem vist que agrupava, ens feia agrupar o, si més no, defensar en un torn seguit el conjunt d'esmenes relatives a l'article 5, que és el de crèdits ampliables, també ens preocupa molt que, a part del que ha dit el senyor Martí Carnicer que pugui contestar el senyor Escudé per alguna qüestió tècnica, també pensem que és molt important que repassi, el senyor Escudé, quants crèdits han declarat ampliables, que són un munt en l'article 5, i un concepte com, per exemple, en l'apartat 3.f), pel qual es declara crèdit ampliable les aplicacions pressupostàries corresponents a la renda mínima d'inserció. Si això es pot declarar crèdit ampliable, penso que qualsevol altra de les propostes que hem fet els grups de l'oposició també és crèdit ampliable, i, per tant, tampoc ens agradaria que la resposta anés en el sentit de dir que vostès ho volen tot crèdit ampliable.

Ens agradaria que les respostes fossin molt més concretes a cada un d'aquests punts.

I anant al que fa a aquesta esmena, per la qual es demana que sigui crèdit ampliable una subvenció per a l'Entitat Metropolitana del Transport, començaria per dir que, en Comissió, nosaltres ja varem plantejar una altra esmena semblant, però que era a l'estat de despeses, connectada, precisament, a aquesta esmena, perquè varem pensar que, igual, si en la Comissió no prosperava, potser hi havia possibilitats que, en el Ple, augmentant els arguments, pogués prosperar.

En Comissió, el senyor Masó va dir, es va referir a la baixa, naturalment no a l'alta, sinó a la baixa, i a la baixa va estar dient que l'esmena era inviable perquè feia inviable la pervivència de la Secretaria General i el Gabinet del Conseller, que era d'on trèiem les baixes. Evidentment, jo els voldria dir, al senyor Masó i al senyor Escudé i al Grup de la majoria, que, lluny de l'esperit del Grup Socialista, està fer perillar la pervivència de la Secretaria. I com que vam pensar que, per prudència, no calia fer-ho perillar, podríem declarar aquesta partida ampliable, i així no faríem perillar res, i, per tant, el Grup de la majoria quedaria sense arguments.

Les lleis d'ordenació territorial aprovades per aquest Parlament..., la Llei, concretament, la 7/87, en el seu article 26, va preveure el sistema de finançament de l'Entitat Metropolitana del Transport, després de crear-la. Preveia, aquest article, sense desenvolupar-ho, que les aportacions havien de ser dels ajuntaments, del Govern de la Generalitat i també de l'Estat.

Tres anys després —estem parlant d'una llei de l'any 87—, a la vora de quatre, el Govern de la Generalitat encara no ha aportat res a l'Entitat Metropolitana del Transport, i tampoc ha desenvolupat cap llei de finançament que permeti —i per a això tenia possibilitats aquesta Cambra—, doncs, solucionar el tema de finançament. Per tant, l'Entitat Metropolitana del Transport té un pare, que és el Govern de la Generalitat, i uns padrins, ara per ara, que són els ajuntaments i l'Estat. I això no és més que una mostra típica del model patriarcal que sempre ha envaït la nostra societat, i d'una paternitat irresponsable, perquè hi ha un pare, que és el Govern de la Generalitat, que crea un fill, que és l'Entitat Metropolitana del Transport, l'abandona a la seva sort, apareixen els serveis socials d'aquest país, que sempre solen ser els ajuntaments, i es fan càrrec de la criatura. Aquest és l'estat real.

El senyor Masó també va dir en Comissió que era la mancomunitat..., que la mancomunitat disposava —la mancomunitat dels municipis afectats, per al transport, per l'Entitat Metropolitana— que l'Entitat..., la mancomunitat era qui havia de subvencionar o qui havia de fer les aportacions per al transport. Jo no sé si és que el senyor Masó, ell, en aquell moment, estava poc il·lustrat, o la qui es pensava que estava poc il·lustrada era jo. Però miri, en tot cas, la mancomunitat, evidentment, rep uns diners del Fons de Cooperació Local, però no són uns diners finalistes per al transport, són uns diners per atendre les necessitats que tenen aquests municipis, i que són molt diverses, entre les quals, evidentment, s'hi pot comptar la del transport; però, evidentment, no és l'única.

Una altra qüestió molt important, que crec que hauria de fer recapacitar el Govern, és que la Comunitat Autònoma de Madrid, saben vostès, quants diners ha destinat aquest any al transport metropolità? 5.000 milions de pessetes. La Comunitat Autònoma de València, en aquests moments no tinc les xifres, però també hi fa una aportació important; en canvi, la Comunitat Autònoma de Catalunya, de moment, no hi aporta res. I penso que això és lamentable i si aquesta esmena no és acceptada jo crec que el Govern perdrà, una vegada més, la credibilitat i s'insinuarà una línia política perillosa per a tots, per dues raons fonamentals: una, perquè intensificarà o seguirà intensificant l'eliminació de les Administracions locals i agreujarà, evidentment, la hisenda local. Perquè el transport de l'Entitat Metropolitana o l'Entitat Metropolitana del Transport beneficia o té un conjunt d'usuaris que ronda al voltant dels 4 milions d'habitants o per sobre, fins i tot per sobre, quan a Catalunya som 6.000 milions... (*Remor de veus.*) És a dir, que... 6 milions, 6 milions! Per tant, és una entitat que dona un servei a una quantitat molt important de ciutadans d'aquest país, encara que, territorialment, evidentment, té una distribució petita si ho miréssim territorialment.

Aquest fet i el fet que aquest Pressupost tampoc contingui un apartat destinat al Fons de Cooperació Local, aquests dos fets fan que el Govern de la Generalitat insisteixi que la hisenda, les hisendes locals cada dia, doncs, estiguin pitjor, i, evidentment, siguin declarats —els ajuntaments— els parents pobres de l'Administració.

I una última raó, que jo crec que és l'única vegada —i el senyor Escudé em desmentirà si no és cert— que el Govern de la Generalitat crea una entitat per llei i no la dota econòmicament. Fixin-se vostès si s'hagués creat, i quina burla seria per a aquest país si quan s'hagués creat l'Institut de la Dona o l'Institut d'Estudis Mediterranis o la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'hagués creat i no s'hagués dotat econòmicament. Jo crec que l'Entitat Metropolitana del Transport és l'única entitat creada per aquest Parlament o, en tot cas, creada pel Govern, i que no té dotació econòmica.

Penso, per totes les raons que acabo d'esmentar, que donaré aquesta esmena per defensada i crec que el Grup de la majoria hi votarà a favor, per tal que prosperi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Correspon ara al senyor Brunet defensar l'esmena número 39. Té la paraula.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vull defensar l'esmena 39 que, per error en la

seva redacció, s'hauria de substituir la seva segona part, probablement, per una esmena tècnica amb el següent text: «Fins l'import necessari per a disminuir l'impacte ambiental i restaurar l'equilibri ecològic de l'autopista Rubí-Terrassa als municipis de Rubí, Sant Quirze del Vallès i Terrassa.»

Presentem aquesta esmena, senyor President, senyores i senyors diputats, per un triple motiu. En primer lloc, per recollir acords dels ajuntaments afectats; en segon lloc, per reparar actuacions constructives no aprovades, i, en tercer lloc, per contribuir que aquesta tercera autopista de la Generalitat sigui, efectivament, la primera autopista que s'hagi realitzat amb el mínim impacte ambiental.

En el primer objectiu, de recollir els acords dels ajuntaments, aquests, són els següents. En primer d'ells, el Ple de l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès, el passat 7 de juny, proposava que: «Es disposi una actuació reparadora que reconstitueixi les zones afectades per la destrossa ecològica que s'està causant per procediments seguits en l'execució de les obres de l'autopista Barcelona-Rubí-Terrassa.» En segon lloc, l'Ajuntament de Terrassa, el passat 12 de..., el passat 29 de març va fer un acord en el Ple en el qual constata que: «El projecte...», es referia al projecte en curs d'aquesta autopista, «comporta una gran intervenció en el territori amb una escassíssima reposició medi ambiental». Finalment, l'Ajuntament de Rubí és afectat perquè en la cruïlla de l'autopista amb la comarcal 1413 hi ha un conjunt de blocs d'habitatges pels quals l'autopista passa a uns cinquanta metres, amb la qual cosa nosaltres pensem que l'estudi d'impacte ambiental minusvalora l'impacte ambiental acústic en aquella zona.

El segon objectiu tracta de reposar accions constructives no autoritzades. Efectivament, amb data del 12 de juny proppassat, la Direcció General del Medi Natural de la Direcció..., perdó, del Departament d'Agricultura aprovava la tala de 2.200 pins en el municipi de Sant Quirze del Vallès; tala que quan es va autoritzar feia setmanes que havia estat realitzada per un import molt superior del nombre de pins.

En tercer lloc, la nostra esmena consisteix a poder contribuir que aquesta autopista —com deia— sigui la primera que tingui un mínim impacte ambiental. Efectivament, en l'estudi sobre l'impacte ambiental es diu que no afecta el patrimoni històric, cosa que, per a informació de la majoria, els vull recordar que ja ha estat afectada la zona de l'ermita de Sant Feliu, on hi ha una ermita pre-romànica, de l'any 800, i una estàtua del Sagrat Cor sobre el turó d'aquesta ermita, que també el seu camí d'accés i el parc adjacent han estat afectats. D'altra banda, tota l'autopista passa per una zona de bosc, que, com vostès saben, al Vallès Occidental ha disminuït moltíssim, i aquesta zona de bosc està també minusvalorada —aquesta tala que s'ha fet— en l'informe sobre l'impacte ambiental. I, finalment, hi ha errors o actuacions no autoritzades en la construcció.

Per aquestes raons hem presentat aquesta esmena i aquesta esmena no la quantifiquem, perquè l'obra encara no ha estat acabada, i perquè no sabem, exactament, la valoració que hi haurà al final d'aquesta. Quan això hagi succeït estem disposats —o ara també si el senyor representant de la majoria, senyor Escudé, ho creu oportú—, si fes falta, per tècnica pressupostària, a quantificar aquesta esmena, podríem estudiar amb quina quantitat pogués constar aquesta esmena i així evitar problemes per part de la majoria en la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. Correspon ara defensar les esmenes que han estat assignades a l'Illustre Diputat senyor Rafé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Defensaré l'esmena 43, 44, 45 i 47.

Les tres primeres —43, 44 i 45— són tres esmenes que el que pretenen és donar, d'alguna manera, una última oportunitat perquè el Govern corregeixi els seus errors i plantegi una política sobre els temes d'ocupació i formació ocupacional molt més atrevida i superi aquest estancament que, doncs, s'ha produït, pressupostàriament, en congelar totes les partides.

La primera és la 11.04.474, que és un programa per a l'intercanvi de joves; és un programa que es fa en connexió amb Europa i que sembla lògic, coherent, que vagi en el mateix apartat en el qual també es declara crèdit ampliable un altre programa que es fa en combinació amb el Fons Social Europeu. És a dir, estem parlant de dos programes fets en combinació amb el Fons Social Europeu, que un es planteja que la partida sigui ampliable, mentre que l'intercanvi juvenil no es planteja aquesta possibilitat. És a dir que ens podríem trobar amb la realitat que hi hagués una petició d'intercanvi de joves per a l'aprenentatge en altres països de la Comunitat i no tinguéssim recursos, en canvi, hi haguessin recursos de la Comunitat que poguessin afavorir aquest element. Des d'aquesta perspectiva i donat que sembla completament il·lògic aquest plantejament, fem l'esmena 43.

La 44 intenta salvar la congelació de totes les partides o d'algunes —millor dit— de les partides referides a programes de formació i ocupació; per tant no m'hi estendré. Només dir que aquestes partides han estat congelades en la seva quantitat absoluta, ja no relativa, ni avaluacions d'IPC, ni pessetes constants, ni etcètera, sinó amb la mateixa quantitat que van estar pressupostades l'any passat.

I, per últim, en la 45 ens trobem amb dues partides que el que pretenen és també superar una actitud molt escarransida en relació amb els temes de cooperativisme i formació dels cooperativismes, que ens sembla que continuen essent elements importants en el moment que la situació de l'economia catalana es refreda, igual que tota la de l'Estat, i, per tant, convé incentivar i millorar aquelles opcions que permetin treballar per la recuperació o el manteniment de l'ocupació.

Per últim, l'esmena 47 és una esmena amb la qual no volem fer cap sofregit més enllà del sofregit que ja ens va fer el Departament de Benestar Social quan va plantejar el Pla interdepartamental d'integració laboral, però que després, a diferència del que succeeix a qualsevol pla, que, com a mínim, mereixi aquest nom, ha de tenir uns objectius, unes previsions, unes quantificacions i uns pressupostos. Com que resulta que no hem estat capaços de veure on estan els pressupostos adequats perquè aniran a abocar-se en aquest Pla interdepartamental d'integració laboral dels disminuïts, i tenint en compte que hem trobat en determinades seccions i partides recursos que faran insuficients aquestes aportacions, si totes es destinessin en aquest apartat, hem fet també un conjunt, hem declarat o intentem que el Grup de la majoria voti la consideració de crèdits ampliables, uns determinats apartats, a fi i efecte de poder dotar, d'una manera suficient, el Pla interdepartamental d'integració laboral dels disminuïts. D'altra manera, sembla lògic i evident que aquest serà un pla exclusivament fet, de cara a la galeria, però

que no servirà, d'una manera efectiva, per aconseguir la integració laboral d'aquelles persones amb disminució física o psíquica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafé. A continuació té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent, per defensar l'esmena 54.

La Sra. TORRENT: Em sembla, senyor President, que li correspon a un altre company del Grup abans que a mi.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Oliart té la 49, que s'ha reservat abans.

El Sr. OLIART: Exactament, senyor President, moltes gràcies. Bé, l'esmena número 49 és una esmena tradicional, històrica, tots els qualificatius que vostès li vulguin donar.

És considerar ampliable el crèdit corresponent a la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació de Construcció de Centres, per tal d'incrementar les inversions en nous centres penitenciaris. No és justificable, senyores i senyors diputats, senyor President, que als set anys d'haver rebut les competències en matèria penitenciària, la situació del sistema penitenciari català sigui el pitjor quant a infraestructures —i no vull entrar en més detalls.

El present exercici —això sí que els ho vull recordar— és el darrer sencer que li resta al Consell Executiu per complir les seves pròpies promeses electorals —les seves pròpies promeses electorals. Tot el que no estigui consignat en el Pressupost de 1991, ja no es complirà en la present legislatura. Aquesta esmena els ha de fer reflexionar, seriosament, senyor Escudé, perquè si vostès les rebutgen, rebutjar-les vol dir el que és equivalent —equivalent— a incomplir el seu propi programa electoral. I què és el que queda pendent? Hi estarem d'acord amb aquestes prioritats, les prioritats que vostès reflectien en el seu programa electoral. Doncs, miri, un centre de compliment de joves. En aquest moment estan barrejats, en l'únic centre existent, preventius i penats i es vulnera l'actual legislació penitenciària; manca quasi absoluta d'espais per a activitats i per a treballs, naturalment essent com és, en aquest cas, tractant-se dels joves, del més necessari. Barrejats també joves i adults en la resta de centres penitenciaris de Catalunya. I, senyores i senyors diputats, si encara el Consell Executiu no ha entès la prioritat del tractament dels joves és que ja no s'ha entès res del que significa la reinserció i la reeducació social dels delinqüents.

L'altra prioritat, també reflectida en el seu propi programa electoral: un centre de compliment de dones. En aquest moment hi ha un amuntegament en el centre de Wad-Ras, intolerable, és d'unes condicions, en aquest moment, pitjors que els de la presó Model. Tampoc ens han solucionat vostès el problema de les dones amb fills; a la resta de l'Estat s'està solucionant de manera molt positiva. Aquí no han fet cap pas en aquest sentit. I jo pregunto: és que la solució que vostès donen en aquesta qüestió és el mòdul que han anunciat de construcció d'un mòdul de dones a Can Brians? Jo vull aquí recordar que, aquest, naturalment, no podria ser acceptable com a solució definitiva, però, per altra banda, els vull dir que hi ha una moció d'aquest Parlament, de l'any 1981, que obliga el Consell Executiu a construir mòduls o presons de solament tres-cents cinquanta places. I aquesta presó de Can Brians, que ja està per cinc-cents places i, a més a més si li afegim les dues-cents cinquanta places de dones, tindrem ja aquí una ciutat penitenciària i no una presó.

I la tercera de les prioritats és el tercer centre, el tercer centre famós de descongestió de la Model, que vostès tantes vegades han promès, però que mai no compleixen. I jo pregunto: per quan? Perquè a la memòria d'inversions que acompanya aquest Pressupost no està pressupostada ni la finca, ni la ubicació on ha d'anar aquesta presó i difícilment es pot construir cap presó, naturalment, si no es té el terreny.

I una altra, també, de les prioritats és el règim obert. Vostès han promès, en infinites ocasions, en aquest Parlament i a través dels mitjans de comunicació, que una de les seves prioritats seria el règim obert. Voldríem també que això quedés reflectit en aquest pressupost i no ho està. Nosaltres creiem que la presó sense reixes és, precisament, l'eix fonamental d'una política progressista, de caràcter penitenciari. Nosaltres creiem, a més a més, que les alternatives a la presó, és a dir, les alternatives a la privació de llibertat, que segurament s'introduiran a la reforma del Codi Penal, obligaran també a fer detencions de cap de setmana, obligaran que, precisament, aquests centres de règim obert siguin els més adequats per poder fer aquest tipus de detencions.

I no voldríem que una altra vegada se'ns donessin les mateixes raons sobre el finançament. No és possible adduir, senyores i senyors diputats, pretextos de mal pagador. La importància actual d'aquests pressupostos i els de l'any passat que sobrepassen el bilió de pessetes a mi em sembla que estalvien qualsevol altre comentari, però també vull recordar que l'acord de finançament de les comunitats autònomes de l'any 1987 subsumia tot tipus d'inversions en aquest sentit i, en qualsevol cas, són vostès qui han d'establir aquestes prioritats.

I vull també sortir al pas, ja que en tinc ocasió, que algunes vegades quan he esmentat aquest tema, se m'ha sortit aquí dient que hi havia un acord, un acord entre el Consell Executiu i l'Administració central per al finançament dels tres centres penitenciaris de descongestió de la Model. Doncs bé, jo vaig fer una pregunta escrita al Conseller de Justícia perquè m'enviés aquest acord famós, i mirin vostès el que m'han contestat en relació amb un acord signat amb l'Administració central sobre el finançament de tres centres penitenciaris, en els termes següents: «Tota vegada que es tracta d'un acord verbal, mai no s'ha dit que aquest s'hagués formalitzat per escrit, no és possible la tramesa de la còpia demanada». Senyors del Consell Executiu, senyores i senyors diputats, sobretot els de Convergència i Unió, una mica de seriositat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. La senyora Torrent té el seu torn ara, esmena 54.

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, l'esmena que ara presento fa referència a l'ampliació de la partida de dotacions per a serveis de nova creació del Departament de Benestar Social, que proposem que s'ampliï fins a l'import necessari per al desenvolupament de la xarxa pública dels centres d'educació dels adults.

El perquè d'aquesta esmena: doncs bé, la nostra sorpresa ha estat ben gran en comprovar que la Direcció General d'Afers Socials destina menys diners en els pressupostos d'aquest any a l'educació permanent dels adults. Està a punt de passar a aprovació la Llei d'Educació d'Adults presentada pel Consell Executiu en aquest Parlament, i en els Pressupostos de 1991 no hi

ha cap partida que impliqui el desplegament de la Llei, ans al contrari, hi ha una disminució de les partides en relació, com deia, al 1990.

De fet, hi ha el següent: primer, una congelació de les plantilles. L'increment solament fa referència a un 5,3% respecte al 1990, que no correspon ni a la inflació prevista, i no hi ha augment de plantilla de professorat.

Segon, es destinen els mateixos diners per al manteniment dels centres que l'any 1990; no hi ha ni l'augment previst de la inflació.

Tercer, l'increment de les partides per al funcionament dels centres d'adults és d'un 3%; no s'arriba ni a l'augment previst de la inflació.

Quart, les partides corresponents a llibres i material didàctic són iguals a les de l'any 1990; de fet, hi ha un decrement del 7%.

Cinquè, les partides referides a convenis amb els ajuntaments eren l'any 1990 de 60 milions i l'any 91 són de 46 milions. Hi ha un decrement real d'un 30,3%.

Sisè, desapareixen les inversions en centres. L'any 1990 hi havia una partida de 90 milions que aquest any no hi és.

Setè, es congelen les partides per a equipaments. L'any 90 eren de 35 milions, i aquest any són de 35 milions. De fet, una pèrdua del 7%.

Si comptem el global pressupostat per a educació d'adults, de fet representa una disminució real d'un 30% respecte al 1990. Ni tan sols el Pla Quadriennal de Professorat, Equipaments, Centres i Despeses de Funcionament que estava previst per al 91, segons l'annex a la llei d'educació d'adults presentada pel Consell Executiu, consta en els pressupostos. Teòricament, la inversió total havia de ser de 8.692.980 milions.

És per aquest motiu que presentem aquesta esmena, perquè es puguin cobrir les necessitats educatives de la població adulta, perquè hi tenen dret, i com una obligació per part de l'Administració. El fet de no constar aquesta partida en els Pressupostos del 1991 ens fa pensar que la llei de l'educació d'adults és una cortina de fum que només té contingut propagandístic.

Vostès poden contestar-me que la llei no està aprovada, que el procés s'ha endarrerit. La llei s'aprovarà de ben segur el mes de febrer; tot un any per endavant sense possibilitat d'una aplicació concreta per manca de planificació pressupostària.

Però, a més, vull dir-los que, al marge de la llei, les xifres de les necessitats educatives de la població adulta, tant pel que fa a l'analfabetisme o a la no-titulació del Graduat Escolar, són alarmants. Els recordaré les més punyents: 3 milions de catalans majors de quinze anys no tenen el Graduat Escolar; dir que tots són analfabets és exagerat, però sí que els englobaríem dins del concepte d'analfabetisme funcional i podríem dir que gairebé la meitat de la població catalana es troba en aquesta situació.

Per aquests motius, demanem l'ampliació de la xarxa pública de centres d'educació d'adults.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Té la paraula ara la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, jo no sé si el grup de la majoria pensa o no votar favorablement alguna d'aquestes esmenes a l'article 5, d'ampliació de crèdits. Si més no, jo penso que vostès han de

reconèixer que estan aprenent moltíssim aquesta tarda perquè els grups de l'oposició els estem donant molts arguments per redreçar alguns aspectes de la seva política en les diverses matèries que aquí s'estan exposant.

Jo agrairé al senyor Escudé, quan li toqui el torn per contestar les esmenes que jo presento, que també em doni, com deia el meu company Martí Carnicer, respostes polítiques, perquè aquestes quatre esmenes que jo defensaré en aquest moment piquen d'una línia general; és a dir, les presentem perquè hi ha una manca de previsió de recursos per al desenvolupament de les polítiques de benestar social —en parlarem en el moment de l'esmena a la totalitat—, i també perquè peca, la política que hem interpretat a través de la lectura de pressupostos i memòries, d'una manca de potenciació de la iniciativa social sense afany de lucre que fa anys que està treballant en el nostre país per aquests temes.

Respecte a l'esmena 57, dir en primer lloc —i crec que vostès estaran d'acord amb nosaltres— que després de cinc anys d'ésser vigent la Llei de Serveis Socials, la Llei 26/85, crec que vostès estan defensant que hi hagi una xarxa pública de serveis socials i d'atenció primària.

Aleshores, fem aquesta esmena demanant una ampliació de crèdit perquè observem que el Pressupost de l'any 1991 disminueix considerablement en relació amb el Pressupost del 1989 i en relació amb el Pressupost del 1990. Aquesta és una esmena a l'estat de despeses que vam portar en el debat de Comissió, no vam tenir cap resposta satisfactòria i, com a conseqüència, estem demanant una ampliació de crèdit perquè aquesta xarxa bàsica d'atenció primària en serveis socials es pugui desenvolupar a Catalunya tal com ho preveu la Llei de Serveis Socials.

Si no és així, jo, d'entrada, ja els pregunto si volen o no volen vostès desenvolupar aquesta xarxa, si volen o no volen vostès fer servei públic, si volen o no volen vostès universalitzar els serveis socials a Catalunya.

Respecte a l'esmena 58 i a l'esmena 60, també estem demanant una ampliació de crèdit per a l'atenció a la vellesa, l'atenció socio-sanitària, l'atenció a la vellesa en situació de malaltia crònica.

Nosaltres hem analitzat el pressupost amb molt de detall, i hem vist que els recursos econòmics de què es disposen no són suficients per complir els compromisos que es van prendre en el seu moment aquí en aquest Parlament, votant una Proposició no de Llei per unanimitat, i també amb el projecte socio-sanitari que encara no coneixem però que se'ns ha avançat en alguna compareixença dels consellers a la Comissió de Política Social.

Creiem que no hi ha suficient dotació econòmica per afrontar les places residencials per a la vellesa; això ens porta a situacions greus com hem tingut aquest any de problemes socio-sanitaris i d'atenció a la vellesa, i creiem que si volen realment redreçar aquesta política a Catalunya han d'ampliar vostès el crèdit corresponent a l'atenció a la vellesa.

Pel que fa referència a l'esmena 59, té com a marc l'atenció a les persones amb disminució. Vostès saben tan bé com jo que hi ha un grup de col·lectius a Catalunya que fa anys que treballen per aquesta qüestió i que els hem de reconèixer dedicació i esforç en el treball i en l'assoliment dels serveis socials per a les persones amb disminució.

Nosaltres hem vist en el pressupost que hi ha una tendència a la disminució del pressupost d'inversió, capítol 7, per a la ini-

ciativa social sense afany de lucre. Creiem que això és realment lamentable; amb números, amb dades que aquests mateixos col·lectius han elaborat, els podem dir que la inversió que es dedica al capítol 7 és només d'un 45,86% del que és la inversió pròpia, capítol 6; en canvi, l'esforç de la gestió i les responsabilitats en la gestió de serveis i equipaments de la iniciativa social és immensament molt més important que la que està portant a cap la iniciativa pública, una xifra astronòmica: 1.133% vegades més coses fa la iniciativa social que no pas la iniciativa pública en atenció a les persones amb disminució.

És per aquest motiu que els demanem que tinguin també en consideració aquestes qüestions i que pensin com han de solucionar aquest problema perquè les entitats d'iniciativa social puguin continuar treballant en la línia que ho han anat fent des de fa molts anys, sobretot quan la iniciativa pública encara no havia començat a treballar en aquests camps a Catalunya.

Jo no sé, senyor Escudé, vostè no fa gaire cara de rei màgic ni de Santa Claus, però sí que m'agradaria que en aquest cas en fes una miqueta i ens ajudés a solucionar aquests greus problemes que tenim al país.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Correspon ara a la senyora De Madre defensar l'esmena número 62.

La Sra. DE MADRE: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Escudé... ho he dit bé, no li he dit Mercader aquest any, li he dit Escudé.

Les dues esmenes que defenso van adreçades a l'Institut Català de la Dona en el sentit d'ampliar el crèdit perquè tant en la partida de serveis de nova creació com la que va adreçada a consells comarcals es pugui ampliar, ja que ens semblen, totes dues, clarament insuficients. Insuficients fins i tot per donar compliment al pla de mesures que vostès amb la seva majoria i per decret del Govern va ser aprovat i que els recordaré que en la primera, en la serveis de nova creació tan sols hi ha una quantitat consignada de 7 milions de pessetes que suposo que tots estaran d'acord que és molt minsa. I en relació amb els consells comarcals, que si no ho recordo malament tenim 42 consells comarcals, vostès consignen 15 milions de pessetes. Si fan la divisió, realment la quantitat és ridícula, tenint en compte que les dones són majoria de la població i que, a més a més, vostès han reconegut que patim una problemàtica important de discriminació, per la qual cosa s'ha creat una Comissió d'Estudi que fa dos anys i escaig que estudiem, i la Comissió Interdepartamental i, a més a més, l'Institut Català de la Dona, doncs, vostès poden fer comptes, i a veure amb 15 milions i amb 7 milions què podem fer o què poden fer la quantitat de dones que arreu de Catalunya pateixen marginació.

Li diré una altra cosa també, senyor Escudé. Com que he vist que els ànims no estan per concedir gaires gràcies, li diré que vostè fa molts mèrits, això és veritat; estic segura que vostè anirà al cel, però no pensi que la cosa quedarà aquí: el col·locaran darrere d'una columna i no veurà Déu en tota la seva eternitat, senyor Escudé.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora de Madre. Silenci. (*Remor de veus i rialles.*)

Correspon ara al Grup Mixt, senyor Hortalà, la defensa de les esmenes 31 i 32. Té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Com a prelude, per significar-li, a vostè, senyor President, i també al Portaveu de Convergència i Unió, que aquest any nosaltres, potser fent un esforç... no, un esforç no, potser donant una imatge d'agosament, hem presentat aquestes esmenes invocant no només l'article 112.3 del Reglament, sinó també l'article 94.1.

I per què ho hem fet, això? No per buscar un protagonisme personal en la defensa d'aquestes esmenes, ni de bon tros, sinó per evitar que el senyor Escudé es permeti, com sovint fa, no entrar en el contingut de determinats temes ni emetre opinions tècniques sobre altres, sinó per qualificar i valorar actituds ideològiques i polítiques.

A nosaltres no ens fa absolutament res que se'ns digui neoliberals; el que passa és que en aquesta Cambra nosaltres hi som amb un nom propi, li agradi o no li agradi, que és Esquerra Catalana, i si no vol fer aquesta menció, amb la menció genèrica del Grup Mixt n'hi ha prou.

I faig un parèntesi per dir-li, de part del senyor Celestino Sánchez, que si es vol referir a ell com a neocol·lectivista, que tampoc ho faci, que amb col·lectivista n'hi ha prou (*rialles*), i tanco el parèntesi.

Per tant, jo agrairia que, ara que està de moda invocar principis econòmics i socials del segle XIX, vinculats a determinats principis i determinades lleis, que el senyor Escudé també tingui en compte que en la mateixa època que Lassalle i el Rodbertus intentaven formular la llei del bronze dels salaris també hi havia un altre economista, en aquest cas pre-liberal, que va formular una llei psicosociològica i que es deia Gossen, aquest economista. I aquesta llei estableix que a mesura que es demanen les coses o es fa una utilització exagerada de les coses la utilitat que produeix arriba un moment que creix menys que proporcionalment, i fins i tot la utilitat marginal esdevé zero, i a partir d'aquest punt disminueix la utilitat. Es passa de la concepció de bé a la concepció de «disbé» i, en conseqüència, de la concepció d'utilitat a la concepció de fàstic.

Per tant, jo li agrairia, al senyor Escudé, amb tota la cordialitat i amb tot el respecte, que d'aquí endavant ens faci la mercè de designar-nos o bé pel nom genèric o bé pel nom del nostre Partit.

Dit això, senyor President, passo a defensar les dues esmenes (*Remor de veus*.) Molt curt, molt curt, molt curt. No excediré el temps que reglamentàriament se'ns ha concedit.

El Sr. PRESIDENT: Orientativament.

El Sr. HORTALÀ: Orientativament, senyor President. Moltes gràcies per la seva generositat, en aquest cas reiterativa, pel que fa a la paraula «orientativament». En aquest cas i en tots els casos, senyor President. (*Rialles*.) Senyor President, vostè es caracteritza per ser un president terriblement..., allò que els castellans en diuen *correoso*, eh? (*Rialles*.) No perquè ensenyi la corretja sinó, justament, perquè és *correoso*, és lax, és flexible, és generós. (*Rialles*.)

Bé, pel que fa a l'esmena 31 ja ha estat..., el contingut d'aquesta esmena ja ha estat defensat per altres grups de l'oposició. És una esmena que demana, senzillament, que se suprimixi un apartat de l'article 5 que, en fer referència a l'ampliació de crèdits, es refereix als crèdits que són necessaris, en el cas de les entitats comercials, industrials i financeres,

d'acord amb operacions financeres autoritzades. Si les operacions financeres autoritzades ja tenen un règim de flexibilitat, molt més flexible resulta encara que una vegada que les concertin tinguin la possibilitat de transformar les corresponents necessitats en crèdits ampliables. Per tant, el que succeeix aquí no és que es vulgui limitar la flexibilitat operativa i funcional de les entitats comercials, industrials o financeres, sinó que no es permeti que tot allò que està pressupostàriament reglat es transformi, per una disposició dins del contingut d'aquest article —allò, dic, que està necessàriament i pressupostàriament reglat— es transformi, excessivament, en discrecional. Per això presentem aquesta esmena —ho torno a dir— com ja l'han presentat altres grups de l'oposició.

Pel que fa a l'altra esmena, l'esmena 32, és una esmena que té un contingut més ampli. Aquesta esmena el que pretén és introduir un criteri..., anava a dir de rigor, però potser no és la paraula correcta, sinó de puritat funcional amb la concessió de dotacions per a noves activitats. Com aquesta Cambra sap —i no fa massa dies sortia en un article interessant i ben documentat de l'Enric Tintorer a *La Vanguardia*— Barcelona, i per tant Catalunya, com a plaça financera, està perdent un gran contingut. Primer per l'aplicació —malgrat que estem pendants de la Sentència del Tribunal Constitucional— per l'aplicació —dic— de la nova Llei del Mercat de Valors. I, en segon lloc, per la tendència que existeix a concentrar determinat tipus de decisions financeres i així afavorir determinades pràctiques que no tenen cap mena de justificació ni en la teoria ni en la pràctica econòmica convencional dels nostres dies. Però, en qualsevol cas, com a conseqüència d'això, Barcelona està perdent —i Catalunya està perdent— pes financer. El pressupost, pel que fa al Departament d'Economia i Finances i la Direcció General de Política Financera, introdueix aquest any la possibilitat de crear una societat de *rating*, les societats de *rating* són necessàries, com vostès saben, perquè qualifiquen, objectivament, la validesa i la solvència de les empreses que després concorren als mercats secundaris de capitals.

Doncs bé, en la Direcció General corresponent es fixa una dotació de 35 milions de pessetes per subvenir aquesta nova societat de *rating*. El problema és que aquests 35 milions de pessetes, de la manera que està especificat en la memòria, són uns 35 milions de pessetes per subvencionar un estudi sobre la necessitat, la conveniència, l'abast, la naturalesa i la implantació, en definitiva, d'aquest tipus de societats. Però, una vegada fet això, si es vol posar en funcionament la societat necessàriament faran falta nous crèdits, perquè una societat d'aquesta mena en cap cas pot ser una societat només ubicada al sector privat de l'economia. Ha de ser una societat, en el millor dels casos, de tipus mixt en el qual l'actuació dels poders públics ofereixin aquelles garanties d'objectivitat i de qualificació, que és atribut indispensable de les societats de *rating*. Per tant, la nostra intenció no és esmenar res sinó complementar una iniciativa que trobem molt encertada, per part del Departament d'Economia i Finances, i fer-ho des del punt de vista que hi hagi la possibilitat que existeixi un crèdit ampliable una vegada que els recursos que allà dintre hi estan esmerçats es transformin o es converteixin en la concreció efectiva d'aquesta societat de *rating* tan necessària entre altres moltes coses per revitalitzar el migrat i decadent sector financer català.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Restava una sola esmena, que és la de l'Agrupació del CDS, la número 65. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena 65 pretén que tingui la consideració de crèdit ampliable fins a una quantitat igual a les obligacions, que és preceptiu de reconèixer amb aplicació a la secció corresponent del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, el crèdit corresponent per a la subvenció per al desenvolupament de transport de viatgers per tal de subvencionar l'Entitat Metropolitana de Transports donant compliment a allò que es preveu en una de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya.

Efectivament, segons l'article 26 d'aquesta Llei, les entitats metropolitanes, en particular la de transports, es financen mitjançant els recursos provinents de les participacions en els impostos de l'Estat i de la Generalitat, establerts en favor seu, i de les subvencions i altres ingressos de diner públic. Efectivament, senyor President, aquesta esmena és idèntica a la que ja ha estat defensada per la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí i l'Il·lustre Diputat senyor Joan Saura; idèntics també són els meus..., els nostres arguments, que no reiteraré per no cansar les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torna en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Fa una estona, quan escoltava la senyora Barenys i que ens deia que els diputats i les diputades del Grup de Convergència i Unió, que avui està aprenent moltes coses, que potser no els aprovaríem esmenes però que aprendríem moltes coses, en aquells moments, jo pensava: «Mira, aprofitaràs per dir-li que no és veritat, perquè no hem après res.» Perquè, en definitiva —i això crec que és un mèrit de vostè, senyora Barenys, i de molts dels seus companys—, el que vostè ens ha explicat, i el senyor Oliart, i el senyor Rafié, i el senyor..., bé, tots vostès, doncs, no ens han explicat gairebé res de nou perquè, en definitiva, vostès el que han fet és, aprofitant les seves preocupacions legítimes i justes, fragments d'interpellacions, de proposicions no de llei, de preguntes, i ho han transformat —ho han intentat transformar— en un mecanisme pressupostari. Però bé, cap al final, sí; ja he vist que, doncs, sí que apreníem coses perquè després ha anat derivant el debat cap a uns extrems que difícilment són pressupostaris, perquè se'ns ha passat des de llegir articles de *La Vanguardia* fins a especificar, doncs, quina seria la ulterior destinació dels nostres esperits i si tenia rostre de rei màgic o no.

Bé, jo voldria recordar que estem en un debat pressupostari i, per tant, doncs, voldria explicar el fet que jo he demanat abans fer un torn en contra únic i he explicat que era per agilitar el debat. Evidentment, hi ha una altra finalitat lògica, que és posar de manifest les incoherències de, si no de tots vostès, dels grups d'oposició, a través —sí, incoherència pressupostària, em permetran—, a través de les esmenes a aquest article 5, de crèdits ampliables. Perquè, d'una banda —i recordo perfectament el debat de totalitat— molts de vostès anaven explicant: «És que serà mentida, vostès són uns destralers, aquest pressupost és expansiu», i estaven discutint el grau d'expansivitat del pressupost; canvis, doncs. L'oposició curosa, administrativa, bona reguladora dels cabals públics... I ara arriba el moment dels crè-

dits ampliables i això canvia. Per tant, a mi cada any m'és molt més fàcil dialècticament intentar rebatre les propostes de tots vostès en aquest sentit i dir: «Escolti, vostès diuen una cosa i l'altra.» I no sols diuen això en relació amb el debat de política general o el debat en altres esmenes, sinó que ho fan en el mateix article cinquè. Vostès tenen alhora esmenes que volen suprimir el caràcter d'ampliabilitat d'algunes partides que apareixen així en el Projecte de Llei i amb canvis alhora. I, és clar, això, doncs, sembla que és molt fàcil de rebatre.

Per això jo voldria expressar, una vegada més —que no calia—, la meua admiració pel senyor Martí Carnicer perquè com que és conscient —com a persona molt intel·ligent que és— d'aquest parany, per això, ràpidament, ell ha triat la part de l'administrador savi i rigorós i per això ell s'ha limitat —quant al Grup Socialista— a fer aquelles esmenes coherents amb la pura ortodòxia financera. I, aleshores, ens ha criticat el que, segons ells, eren velleïtats de despesa injustificada de l'Administració. I aleshores ha transferit als seus il·lustres companys que fessin, doncs, un reguitzell d'explicacions demostrant o intentant demostrar les necessitats insuficientment dotades per part de l'Administració de la Generalitat a una sèrie de necessitats que tots convenim que existeixen.

Bé, és una habilitat admirable però, en definitiva, no deixa de ser, doncs, una incoherència, perquè em sembla —i no ens cansarem de dir-ho— que hi ha uns criteris objectius per determinar allò que és ampliable i allò que no és ampliable. És ampliable allò, aquella despesa que va lligada a un ingrés que també és ampliable i aquelles coses, poques coses, que pel seu caràcter aleatori és impossible de fixar amb precisió i el fet de no fixar-ho amb precisió crearia un problema, crearia un conflicte.

Per tant, doncs, ja puc dir d'entrada, en principi —després, doncs, intentarem també ràpidament però intentarem dir alguna cosa de totes les esmenes—, però, en principi, ja puc dir que no poden ser ampliables aquests conceptes que tots vostès, senyors i senyores de l'oposició, ens demanen perquè cap d'ells té una vinculació amb un lligam d'ampliabilitat. No hi ha uns majors ingressos i aquest és un defecte fonamental, pressupostàriament parlant, no políticament —vostès s'han esplaiat explicant les seves pretensions, i és molt correcte, pressupostàriament no però políticament sí—, però, en definitiva, cap de vostès ens ha pogut dir d'on han de sortir aquests diners, quin és el finançament d'aquesta font.

I la senyora Rosa Martí que sempre, malgrat la seva vehemència, considero que aprofundeix molt en els temes, ha donat una pista. Ha dit: «Oh, no, és que aquesta esmena...» I aleshores s'ha posat amb el senyor Masó, el meu company senyor Masó —que aleshores no hi era i ara em sembla que tampoc...— (*Rialles.*) Bé, i aleshores deia: «No, és que ja vam fer una esmena en Comissió a l'estat de despeses», ens deia la Il·lustre Diputada, «però, és clar, també hi vam posar aquesta.» És clar, vull dir, aquesta és la mecànica, i que jo respecto però que no comparteixo. Vostès diuen —reconeixen com a persones responsables— que quan nosaltres demanem que una atenció dotada en una partida necessita, al nostre judici, major dotació, doncs, fem una esmena i aleshores hem de mirar d'on traiem aquests diners i vostès ho fan, amb major o menor encert; nosaltres, normalment, considerem que és sense excessiu encert —però bé, aquesta és una altra qüestió—, i aleshores vostès presenten l'es-

mena. Ah, però aquesta esmena des de la reforma del Reglament, des de fa ja bastants anys, aquesta esmena acaba el seu tractament en Comissió.

Aleshores, vostès utilitzen dos mecanismes —en el seu moment ja en parlarem, suposo que serà demà—, però, un mecanisme és el que utilitzen en aquests moments. És molt hàbil però, en definitiva, és inconsistent financerament. Vostès diuen: «Doncs, a través de la declaració de les mateixes partides que siguin ampliables, doncs, ens dona peu a parlar en el Ple sobre el mateix tema.» Jo ho accepto, jo l'únic que els voldria cridar l'atenció és que amb això aconseguen dues finalitats, que no crec que sigui la volguda, ans al contrari. Vostès amb això el que fan és devaluar el debat en Comissió perquè, evidentment, els temes que vostès consideren més importants —i això són vostès qui ho determinen—, a través de la via de la partida ampliable ho porten al Ple. Això vol dir que devaluen totes les altres partides, i diuen..., les que només són per Comissió ja consideren que realment no els interessin a vostès. Al mateix temps també devaluen perquè com que després ja es discutirà... Jo recordo que el que ara ens està ocupant hores i hores, el debat de l'article cinquè, en Comissió va passar en cinc minuts, perquè com que «ja el veurem en el Ple, ja ho defensarem en el Ple». I el segon aspecte de devaluació és aquí mateix: la devaluació en el Ple. Si vostès portessin cinc, deu, quinze temes i els discutíssim a fons tindria una virtualitat, tindria una eficàcia aquesta crítica, que vostès entenen justificada que fan, però portant-ne cinquanta-i-tantes com fan, el que fan, l'interès de la Cambra, l'interès de la ciutadania, l'interès dels mitjans informatius s'ha de repartir entre moltes més esmenes. Per tant, podrà donar una satisfacció personal a alguns de vostès, però no afegeix res al debat pressupostari.

Jo voldria dir que, doncs, totes aquestes partides o la major part d'aquestes partides, que es declaren o que es pretenen declarar ampliables, tenen ja una dotació, i per tant el problema no és la seva existència o no existència, sinó la seva suficiència o insuficiència. Aleshores, i aquí se'ns ha parlat per boca de l'Honorable doctor Hortalà, doncs, d'una sèrie de principis econòmics, doncs, crec que també aquests principis econòmics emparen, doncs, aquest fet, que les necessitats estan en funció de les possibilitats. La utilitat marginal, que ell ens deia que és decreixent, que arriba a zero, també es produeix aquí.

Aleshores, el que no podem fer és debatre aïlladament tots i cadascun d'aquests punts, perquè si fem abstracció de tota la resta de centenars, de milers, de moltes desenes de milers d'atencions que hi ha de posar remei en la mesura de les seves possibilitats el Govern de la Generalitat, evidentment, quan la senyora Manuela De Madre parla de l'Institut de la Dona, o quan el senyor Oliart ens parla de les presons, podríem dir: «sí, sí, té tota la raó; necessiten molts més diners»; però, és clar, sempre, ja dic, fent abstracció dels altres. Quan es contempla globalment totes les necessitats i aleshores hi ha el determini, i aquesta és l'alternativa política que deia el senyor Martí Carnicer que feien vostès —especialment, doncs, ho deia en nom del Grup Socialista—, alternatives polítiques a l'ús del pressupost, aleshores aquest és el moment de la discussió. Però és que vostès les alternatives que fan són falses, perquè no diuen: «augmentem això i disminuïm això altre»; la senyora Manuela De Madre diu que sí, que estava en contra de l'Institut d'Estudis Mediterranis. D'acord. (*Remor de veus.*)

Bé, però en general vostès es limiten a dir: «que sigui ampliable aquesta partida»; no hi ha l'alternativa, és purament una petició utòpica, genèrica, que no té cap alternativa.

Aleshores passem, doncs..., ja dic, ens oposarem evidentment a totes elles; no hi ha dotació pressupostària, no tenen lligam amb cap altra disposició d'ingressos que siguin variables, i, per tant, doncs, per més que volguéssim en un o més, o en molts casos donar satisfacció, no podria ser. I jo no em cansaré d'explicar la característica del que és el crèdit ampliable, perquè recordo ara que la senyora Fabian en una esmena, l'esmena 40, precisament ens donava una argumentació que deia: «Escolti, vostès en Comissió van admetre obrir una partida de 1.000 pessetes en una determinada actuació del Departament de Treball». I quan jo li deia que no, ella deia «que sí, que sí que ho van acceptar»..., home!, si, senyora Fabian, jo hi era present i, per tant, ho sé. Ara el fet d'obrir una partida amb 1.000 pessetes en un estat de despeses no vol dir que allò sigui una partida ampliable; només vol dir que hi ha una possibilitat raonable que, de materialitzar-se aquesta organització que vostè demanava i per la qual es va obrir aquesta partida de 1.000 pessetes, en el moment que es materialitzi el Consell Executiu haurà d'assumir la càrrega de trobar una altra partida que pugui ser sacrificada parcialment o totalment per nodrir això. En canvi, el caràcter d'ampliable és un cert automatisme.

Per tant, són coses totalment diferents. Per això, i ja entrant molt ràpidament en l'examen de les esmenes, no entenc una vegada més, perquè fa molts anys que es presenta la mateixa esmena, com és que el Grup Popular presenta l'esmena número 24 i l'esmena número 26, que no accepta que uns crèdits destinats a despeses de funcionament pels quals s'exigeixen taxes, exaccions parafiscals, cànonos o preus, que no puguin ser ampliables les despeses corresponents. I això ho hem explicat moltíssimes vegades. Si hi ha un servei que presta l'Administració i els ciutadans demanen aquest servei i paguen la taxa corresponent, doncs, no es pot dir: «doncs, ara no prestem aquest servei perquè la partida de la despesa no és ampliable». Jo sempre posava l'exemple, doncs, d'un certificat, d'una fotocòpia i aleshores dir: «no, no, escolti, vostè pagui la taxa; ara no li donarem la fotocòpia perquè la partida de despeses de fotocòpies està...» Si aquestes fotocòpies són per fer aquest servei que ha estat, que té el caràcter lògic i natural d'ampliable, perquè és un crèdit que està en funció de l'ús que en faci el ciutadà, doncs, no té sentit no declarar-lo ampliable. I el 26, el mateix, pel que fa referència a les empreses de caràcter comercial, industrial i financer.

El mateix que he dit per a l'esmena 26 val per a l'esmena 27, del Partit dels Comunistes de Catalunya, perquè, doncs, entenem-nos, i acollint-nos al que simpàticament ens ha anunciat el senyor Hortalà i que tots coneixem, doncs, darrere el Grup Mixt, fonamentalment, fonamentalment hi ha els Partit dels Comunistes de Catalunya i el Partit Esquerra Catalana; també hi ha el Partit Radical Català i aleshores també hi ha un independent. Però, és clar, comprendrà, Honorable senyor Diputat, si cada vegada hem d'especificar el contingut del maremàgnum polític del Grup Mixt, és molt complicat.

Quant al pressupost, òbviament no hi ha problema perquè afortunadament tots vostès especifiquen a través d'inicials quin és l'origen. Bé, doncs, quant a l'esmena del senyor Celestí Sánchez, doncs, l'argumentació, perquè és idèntica, és la supressió a l'esmena 26.

L'esmena 25 no és que me l'hagi saltada, és que feia referència al tema del Grup Popular, els dos apartats; l'esmena 25 és una esmena curiosa, una esmena curiosa perquè el Grup d'Iniciativa per Catalunya —i no hi ha el Grup Socialista, com altres anys— ens demana que els crèdits destinats al pagament de productes farmacèutics no siguin ampliables. Aquest sembla que és un tema elemental perquè aquest text és idèntic al redactat de pressupost de l'Estat, perquè, com no ignora el senyor Saura, la política farmacèutica de l'INSALUD, a través del mecanisme especial de finançament que té la Seguretat Social a casa nostra es transmet, es trasllada mimèticament per via d'aquest sistema a les comunitats autòniques.

Per tant, no cal que nosaltres fem res. Realment va vinculat a un ingrés que és variable en funció de la desviació que tingui el corresponent pressupost de l'INSALUD. I el que em sorprèn, senyor Saura, és que vostè em faci aquesta defensa, de dir que la partida que està fixada, la prevista, doncs no pugui ser ampliable, amb tots els problemes que això comportaria evidentment en el moment que els malalts demanessin medicaments i els organismes de la Seguretat Social catalana els neguessin perquè la partida ha estat coberta i no és ampliable, malgrat que després arribarien diners a posteriori, i dic «em sorprèn», perquè jo fa poc —també llegeixo la premsa, com tots vostès— he vist unes declaracions d'un sindicat que vostè recordarà perfectament, Comissions Obreres, doncs, carregant l'accent en aquesta partida dient que és totalment insuficient i s'ha d'augmentar. Per tant, no comprenc que ara aquí vostès demanin que no sigui ampliable en absolut.

Després vénen el conjunt d'esmenes que van de la 28 a la 31, del Grup Popular, d'Iniciativa per Catalunya, Grup Socialista i el senyor Hortalà, que és una esmena tradicional, que és el que intenta que no siguin ampliables els crèdits que siguin conseqüència de despeses que siguin conseqüència d'operacions financeres autoritzades. Any rere any ja els expliquem que hi ha una impossibilitat de determinar a priori, amb tota exactitud, la càrrega financera i, davant d'aquesta dificultat, la solució tècnica òbvia és el crèdit ampliable.

A l'esmena 32 el senyor Hortalà ens feia referència, després de tota una explicació molt interessant i molt il·luminadora sobre els problemes del nostre mercat financer, doncs, ens parlava de la insuficiència del crèdit, de l'aplicació 05.02.471.02. Potser sí que és insuficient, però entrem en aquells criteris generals que parlava abans, de marginalitat de les diverses partides. No és més aquí perquè és més útil donar alguna cosa a alguna altra partida abans que ampliar aquesta, però jo voldria dir que enguany hi ha 35 milions, que és doblar la partida que hi havia. Exactament igual passa amb l'esmena 33, amb la 34, amb la 35..., precisament hi ha aquesta esmena 35, del Grup Socialista, sobre «Promoció de la premsa i publicacions en català», doncs, hi ha una esmena que després torna a sortir per un altre cantó diferent, parlant dels col·legis a més a més. Aquí en aquests moments podem dir que hi ha partides per a aquestes dotacions que es demanen ampliables. Hi ha unes dotacions de 126 milions i 36 milions i que corresponen a la voluntat manifestada reiteradament pel Govern de la Generalitat en ordre a donar suport a les publicacions en llengua catalana. Per tant, aquestes quantitats són les previstes i no es veu ni la necessitat ni el finançament per aconseguir aquest caràcter d'ampliabilitat.

El mateix passa amb l'esmena 36 sobre l'aranès. No cito la

xifra perquè ja l'ha dit el senyor Soto: hi ha 10 milions de pesetes. L'esmena 37..., aquesta és una esmena curiosa perquè el senyor Oliart ens demanava que fos per a la partida, que fos ampliable la partida 09.51.602.01, que el títol no és «Biguetes aluminoses», senyor Oliart, sinó que és «Obres i solars en promoció d'habitatges per a treballs urgents i prioritaris». I això conté moltes coses; és una partida que té 8.558 milions; que ha tingut un increment per al pressupost d'enguany, en relació amb l'any 90, de 74,3%; per tant, aquí hi cap aquesta i totes les actuacions que convinguin. Jo li recordaria al senyor Oliart que hi ha a la Cambra una proposició no de llei presentada per un altre grup parlamentari, que no és el seu ni el meu, sobre aquest tema, i el senyor Oliart, doncs, va acostar-se'm per demanar si podríem arribar a un acord en aquest tema, a través d'esmenes o el que fos. Jo li vaig manifestar la voluntat positiva en aquest sentit.

Per tant, cregui'm, senyor Oliart, en tot allò que estigui en la nostra mà, un tema puntual i concret, però urgent i perillós i greu per a alguns ciutadans, conciutadans nostres, doncs, això s'ha d'atendre i a través d'aquesta Proposició no de Llei arribarem a l'acord que sigui, i aleshores cregui que amb dotacions d'aquest ordre hi ha possibilitats de fer-ho, sense especificar una partida, i més quan —insisteixo— el que demana vostè no és una partida específica d'això, sinó aquesta genèrica, que, insisteixo, ja existeix.

A l'esmena 38, referent a l'Entitat Metropolitana de Transports, en aquests moments té una partida; aquesta partida que vostès demanen ampliable té una quantia que s'ha doblat en relació amb l'anterior. Entenem, enten el Consell Executiu que per enguany no hi pot fer més.

A l'esmena 39, l'esmena 39 jo agrairia o agraeixo, millor dit, la delicadesa del meu adversari socialista a nivell comarcal, el senyor Magí Cadevall, que no l'hagi volgut defensar ell, sinó que l'ha fet defensar per un seu company. Però bé, en definitiva, la resposta és negativa igual (*remor de veus*), perquè aquí..., sí, és negativa igual i vull dir que agraeixo —no entenguin malament les meves paraules—, agraeixo la delicadesa, perquè hi ha hagut un moment que la senyora Torrent, que acostuma a ser molt encertada en els seus judicis excepte quan parla de l'Honorable Conseller d'Ensenyament (*rialles i remor de veus*), que diu que nosaltres devaluàvem a través d'unes esmenes de contingut propagandístic..., jo diria més aviat que són vostès que fan un intent propagandístic d'explotació d'això.

Jo entenc que a nivell de la meua comarca, del Vallès Occidental, aquesta petició que ha defensat un altre senyor Diputat, el senyor Brunet, que no és precisament, que jo sàpiga, especialista en aquestes matèries, doncs, serà utilitzada propagandísticament. Jo ho accepto. Ara, el senyor Brunet i més encara el nostre dilecte amic, el senyor Magí Cadevall, saben perfectament que la correcció d'aquest impacte de l'autopista Rubí-Terrassa o Terrassa-Rubí, no Barcelona, no siguem centralistes, només és Rubí-Terrassa, Terrassa-Rubí, està establerta i prevista en l'aprovació reglamentària de l'estudi i tràmit pertinents. Una altra cosa és que un ajuntament o diversos ajuntaments, i vostè ens ha llegit i ens ha explicat la tala d'arbres i moltes coses..., jo també hi podria afegir altres coses d'ajuntaments que també estan preocupats per aquesta qüestió..., una altra cosa és que això s'entengui o pugui arribar a ser insuficient des d'una perspectiva d'una protecció ecològica total. Però aquesta és una

qüestió que va lligada en el projecte constructiu, en la tramitació a l'estudi corresponent i no és un problema de declarar ampliable una partida que no té res a veure amb això, que és una partida molt genèrica –imaginin-s'ho vostès–, té 23.777 milions, és la partida 09.05.660.03, que ha tingut un increment, si vostès o entre tots nosaltres aprovem el pressupost, tindrà un increment per a l'any 91 del 31%, doncs, baixar a concretar aquesta qüestió, que, per altra banda, malgrat la correcció gramatical que jo mateix vaig suggerir en Comissió, doncs, qui ens diu, objectivament, quin és l'import necessari per restaurar aquest impacte? Trobaríem punts de vista molt diferents i maneres molt diferents de corregir aquest impacte, amb costos, evidentment, molt diferents.

A l'esmena 40, ja m'hi he referit, aquella de la partida oberta amb 1.000 pessetes en Comissió...

L'esmena 41. Aquest, haig de reconèixer que no és un tema d'ampliable o no ampliable, de partides o no; és purament un tema de redactat. Vostès, el Grup Socialista, demanen que, ultra uns decrets o uns reglaments, millor dit, de la Comunitat Econòmica Europea, s'especifiqui també, s'hi faci constar el Reial Decret 808/87. És clar, aleshores, el que jo els voldria dir és que aquest Decret està precisament dictat en funció d'allò que determina l'article 24 del Reglament 797/85, que és un dels reglaments de Comunitat Europea que ja estan explicitats, i, per tant, no hi ha possibilitat de confusió.

Totes les quantitats que van lligades, que són conseqüència directa o indirecta d'aquests reglaments, doncs, tenen el caràcter d'ampliable, i per tant, doncs, no cal aquesta especificitat, i que és un cas claríssim d'ampliabilitat, perquè hi ha uns ingressos que proven d'incrementar-se quant al seu origen.

Quant a l'esmena 42, exactament el mateix. Hi ha una partida de 17.503 milions per a aquest Servei; per tant, les peticions que vostès fan hi caben perfectament sense necessitat de declarar-lo ampliable només amb la finalitat de les barreres arquitectòniques. L'esmena 43, doncs, té una dotació de 1.400 milions; tampoc vostès especifiquen, aquest caràcter ampliable, d'on procedeixen els ingressos.

Les 44 i 45, el mateix. Lamento potser fer-me pesat i reiteratiu, però totes aquestes esmenes obeeixen a conceptes pressupostaris que tenen la seva partida, que moltes d'elles –per exemple, aquí veig 50% d'augment, 25% d'augment–, totes elles han estat objecte d'un tracte, no diré «generós», perquè mai n'hi ha prou, però un tracte molt important per part del Consell Executiu en els diversos departaments –en aquest cas, el Departament de Treball–, i, per tant, entenem, hi insisteixo, si més no sempre pel caràcter de mancança d'una font de finançament, no els hi podem donar satisfacció.

Avançant, doncs, tenim l'esmena 48, que també, les partides que vostès volen declarar ampliables, tenen una dotació de 351.381 milions, que ha tingut un 14,5% d'augment, o 18.118 milions, amb un 20,1%, etcètera, i fins i tot un aspecte molt concret, que vostès parlen de procedir a la universalització de les prestacions; suposo que hauran vist que la lletra h) de l'apartat primer d'aquest article 5 precisament fa una referència a aquest caràcter d'ampliabilitat, si és que el pressupost de l'IN-SALUD augmenta, per atendre aquesta universalització. Per tant, doncs, tampoc cal, perquè, concretament aquest aspecte, ja apareix en aquesta altra lletra d'aquest altre apartat com a partida ampliable.

El senyor Oliart s'ha referit de forma molt especial al tema penitenciari, que tots sabem que gaudeix de la seva preocupació molt considerable. Jo aquí li voldria dir, citar que aquesta partida, aquesta partida concreta, la 12.03.610.01, té una dotació de 2.556 milions de pessetes, amb un increment d'un 19% sobre l'exercici anterior. Per tant, hem d'entendre que aquesta partida serà destinada a aquestes finalitats concretes que demanava el senyor Hortalà, perdó, el senyor Oliart, i, en tot cas, tampoc ell ens ho demanava, però, en tot cas, no cal, entenem que no és coherent amb la resta de l'article cinquè, especificar aquest caràcter d'ampliabilitat, precisament per a unes obres que, en principi, estan previstes amb càrrec a aquesta dotació.

Quant a l'esmena 50, d'Iniciativa per Catalunya, doncs, també; per realitzar un conveni amb la Universitat Politècnica, no s'ajusta en absolut a la mecànica –suposant que es fes aquest conveni–, no s'ajusta en absolut a la mecànica del caràcter d'ampliabilitat, no procedeix, aquest conveni; en principi, que jo sàpiga, no va acompanyat d'uns majors ingressos, a l'igual que la petició de realitzar un pla de seguretat industrial.

A l'esmena 52, és el tema aquell que dèiem de la càrrega financera, del deute públic, igual que la 53, dels socialistes; ja n'hem parlat abans.

El tema de les esmenes 55 i 56, que pretenen deixar sense efecte un ajust exacte de les obligacions derivades de la Disposició Addicional Vint-i-quatrena de la Llei de Pressupostos de l'any 91, i, per tant, és el tema, que sempre hem discutit, del menyscapte...; aquí sí que aquesta admiració que sento pel senyor Martí Carnicer, en aquest cas, concret l'haig d'aombrar una mica, perquè em sembla que és obvi que, si hi ha una partida aleatòria, és precisament el menysteniment d'aquest..., el menyscapte d'aquest tipus, perquè si se sabés per endavant què és el que es cobrarà i el que no es cobrarà, evidentment aquí no hi hauria un tracte aleatori. Aleshores, si hi hagués la certesa que una operació financera d'aquestes, la Generalitat es veïés obligada a pagar ja, d'entrada, aleshores sí que podria ser vàlida la crítica que el senyor Martí Carnicer ens feia de mala actuació del Consell Executiu. El Consell Executiu el que pretén és ajudar la societat, tota la societat catalana, en tots els seus aspectes, a través d'aquestes operacions, i, per tant, és un risc evident, que per això es necessita l'aval i aquesta col·laboració.

Quant a l'esmena 57, se'ns ha fet una certa referència a la xarxa bàsica de serveis socials d'atenció primària. Jo voldria recordar que, precisament de cara a aquesta finalitat, hi ha una partida, la 460.01, amb el títol «Transferències a corporacions locals», que precisament el que pretén és homogeneïtzar, i disposen d'aquesta partida per homogeneïtzar l'estructura pressupostària de l'ICASS, però que té aquesta finalitat.

Evidentment, si vostès volen quantitats més elevades, haurien de justificar el seu origen; però, en definitiva, el concepte hi és. Val a dir que, com saben vostès, és molt probable, o amb tota probabilitat, com en exercicis anteriors, que en aquest tipus d'actuacions, en el decurs de l'any, es reben transferències finalistes procedents de l'Estat que complementen aquesta dotació. Per tant, també ens hem de negar a aquest caràcter.

L'esmena 58, també del mateix tema, del Grup Socialista, en aquest cas concret, la xarxa per a l'atenció de la vellesa en situació de malaltia crònica. Pensin que aquesta partida, la partida corresponent, la 42.32.262.01, de «concerts socio-sanitaris»,

ha estat doblada en la seva quantia o es pretén doblar en la seva quantia per a l'any 91, fins a arribar als 2.404 milions; per tant, és un esforç important que fa el Govern, i entenem que no pot ampliar-se més, perquè, per altra banda, com reiteradament els ho explico, vostès no ens donen la dotació d'ingressos corresponents.

El mateix puc dir de l'esmena 59, que disposa de 103 milions; de l'esmena 60, que té 70 milions, en la qual es produeix un 100% d'increment en relació amb l'any 90, i així successivament. No em referiré a la 62 ni a la 63, perquè, com domina molt perfectament bé la senyora Manuela de Madre, ella ja sap per endavant els 7 milions i els 15 milions. El que no ens diu —jo ho voldria dir— és que aquests 7 milions, que posen ser modestos, però signifiquen un 16,6% d'augment de la partida sobre l'any anterior, i els 15 milions de la dotació 02.32.440.01, és el 100% d'augment; xifres modestes, però, en tot cas, observarà, senyora De Madre, des de davant o des de darrere de la columna, que l'augment és molt superior a l'augment mitjà del Pressupost, d'aquest augment mitjà tan criticat per tots vostès, i, entre ells, doncs, el Grup Socialista.

Per tant, doncs, és un pinyonet més que es posa en aquesta necessària tasca, tots hi estem d'acord, i, per tant, doncs, entenem que, dintre de la insuficiència, és el que es pot fer enguany.

L'esmena 64 és la que preveu eliminar..., aquí és al revés, aquí pretenen eliminar el caràcter d'ampliable de les inversions reals de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes; aquí només cal dir que, amb l'increment d'activitats per generar uns ingressos addicionals, es justifica aquest increment de la despesa necessària per fer-ho.

L'esmena 65, sobre política territorial, la subvenció per al desenvolupament del transport de viatgers, és el mateix tema de què hem parlat abans, però en una altra partida. Té una dotació de 42 milions, amb un 100% d'augment.

L'esmena 66 té 1.543 milions, amb un 15% d'augment, i aquesta esmena la passo una mica per alt perquè, després, suposo que amb el senyor Saura i amb altres senyores i senyors diputats tindrem ocasió, o més tard o demà al matí, de parlar-ne... Aquest és el tema del Fons de Cooperació Local de Catalunya, i ja en parlarem més àmpliament; però, en tot cas, aquí, com a crèdit ampliable, no veiem d'on pot venir aquest caràcter d'ampliable, i encara més perquè el senyor Saura és conscient que, precisament la Llei financera estatal de caràcter bàsic corresponent, curiosament exclou, expressament, específicament, la possibilitat de fer transferències econòmiques als consells comarcals. Per tant, en definitiva, de moment, per aquest motiu, únicament votarem en contra, i després, al seu moment o en altres moments, ja ho anirem explicitant més.

Quant a l'esmena 67, sobre els programes de seguretat i higiene, manifestar que hi ha 50 milions. L'esquema és el mateix de sempre. Com en la 68, «Foment de les activitats sindicals de temps lliure»; les partides corresponents estan dotades amb 42 milions i 8 milions, respectivament. Entenem que són quantitats importants i, dintre de les possibilitats, suficients.

El mateix sobre política territorial, el crèdit a «Inversions en terrenys i béns naturals», de l'esmena 69: hi ha una partida de 20 milions.

El mateix passa en una altra partida de l'INCASOL, de la construcció de nous habitatges: hi ha 4.730 milions, amb un 27,8% d'augment.

A l'esmena 71 hi ha la partida afectada per un sistema de tarificació social; hi ha 180 milions.

Hi ha la segona partida, que és de 42 milions, amb el 100% d'augment, a l'igual que —amb el mateix 100% d'augment— la dotació, que es vol declarar ampliable, i que ens hi hem d'oposar, de l'esmena 72, del Grup d'Iniciativa, també sobre l'Entitat Metropolitana del Transport.

A l'esmena 73, sobre «rehabilitació del patrimoni edificat». Pensem que hi ha, de les dues partides que demanen ampliables, 483 milions, d'una banda, i 652, per una altra, amb un 30% d'augment.

L'esmena 74, que demanen «Transferències a corporacions locals i actuacions d'habitatges i rehabilitació rural i urbana», hi ha, d'una banda, 313 milions i 840 milions, amb un augment mitjà del 25%.

L'esmena 75..., i estic acabant, i vostès comprendran, en la poc brillant explicació que els dono, que aquesta és una explicació lògica a fer-nos mútuament en Comissió, com hauríem de fer, i espero que ho fem en el futur, quan vostès plantegin esmenes de modificació de l'estat de despeses corresponents, i aleshores, puguem discutir les quanties que hi ha, si són suficients o no, d'on es poden treure o no; però ja que vostès han volgut magnificar els temes, i ho respecto, en el Ple, doncs, jo els haig d'explicar el que hi ha. Perquè l'esmena 75, amb la qual vostès pretenen de declarar ampliables tot un reguitzell de partides del Departament de Governació, destinades —això, Iniciativa per Catalunya— a l'increment de retribucions sobre el Pressupost de l'any 90 i de conformitat amb l'acord signat a la mesa general de negociació de la Generalitat, jo els podria anar cantant els increments que han tingut aquestes partides, però que, en tot cas, són insuficients per afrontar això, i encara més si vostès —ho dubto, lògicament, i ho entenc perfectament, perquè jo mateix no ho seguiria— haguessin seguit la meua explicació anterior, vostès recordaran que he explicat al senyor Celestino Sánchez que ja hi ha tota una secció, la secció 21, si no ho recordo malament, que hi ha una dotació importantíssima per afrontar aquests increments de retribucions —i li he explicat el detall de les partides—, i fins i tot he explicat que hi ha aquella esmena, la 251, que en Comissió va introduir el nostre Grup per acabar de perfilar totalment tots els compromisos que, amb les diverses mecàniques establertes, s'ha arribat a acords amb les organitzacions sindicals representatives del personal, i que, doncs, en aquells percentatges que jo he assenyalat, en les partides existents en els diversos departaments i en aquesta secció global 21, estan coberts suficientment.

Finalment, podria dir el mateix a les esmenes 76 i 77: hi ha un 25,4% d'augment i, per tant, tampoc, ni a l'Institut Català de la Dona, per realitzar millores en cases d'acollida, ni en altres programes d'ocupació de treballadors en actiu en col·laboració amb altres empreses, totes elles tenen partides, partides que, lamentablement, potser, però que, realment, no poden ser augmentades i, en tot cas, no poden tenir el caràcter d'ampliables perquè no existeix una font de finançament o, almenys, vostès no ens les han indicades.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, i demano vulguin disculpar l'extensió de la meua intervenció, anunciem que votarem en contra de la totalitat d'aquestes esmenes a l'article cinquè, sobre el caràcter d'ampliable de tota una colla de partides creditícies.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*)

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, si us plau...

El Sr. PRESIDENT: ... Escudé. Què..., per què demana la paraula, senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Invoco l'article 67.3, senyor President, perquè he estat contradit, de bona fe, però, al cap i a la fi, contradit.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per exposar la contradicció.

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies. És que després de sentir la intervenció del senyor Escudé, m'ha nascut una recança i penso que potser si ho torno a explicar i s'entén correctament el que he dit, a la millor s'aprova aquesta... (*remor de veus*) esmena.

El Sr. PRESIDENT: Llavors, no hi ha contradicció.

El Sr. HORTALÀ: Sí que n'hi ha...

El Sr. PRESIDENT: És que no l'han entès, no l'han entès!

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President. No..., hi ha contradicció perquè ha fet la interpretació del que jo he dit, però ho ha interpretat malament i m'ha contradit. És clar... (*Remor de veus.*) Senyor President, això és una contradicció, amb tot el respecte.

El Sr. PRESIDENT: En el sentit del Reglament, que, a més, hi ha una norma interpretativa...

El Sr. HORTALÀ: Sí, no, molt restrictiva, d'un altre President molt restrictiu, això ja ho sé. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Ah, exacte. Bé, té trenta segons per exposar clarament el que vostè volia dir.

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President, senyores i senyors diputats. En referir-me a la societat de *rating* jo no he discutit la insuficiència de la partida pressupostària dels 35 milions; no he discutit si eren suficients o insuficients. L'única cosa que he dit és que si aquests 35 milions estan adreçats a potenciar un estudi per crear a Catalunya una societat de *rating*, si no hi ha la possibilitat d'un crèdit ampliable —i difícilment s'anirà després a un suplement de crèdit— durant aquest exercici, en funció del resultat d'aquest estudi, no es podrà crear a Catalunya la societat de *rating* i, per tant, s'haurà d'esperar a l'exercici que ve, la qual cosa entenc que és particularment perjudicial, i fins i tot va en contra de l'encertada política del Conseller d'Economia i Finances per potenciar el sector financer, i va en contra en el sentit que perdre uns mesos en una situació en la qual aquell que primer pega pega dos cops, en relació amb la competitivitat d'altres parts i d'altres institucions de la resta de l'Estat, doncs, penso que si això, realment, es pogués fer, aquest any seria un avantatge per intentar transformar aquesta tendència mitjançant la qual el sector financer, pel que fa al mercat secundari de capitals, fa un any era el 26% de la globalitat de l'Estat, pel que fa a contractació, i aquest any ha passat a un 9,3%.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda... Ha quedat molt clar el que vostè volia dir.

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies.

(*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Senyor Saura, també contradit?

El Sr. SAURA: No, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Per al·lusions?

El Sr. SAURA: Sí, ara li explicaré.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm quina ha estat l'al·lusió.

El Sr. SAURA: Sí, el senyor Escudé, a l'hora de rebutjar una esmena en relació amb les despeses farmacèutiques, ha donat dos arguments i en un d'ells que m'he sentit al·ludit. Ha dit que, en definitiva, no entenia com nosaltres defensàvem això, mentre que un altre sindicat conegut deia el contrari. (*Remor de veus.*) Jo crec que això...

El Sr. PRESIDENT: No són al·lusions personals, que és el que el Reglament parla d'al·lusió.

El Sr. SAURA: Jo crec que sí perquè, en definitiva, el que el senyor Escudé, quan diu que no ho entén, és que està pressuposant que aquest Grup i el Portaveu fan el que Comissions Obres diu. I com que crec que sovint, sovint en les intervencions del senyor Escudé, en aquest tema, s'utilitzen arguments, un per un no molt importants, però globalment importants que desqualifiquen sovint les intervencions dels altres portaveus, em sento al·ludit, crec que avui hi ha hagut un altre exemple. He de dir que en aquest debat hi ha menys exemples que en el debat anterior, però crec que és bo per a tota la Cambra que aquest tipus d'intervencions no es donin.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Passem a les votacions d'aquest article cinquè. Com he dit abans en començar el debat, si no se sol·licita votació separada... Se sol·licita i veig que se sol·licita (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) Senyor Carnicer, diguim.

El Sr. CARNICER: Senyor President, solament les esmenes 23, 24, 26 i 27, si es poden votar per separat i conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament amb les del seu Grup o amb totes les de l'article?

El Sr. CARNICER: No, no, la resta poden anar, per a nosaltres, totes juntes; és a dir, per a nosaltres dues votacions: una, amb aquestes quatre i l'altra amb la resta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Cap més votació separada?

Doncs, votem, en primer lloc, aquest bloc: 23, 24, 25, 26 i 27.

El Sr. CARNICER: No, la 25, no, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah, la 25 no, és veritat.

23, 24, 26 i 27.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes quatre esmenes han estat rebutjades per 10 vots a favor, 63 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes a l'article cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 5, d'acord amb el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 5 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem al debat de l'article 6. En primer lloc hi ha les esmenes del Grup Popular, que són un número de quatre. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Molt breument, senyor President. Defensaré les esmenes 78, 80, 82 i 84.

Amb bona lògica i per la seva naturalesa em refereixo... Les dono per defensades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena número 79, 81, 83 i 85. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquestes quatre esmenes fan referència a l'article 6, que és l'article sobre crèdits autoritzats a favor de les entitats autònomes. Les nostres quatre esmenes són quatre esmenes de supressió en el sentit que considerem que els dos primers paràgrafs són evidents, són obvis, són paràgrafs que diu, el primer: «L'import dels crèdits pressupostaris destinats a transferències a favor de les entitats autònomes administratives i de les empreses públiques, regulades per la Llei 4/85, s'han d'ajustar de manera que la liquidació de llurs pressupostos, al 31 de desembre, sigui equilibrada.» No faltaria més, està claríssim.

O el segon, que diu: «A fi de determinar les despeses que s'han de tenir en compte en la liquidació, s'hi ha d'incloure l'import de les obligacions reconegudes per a operacions corrents i els crèdits disposats comptablement per a operacions de capital.» Sovint el Portaveu de la majoria utilitza els arguments per rebutjar determinades esmenes de l'oposició que són esmenes que estan contemplades en algunes lleis, i aquestes són esmenes que estan contemplades en tots els principis de comptabilitat pública. I, per tant, sembla sorprenent que una llei de pressupostos digui això.

I, d'altra banda, l'apartat tercer, que és una esmena de supressió que nosaltres proposem, perquè estem en contra amb el contingut d'aquest apartat tercer. Aquest apartat tercer diu que: «En el cas que es lliurin fons amb excés s'han de minar per l'import d'aquests els crèdits autoritzats a favor de les entitats, abans esmentades en el Pressupost del 92.» Nosaltres creiem que no s'han de lliurar fons amb excés i que, per tant, que aquest apartat és sobrer. Sé, perfectament, que aquest és un tipus d'esmenes tècniques, possiblement, aquell tipus d'esmenes que el senyor Escudé reclama, és a dir, quan es diu que aquí el debat està devaluat crec que està devaluat perquè és difícil fer un debat polític i perquè no hi ha dret a rèplica i, possiblement, aquestes que són esmenes fonamentalment tècniques siguin de grat del Portaveu de la majoria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Mixt té dues esmenes, les números 86 i 87. Per a la seva defensa té la paraula l'Honorable Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: 86, 87...

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

El Sr. HORTALÀ: Sí, moltes gràcies. Pel que fa referència a l'esmena 86, senyor President, senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament —perquè el tema és el mateix— l'esmena 86, 134, 140... Torno començar.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. HORTALÀ: 86, 134, 140, 155, 159, 168, 178, 200, 210, 211 i 223.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pot començar.

El Sr. HORTALÀ: A vostè. Aquesta esmena té una intencionalitat estrictament nominalista; és a dir, canviar la utilització de «Consell Executiu», que, òbviament, és perfectament legítima i estatutària, per la de «Govern». Això ja fa una sèrie d'exercicis pressupostaris que ho estem demanant, i en algunes ocasions ha estat atès com, per exemple, l'any passat en més de quaranta-set casos. Aquest any, pel que encara quedava d'afegitons no congruents amb aquesta intencionalitat nominalista, hem fet la resta; i per això ens ha semblat que era bo que el conjunt de la Llei pressupostària, si en el seu moment ja es van introduir uns determinats criteris en aquest sentit, es continués introduint-los aquest any per deixar-la perfectament normalitzada.

I per què això? Doncs, perquè sembla —i, és clar, aquest és un argument absolutament subjectiu—, sembla que l'excepció «Consell Executiu» té més similituds a les concepcions privatistes que no pas la idea de «Govern», que té una excepció eminentment pública i institucional. I és per això que pensem que, ja que l'Estatut sanciona els dos tipus d'utilització, aquesta segona li dona —ho torno dir, des d'una perspectiva absolutament subjectiva, i, per tant, acceptaré les rèpliques que en vulguin fer i les acceptaré de bon grat, les rèpliques que vulgui fer-me el senyor Escudé—, però ens sembla que, per congruència amb el que ha succeït altres anys i també per aquesta intencionalitat més pública i institucional, és millor, és bo parlar de «Govern» més aviat que de «Consell Executiu».

L'altra esmena, senyor President, la 87, fa referència a un tema tradicional, que és el tema de donar més informació al Parlament. És clar, hi ha..., d'aquestes esmenes n'hi ha diverses i al llarg del debat tindrà ocasió de poder tornar a referir-m'hi, però, en aquest cas, em sembla que amb puritat no és estrictament aplicable la doctrina de l'article 83, de la Llei de Finances Públiques, perquè si en altres casos aquesta concepció genèrica d'informar trimestralment el Parlament de les actuacions financeres que fa el Departament d'Economia i Finances, tal com tipifica l'article dit de la Llei de Finances Públiques, pot donar relativa satisfacció o, si més no, servir per argument per no acceptar una major participació del Parlament amb les tasques de decisió o de discussió de les decisions del Departament d'Economia i Finances i d'altres Departaments, en aquest cas, a nosaltres ens sembla, objectivament, que donar la informació relativa al que tipifica l'article 6, és a dir, crèdits autoritzats a favor de les entitats autònomes, és una exigència de transparència i, al mateix temps, de discussió necessària per part del Parlament, perquè és clar, quines són? Quins són els crèdits autoritzats? Entre altres són aquelles transferències corrents a favor de societats el capital de les quals pertany íntegrament a la Generalitat o a les seves entitats autònomes, o als ens de dret públic. I, és clar, una vegada es fan els corresponents lliuraments, tractant-se de participacions específiques del sector públic, del Govern de la Generalitat, dels seus departaments a entitats que constitueixen el marc institucional de la Generalitat, ens sembla que l'article 83 «en puritat», si bé el Conseller d'Economia i Finances per allò que se'n diu «a mayor abundamiento» —es diu en castellà— pot introduir aquestes, aquestes modificacions o aquestes ampliacions de crèdit en els seus informes trimestrals al Parlament, si volgués, podria també deixar de fer-ho, perquè, estrictament parlant, l'article 83 no l'hi obliga.

Per tant, per evitar aquesta possibilitat negativa, que fins ara no s'ha produït, però que es podria produir i és bo que no es produeixi, nosaltres hem introduït aquesta necessitat d'aquesta informació en casos molt concrets, que són ampliacions de capital o lliuraments per a ampliacions de capital en societats que formen part del conjunt institucional de la Generalitat; és a dir, a empreses, a entitats autònomes i ens, en definitiva, de dret públic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Fonamentalment aquest article 6, quant al que és el seu mateix contingut, ha estat objecte de tres parelles d'esmenes del Grup Popular i d'Iniciativa, dues a l'apartat primer, dues a l'apartat segon i dues a l'apartat tercer, totes elles de supressió. Aleshores, m'ha sabut greu que el senyor Curto, realment jo no sé per què, doncs, ha donat la defensa per feta. De fet, els anys anteriors ja ell, i el senyor Saura també, havia fet ja esmenes a aquest article. El que potser aquesta vegada ha canviat una mica l'argumentació del senyor Saura, perquè el senyor Saura el que ens ha dit és que bé, que jo era contradictori perquè a vegades no acceptava esmenes dient que ja existia la legislació i que aquí existia la legislació i en canvi l'hi posava. Però, en canvi, a continuació, el senyor Saura diu: «aquí és supressió perquè hi és, però el tercer apartat és supressió perquè no el volem, perquè no hi és». Per tant, la contradicció em sembla que no és pas en la meua banda.

En tot cas, jo voldria deixar ben clar, i no cal que ho digui, ja ho diu el mateix text en l'article sisè, que és «crèdits autoritzats a favor de les entitats autònomes». Aquí el que preveu, i el senyor Saura ho ha remarcat amb tota justícia, és el necessari equilibri pressupostari d'aquest tipus d'organismes. Aleshores això és el que diu l'apartat primer, per tant, entenem que aquest principi s'ha de reafirmar no suprimir; l'apartat segon el que fa és establir la mecànica de com es realitza el càlcul, i és lògic i coherent i concreta el principi de l'apartat primer, i l'apartat tercer i quart, que ve després, que també és objecte —me'l descuidava—, també és objecte d'una altra parella d'esmenes del Grup Popular i d'Iniciativa per Catalunya, doncs, el que preveu és una situació especial per a les empreses mercantils en el sentit que les diferències finals que es produeixin, es destinin, no es retornin, sinó que es destinin a ampliació de capital. Com que entenem que és necessari aquest equilibri, i si no l'assegurés el Govern a través d'aquest mecanisme, i amb tota justícia, l'oposició serien els primers de criticar-ho, nosaltres entenem que s'ha de mantenir com s'ha mantingut en els anys anteriors.

Aleshores, hi ha una altra parella d'esmenes, que no ataquen aquest principi, sinó que tracten altres elements. El primer és l'esmena 86 i aleshores això va acompanyat d'un reguitzell —si no m'he descomptat— d'onze esmenes més del partit Esquerra Catalana, en què intenta unificar el concepte o la denominació del Govern de Catalunya en el sentit que sempre es digui «Govern» i mai es digui «Consell Executiu». En aquests moments hi ha llocs que es parla de Consell Executiu i a altres llocs es parla de Govern. Estem totalment d'acord amb el senyor Hortalà que els conceptes són equivalents, així ho diu l'Estatut. Ara bé, examinada la normativa corresponent, i concretament l'Estatut, doncs, observo que el capítol tercer de l'Estatut, el títol, el

títol, parla de Consell Executiu o Govern; per tant, es posa en peu d'igualtat.

Però, en canvi, malgrat aquesta equiparació, observo que, després, en el contingut del capítol, concretament als articles 36 a 39, sempre utilitza només l'expressió «Consell».

Finalment, també veig un altre element important a tenir present que és quan l'any 82, i per consens unànim de la Cambra, vam fer el que popularment es denominava l'«Estatut Interior», la Llei número 3, de l'any 82, del 25 març, sobre el Parlament, el President i el Consell Executiu, s'especifica fins i tot ja en el títol l'expressió Consell Executiu. Per aquests motius entenem que no és cap incoherència que en uns llocs es parli de «Govern» i en uns altres llocs es parli de «Consell Executiu», ja que la legislació bàsica al nostre país així contempla aquest ús doble.

Per tant, doncs, no ens sembla cap incoherència el fet de mantenir aquelles expressions al llarg del Pressupost, de la Llei de Pressupostos, en un cas, «Govern», i en un altre cas, «Consell Executiu», o fins i tot hi podria haver algun cas que es digués Consell Executiu o Govern. Per tant, doncs, nosaltres no acolliríem aquest conjunt d'esmenes i entenem que ja és correcte deixar-ho com està.

Finalment, quant a l'esmena 87, encara que podria fer una crítica o una anàlisi poc positiva en el sentit de dir: «bé, és donar compte..., doncs també és dintre d'aquest reguitzell d'esmenes que pretenen donar major incidència al poder legislatiu en aquestes matèries», jo el que voldria dir és que en aquest cas ens sembla que és especialment inadequat establir un text en aquest sentit perquè el que ens demana el representant d'Esquerra Catalana és que «se'n donarà compte trimestralment». I, és clar, en principi ens sembla, a nosaltres —i espero que després no hi hagi una contradicció per bona fe, perquè vaig amb absoluta bona fe, senyor Hortalà—, jo diria que, no ho sé, el contingut d'aquest article 6, el que contempla —no sé si literalment ho diu, però realment és així— que una possible actuació per provocar, per aconseguir aquest equilibri és un cop acabat l'exercici, i, per tant, no té sentit, òbviament, que hi hagi una activitat repetitiva al llarg de l'exercici trimestralment.

Per tant, doncs, per aquest motiu, tampoc acolliríem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació d'aquestes esmenes, conjuntament de la 78 a la 87, ambdues incloses.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'article 6 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 6 ha quedat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Passem ara al debat de l'article 7. En primer lloc hi ha l'esmena número 88, del Grup Mixt, que a més té altres esmenes.

Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, aquesta és la part del Grup Mixt que fins fa una estona tenia el component neoliberal i neocol·lectivista i ara té el component de maremagnum. El senyor Celestino Sánchez es reserva per a ell això de «magnum» i ens deixa el «mare» per als altres. En qualsevol cas, aquesta esmena ha estat defensada en el conjunt d'esmenes que en el seu moment ha fet el Diputat Celestino Sánchez.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, interpretació molt generosa. El Grup Popular té una esmena, la número 89. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. L'explicació de per què el nostre Grup no defensa un grup d'esmenes a l'únic que la podem donar és a esta Presidència, si nos demana estes explicacions, però, en tot cas, i respectuós amb els principis d'autoritat, no hem volgut interrompre una possible i interessant conversa que tenia amb l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.

Est apartat primer de l'article 8 autoritza la contractació directa de les inversions dels departaments fins a un límit de 75 milions de pessetes, i la modificació que proposem lo Grup Popular, és que el límit no superi los 50 milions de pessetes, la qual cosa no significa que els departaments no puguin executar obres amb càrrec al seu propi pressupost. En tot cas, i perquè el límit de 75 milions de pessetes suposa un 25% d'increment respecte al límit de 1990, la modificació que interessa, que proposem de fins a 50 milions de pessetes, significa ni més ni menys que volem un major control dels projectes d'obres que siguin objecte de contractació directa per part del Departament o del Consell Executiu.

Est és, senyor President, lo sentit de la modificació que proposem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Sap el senyor Curto, el senyor Diputat, que en tot moment pot demanar l'auxili de la Presidència si creu que hi ha alguna anomalia que no ha advertit la Presidència.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena número 90.

El Sr. SAURA: Sí, senyor President, gràcies. Defensaré conjuntament...

El Sr. PRESIDENT: I la 96.

El Sr. SAURA: La 90 i la 96. Aquestes dues esmenes, un cop més, són esmenes que tracten que el Parlament tingui un major control sobre la discrecionalitat del Govern i que, al mateix temps, el Govern informi el Parlament d'aquest nivell de discrecionalitat. La primera d'elles, l'esmena 90, és en el mateix sentit que l'Illustre Diputat senyor Curto plantejava, limitar a 50 milions la quantitat de diners objecte de contractacions directes pel Govern. I la segona fa referència que, si bé en l'apartat segon d'aquest article setè es diu que les condicions tècniques, financeres i administratives de l'obra a executar, contractació directa, seran anunciades prèviament en el *Diari Oficial de la Generalitat*, el nostre Grup creu convenient que, posteriorment a l'adjudicació d'aquestes contractacions directes, el Govern n'informi al Parlament. Aquest seria el sentit de l'esmena número 96.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Agrupació parlamentària del CDS té tres esmenes en aquest article setè. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Són les esmenes 91, 95 i 98, d'addició, a l'article 7 d'aquest Projecte de Llei, sobre contractació directa d'inversions, formulades per la nostra Agrupació parlamentària amb un esperit absolutament constructiu.

No som contraris, en principi, que el sostre pressupostari per a la contractació directa d'inversions passi a ser de 75 milions de pessetes dels 60 actuals. Únicament volem introduir algunes condicions de tipus cautelar, precisament en la línia de la nostra interpellació sobre contractació d'inversions i obres i serveis que varem formular en el proppassat Ple, i també en la línia de la Moció subsegüent a aquesta interpellació que tindrem ocasió de defensar en aquest mateix Ple.

Per això l'esmena 91 pretén introduir un paràgraf, al final, de referència a l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, en particular allò que preveu el punt 1 de l'esmentat article, en el sentit que únicament, únicament, s'han de poder contractar directament aquelles obres en què no sigui possible promoure la concurrència d'ofertes.

El text del Projecte de Llei parla que es poden contractar directament les obres de menys de 75 milions de pessetes, no que s'han de contractar directament aquestes obres com es fa, d'acord amb les dades que aquest Diputat va tenir oportunitat d'aportar a l'hora de substantiar la referida interpellació.

En tot cas, l'esmena 95, per tal d'afavorir la lliure competència i la transparència en la gestió, les licitacions corresponents a les contractacions directes s'inseriran almenys en un diari de màxima difusió a Catalunya. Aquest tràmit, evidentment, no retarda el procés d'adjudicació; introdueix elements de publicitat en la contractació —sempre desitjables—; no perjudica molts i molts petits i mitjans empresaris que d'aquesta manera tindran o podrien tenir accés al procés normal de contractació d'aquestes obres i, a més a més, l'increment de la concurrència també milloraria, sens dubte, les condicions que obtindria l'Administració en funció d'aquest increment de l'oferta.

Finalment, l'esmena 98 està en la línia de les ja defensades anteriorment i pretén que el Consell Executiu trameti a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos d'aquest Parlament la relació nominal dels projectes d'inversió, la contractació directa dels quals hagi estat autoritzada amb expressió dels imports i dels adjudicataris corresponents. I efectivament, abans l'Illustre Diputat senyor Escudé pretenia donar-nos una lliçó a bona part de la resta de diputats de la Cambra dient-nos que l'article 83 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya ja preveu totes aquestes circumstàncies i que som els grups de l'oposició els qui no ho entenem, i potser sí, que ni d'això ni de res més.

Jo em permetria recordar-li molt cordialment al senyor Escudé que la Llei de Finances Públiques de Catalunya també té un altre article, precisament el 84, que parla que el Compte General de la Generalitat comprendrà el Compte de l'Administració de la Generalitat, les entitats autònomes de caràcter administratiu, les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer i anàleg i el compte de les empreses públiques. I des de la meua modèstia, una vegada més, jo li haig de dir, senyor Escudé, que jo no he estat capaç, tampoc, de veure en la liquidació del 89 bona part d'aquesta documentació que els obliga a portar al Govern l'article 84 també vigent de la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara, senyor Hortalà, hi ha dues esmenes que deuen ser del grup «mare», no del «màgnum».

El Sr. HORTALÀ: D'acord, senyor President, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. HORTALÀ: I no del grup «mare», només d'uns quants perquè els radicals i els independents purs tampoc formen part del grup que ha presentat aquestes esmenes.

Senyor President, el tema del Grup Mixt és un tema reglamentari; vostè recordarà que a la primera legislatura hi havia una cosa que se'n deien els diputats no adscrits; podria coexistir el diputat no adscrit i el Grup Mixt i tindríem més claredat en les intervencions a la Cambra i més representativitat en les respectives opinions polítiques i ideològiques, però aquest és un altre tema.

El Sr. PRESIDENT: Llavors presidia un president del seu Grup, eh?, no faci propaganda.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, ex-grup. (*Rialles i remor de veus.*)

Bé, ara se m'ha anat el sant al cel en relació amb aquestes esmenes, però el recupero de seguida.

La primera esmena fa referència..., les dues esmenes fan referència a l'article 7. És a dir, l'article 7 és l'article de la contractació directa. Aquest és un tema complicat, complicat per a tothom. Això d'adjudicar directament sense els requisits de publicitat, de transparència, de concurrència, etcètera, fa que les adjudicacions directes, les contractacions directes, sempre siguin complexes. Complexes des del punt de vista crític en què ho pot veure l'oposició i delicades des del punt de vista objectiu i equànime —deixant de banda els interessos de partit— que pugui exercir el Govern.

Per tant, a nosaltres ens sembla que es podrien reduir aquests dos nivells, el delicat i el crític, si hi hagués una norma addicional que fixés que no es podran concedir més enllà de tres adjudicacions al mateix adjudicatari durant el mateix exercici pressupostari. Tres adjudicacions, tenint en compte que el topall és de..., que cada any puja, però que aquest any és de 75 milions de pessetes, vol dir que durant un exercici un mateix adjudicatari per contractació directa podria realitzar obra fins a l'import global de 225 milions de pessetes, que Déu n'hi do.

Ens sembla que això fóra una norma prudent; que podríem invocar dret comparat en el qual aquests tipus de coses existeixen i que minoraria la suspicàcia i aprofundiria l'objectivitat en l'adjudicació. Dic tot això amb una moral de derrota, perquè ja sé que això no s'admetrà, i és una llàstima. És una llàstima perquè a continuació d'aquesta esmena en ve una altra que fa referència al mateix tema i que, a més a més, proposa que una vegada adjudicades aquestes obres per contractació directa se'n faci publicitat en els mitjans adients de què disposa el marc institucional del Govern, és a dir, el *Diari Oficial de la Generalitat*.

I per què, això? No només per un afany xafarder de conèixer cap a on s'han encaminat les orientacions adjudicatòries del Govern, sinó perquè en no fer-se així es perjudiquen els principis de la perfecta competició, perquè, com vostè sap, senyor President, i també ho saben la resta de diputats, la lliure competició es caracteritza per quatre principis: la llibertat d'entrada i

sortida al mercat, el producte homogeni, la no-intervenció exagerada dels governs i la transparència, és a dir, la informació.

Quan no es dona informació, s'introdueixen traves a la competència perfecta; es posen límits a la lliure concurrència i això perjudica la resta del sector. Si el sector sap —que a vegades ho sap i, a la llarga, se sap— qui són originàriament els adjudicataris poden orientar d'una manera més racional el seu conjunt d'expectatives pel que fa a la realització dins l'exercici de les seves activitats pròpies d'obra pública.

En conseqüència, pensem que aquestes esmenes no són esmenes d'intencionalitat política ni esmenes que vulguin denunciar comportaments il·lícits o perversos per part dels que detenten el poder, sinó que són esmenes que introdueixen uns certs elements de modernitat, tant pel que fa al règim d'adjudicació com, i sobretot, pel que fa al règim d'informació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. El Grup Socialista té l'esmena número 97. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President; agruparia la 97 amb la 146 i amb la 226. Són esmenes d'una mateixa tipologia, són esmenes d'informació, de sol·licitud d'informació. D'aquesta informació que, igual que en els darrers debats, hi ha una coincidència total en els grups de l'oposició sobre la manca que el Consell Executiu té en relació amb aquest tipus de temes, amb la desconsideració que això representa en relació amb els grups de l'oposició.

El senyor Escudé s'ha permès abans adjudicar-nos, als grups de l'oposició, l'autoria de la devaluació d'aquest debat i ha fet servir un conjunt d'argumentacions. En qualsevol cas, senyor Escudé —i té relació amb aquesta manca de control que per part de l'oposició suposen les esmenes d'informació—, jo li demanaria que reflexionés qui és qui realment devalua el debat. Som nosaltres que presentem alternatives a temes concrets o són vostès que mitjançant l'article 2, que ja hem votat, que el Consell Executiu podrà fer amb aquest pressupost el que li sembli? Som nosaltres que demanem informació o són vostès que no ens en donen? I no solament no ens en donen, sinó que..., suposo que haurà estat un lapsus, però el senyor Escudé, quan parlava crec que en relació amb el Grup del CDS en l'anterior esmena d'informació, en l'anterior article, parlava d'anàlisis poc positives, quan els grups de l'oposició demanem més informació. Serà un lapsus, però en qualsevol cas el subconscient potser l'ha traït. Considerar el fet que l'oposició demani informació sigui un element poc positiu, sens dubte potser denota algun tipus d'actitud. Som nosaltres que devaluem el debat o són vostès que, per exemple, amb l'article 6 —que també ja hem votat— fan una anàlisi de crèdits ampliables totalment encoberta? Mitjançant l'article 6, vostès poden portar a les entitats autònomes els diners que considerin convenient.

Rumiïn-s'ho; rumiïn-s'ho qui és qui realment devalua el debat, si l'oposició o vostès, que poden passar comptes i veure quantes esmenes ens van aprovar en Comissió, d'aquelles que es discuteixen; quantes, senyor Escudé? En tot cas, rumiïn-s'ho i realment veurà de qui és la responsabilitat de la devaluació del debat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria dir una cosa que és que quan l'Ilustre Diputat senyor Curto ha deixat de defensar les seves esmenes jo m'he temut el motiu i ara l'ha confirmat ell amb la seva expressió. Jo voldria dir a la Cambra i al senyor Curto en especial que quan el senyor Curto ens ataca —i ho fa sovint i amb brillantor— jo procuro contraatacar amb la mateixa energia o més, si puc. Però també, de la mateixa manera, si el senyor Curto se sent dolgut per una actuació meua, per entendre un cert menysteniment, que jo, públicament, li vull demanar disculpes perquè entengui, senyor Curto, que el senyor Conseller d'Economia i Finances en aquell moment que vostè començava a parlar em passava el text d'una esmena transaccional que més tard veurem. Jo lamento que no hagi pogut estar per vostè, però, en tot cas, jo que sabia exactament quina era la motivació de vostè perquè ha sortit en anys anteriors..., però, bé, això no disculpa la meua actuació; jo li demano, doncs, que em perdoni.

Entrant concretament a les esmenes d'aquest article 7, totes elles giren a l'entorn de la contractació directa, i aleshores aquí hi ha uns criteris que ens semblen correctes, que és el fet de considerar que els 75 milions són excessius; els anys anteriors quan eren 50 deien que eren excessius, aleshores deien que fossin 40. Quan vam passar a 60, van dir: «No, home, no; 50 està bé, però 60 és excessiu», i ara passa exactament el mateix quan el límit es posa a 75 milions.

Per altra banda, hi ha una esmena que és diferent d'aquesta, que és la del senyor Hortalà, en el sentit de dir: «Jo veig molt fosc això, però deixo que sigui fosc fins a 3», i per què no fins a 4, i fins a només 1? Nosaltres no volem que sigui fosc res, ni una, ni dues, ni tres, ni cap. Els criteris han de ser perfectament objectius, i, per tant, és impossible *a priori* determinar quantes d'aquestes autoritzacions de contractació directa es poden utilitzar en unes empreses o unes altres, depèn dels departaments, depèn de les activitats, del tipus d'actuació de les empreses.

En tot cas, jo el que voldria dir a tot aquest conjunt d'esmenes és que el que fa l'apartat primer de l'article 7 del Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 91, el que fa, insisteixo, és merament recollir allò que diu la Llei de Contractes de l'Estat i els Pressupostos de la Generalitat de l'exercici corresponent. Per això no acabo de veure clar el perquè l'Agrupació del CDS —i no sé si alguna altra, almenys la del CDS— fa referència a l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, perquè l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat al que fa referència no és a la quantia sinó a un tipus especial d'activitats, a un tipus especial de contractacions. Per tant, entenem que no és correcte aplicar les limitacions necessàries que estableix l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat amb unes causes determinades que es permet que es pugui contractar directament i altres que no, doncs, aplicar-li aquesta limitació dels 75 milions, també. O, dit d'una altra manera, l'article 37 s'aplica a partir de 75 milions i no entenem que sigui correcte el que pretén a través de l'esmena 91 l'Agrupació del CDS, que, en tot cas, s'apliqui l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat a aquest tipus de contractacions directes.

En tot cas, el senyor Latorre m'ha fet recordar un altre mecanisme de control, importantíssim, que al llarg de la tarda i d'aquest vespre jo no he citat, quan repetidíssimament els grups de l'oposició anaven parlant del retiment de comptes al Parlament, de donar informació, de trametre llistats, etcètera. I és —i

això, el senyor Latorre, i li ho agraeixo, m'hi ha fet pensar, perquè és un organisme importantíssim i que depèn exclusivament de nosaltres—, és, podríem dir, el nostre braç tècnic-comptable davant de l'Administració de la Generalitat, que és la Sindicatura de Comptes. Per tant, en definitiva, tota aquesta informació passa també per la Sindicatura de Comptes que en fa l'anàlisi tan crítica com li sembli convenient.

D'altra banda, hi ha unes esmenes concretes a l'apartat segon en el qual curiosament el Grup Mixt —aquest Grup Mixt innominat, que ningú se'n sentia responsable, dels presents del Grup Mixt, en aquest moment, a la Cambra— que pretén suprimir el fet que les condicions tècniques, financeres i administratives d'aquesta obra de contractació directa s'hagin d'anunciar prèviament al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, i, per contra, dintre d'aquest Grup Mixt, l'Honorable Diputat senyor Hortalà, per comptes de demanar la supressió, demana un afegit, en el sentit que després d'aquesta publicació es torni a publicar la raó social de l'adjudicatari que ha de realitzar el projecte.

A nosaltres ens sembla que —com acostuma a passar— el Govern manté un criteri equilibrat; ni la supressió total —que no es publiqui res en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que és el que pretén l'esmena 93, del Grup Mixt—, ni tampoc que es publiqui dos cops, com demana l'esmena 94, també del Grup Mixt, però en la persona del Diputat senyor Hortalà.

I, per tant, ens oposarem a totes dues, tant de la supressió i l'addició, i deixarem —perquè entenem que és el que és fonamentalment correcte— la informació, la transparència d'aquesta contractació, a través de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*. I, per tant, per aquesta raó, ens oposarem a l'esmena 95, de l'Agrupació parlamentària del CDS, que diu que s'ha de publicar en un diari, diu, «de la màxima difusió a Catalunya». Entenem que publicant-se en el *Diari Oficial de la Generalitat* és, per antonomàsia, l'expressió pública d'aquesta transparència. (*Remor de veus.*)

I, finalment, les esmenes 96, 97 i 98 és incidir, una vegada més, una altra vegada i una altra —són trenta esmenes, si no ho he comptat malament, al llarg del Pressupost—, en què es demana aquesta remissió trimestral d'informació, en aquest cas concret, d'aquestes contractacions directes. I, aleshores, també, per enèsima vegada, jo els remetré a l'article 83, al 84 —que ens deia el senyor Latorre— i a la normativa reglamentària, que ens permet a tots nosaltres satisfer el nostre legítim anhel de conèixer la realitat de l'actuació de l'Administració.

Per tant, doncs, anuncio el vot en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a les votacions d'aquest article setè. En primer lloc, conjuntament, votarem les esmenes d'aquest article. (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) El senyor Martí Carnicer vol demanar votació separada?

El Sr. CARNICER: Sí, l'esmena 88, 89, 90 i 93, si es poden votar conjuntament i per separat de la resta d'esmenes, que també poden anar conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votem 88, 89, 90 i 93.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes quatre esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 49 en contra i 17 abstencions.

Se sotmeten a votació la resta d'esmenes a l'article 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Es vota, a continuació, l'article 7, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 7 ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem al debat de l'article 8. L'Agrupació parlamentària del CDS manté quatre esmenes a aquest article; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Són les esmenes número 99, que pretén la supressió de la part central de l'article 8; la 105, de supressió del punt 2, d'aquest mateix article; la 113, de modificació del punt 3, i la 119, d'addició d'un nou apartat. Totes de l'article 8, que parla de les subvencions.

Efectivament, senyor President, la substanciació en aquesta Cambra d'una interpellació sobre la política de subvencions d'un determinat Departament del Consell Executiu sembla que ha posat una mica de moda aquesta qüestió de les subvencions. Alguns ja portàvem molt de temps per intentar aclarir aquesta qüestió, no només en relació amb un departament, sinó amb tota la política subvencionadora del Consell Executiu; la veritat, sigui dita, sense cap tipus d'èxit per la reiterada negativa —avui a bastament exposada— del Govern a lliurar a aquest Diputat i a molts més la informació demanada sobre la seva gestió pressupostària. Que ningú pensi que ens cansarem! Tenim el dret a recaptar aquesta informació, però sobretot tenim el deure de fer-ho. (*Remor de veus.*)

Per això, per fer això, entre altres coses, estem aquí; per fer això ens ha elegit el poble de Catalunya, de la mateixa manera que el poble de Catalunya, mitjançant els seus vots, ha volgut que sigui una determinada coalició política la que de moment governi el país i també doni comptes —també doni comptes— de la seva gestió. (*Remor de veus.*)

La seva política de subvencions, senyors del Govern, ha estat permanentment qüestionada per bona part d'aquest Parlament, per gran part dels mitjans de comunicació, per bona part de la ciutadania, per part gairebé de tots menys de vostès. I pot ser que aquesta afirmació no fos del tot precisa, hauria d'haver afegit: menys de vostès i d'alguns dels que reben les subvencions. La política subvencionadora de qualsevol govern democràtic, com a part de la seva política global, ha de ser totalment transparent. Vostès volen introduir, mitjançant l'apartat 2 d'aquest article, una clàusula d'excepcionalitat per tal que cada conseller pugui concedir, directament, sense més requisits que la seva publicació al DOGC, totes aquelles subvencions inominades o genèriques en les quals no és possible —diuen— de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, l'empresa o la persona destinatària de les subvencions. I hem de dir, senyor President, que no estem d'acord amb aquest tipus d'excepcionalitats.

D'altra banda, vostès pretenen —punt 3 de l'article 8— que només els destinataris de subvencions superiors a 1 milió de pessetes hagin de declarar expressament no tenir contret cap deute per cap concepte amb la Generalitat. Una aplicació extrema d'aquest enunciat ens podria portar al fet que si el Consell Executiu decidís no atorgar cap subvenció superior a 1 milió de pessetes, estaria en condicions d'atorgar-les, totes elles, a entitats, persones i empreses que mai haguessin pagat cap impost a la Generalitat. I segurament això no seria del tot just.

Finalment, l'esmena 119 pretén, amb el mateix criteri, ja a bastament expressat al llarg d'aquest debat, racionalitzar la publicació en periodicitat trimestral al *Diari Oficial de la Generalitat* de la relació nominal de les subvencions atorgades per cada Departament, amb expressió de la finalitat de la subvenció, l'adjudicatari i la seva quantia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa té també diverses esmenes, nombroses esmenes a aquest article; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Sí, tenim set esmenes: la número 100, 106, 110, 111, 120, 122 i 124.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor.

El Sr. SAURA: Som davant un article que inspira una de les línies de fons de l'acció de govern del Consell Executiu; una política de subvencions que porta —ho vam denunciar ja— a una política clientelar sovint, una política de subvencions excessiva i una política de subvencions sense control i sense transparència.

En aquest sentit —ja s'ha dit aquí—, creiem que en algunes conselleries la política de subvencions que s'ha portat és, a totes llums, clientelar, però cal dir una altra qüestió: des del Departament d'Economia i Finances no es porta cap control sobre les subvencions que es donen. Recentment, en una pregunta al Conseller d'Economia i Finances en relació amb les auditories que s'havien fet a les subvencions, es va contestar que no se n'havia fet cap, perquè, en definitiva, un pla d'auditories d'intervenció general —si no ho recordo malament— no havia considerat fer cap mena d'auditoria ni de control sobre les subvencions que es donen.

En aquest sentit, el nostre Grup planteja set esmenes, totes elles amb l'intent que les subvencions responguin a criteris de publicitat i d'objectivitat i a criteris de transparència.

L'esmena 100 fa referència a la supressió d'una frase del primer apartat d'aquest article 8; en l'apartat primer d'aquest article 8 es diu que totes les ajudes i les subvencions s'han de concedir amb criteris de publicitat, però fa una excepció. Nosaltres considerem que aquesta excepció no s'ha de fer en aquest apartat, ja que aquesta excepció —com s'ha demostrat— dona lloc que el Govern de la Generalitat concedeixi sovint subvencions sense criteris de publicitat.

L'esmena 106 va en la mateixa direcció. És a dir, és la famosa esmena a l'article 9.2; article que recentment, en la interpellació al Conseller de Benestar Social, es va palesar com es donaven subvencions regulars per criteris o per instruments excepcionals, i, en aquest sentit, plantejem dos tipus d'esmena: la 106, que és la supressió d'aquest article, i en el cas que la majoria —com creiem que farà— mantingués aquest article, limitar per cada Conselleria 10 milions de pessetes el conjunt de subven-

cions que es poguessin donar a través d'aquesta via d'excepcionalitat.

L'esmena 111 és una esmena de supressió de l'apartat tercer, que diu que: «Si l'import de la subvenció és superior a 1 milió de pessetes, caldrà la declaració expressa del destinatari de no tenir contret cap deute, per cap concepte, amb la Generalitat.» Creiem que aquest és un article..., nosaltres, en aquest sentit, hem canviat el sentit de l'esmena d'altres anys, que és un article que es podria aplicar als ajuntaments per no donar subvencions i plantejem una esmena de supressió.

L'esmena 120 fa referència a la necessitat que el Govern informi els ajuntaments i els consells comarcals de les subvencions que el Govern dóna a les entitats o a les associacions de l'àmbit territorial corresponent. L'any passat el Portaveu de la majoria ens venia a dir que això era fer «ingerència» o era «intromissió» en l'acció de govern. Considerem que el Govern, mitjançant les normes que estan establertes en aquesta Llei, ha de donar subvencions, però considerem que, «en ares» d'una bona relació i una bona informació, el Govern també hauria d'informar l'Administració local.

L'esmena 122 i la 124 fan relació, la 122, a la necessitat que existeixi un màxim de sis mesos per a la justificació de les subvencions finalistes. En aquests moments ens trobem que sovint subvencions finalistes no estan mai justificades o es triga molt a justificar.

I l'esmena 124 planteja la necessitat que aquelles subvencions superiors a 1.000 milions de pessetes siguin sotmeses al règim d'auditoria. L'any passat —ho recordo perfectament— quan vam plantejar també aquesta esmena —la de la necessitat de fer auditories a subvencions superiors a mig milió de pessetes—, el senyor Escudé va dir que això ja estava contemplat en l'article 75 de la Llei de Finances. Immediatament vaig fer una pregunta al senyor Conseller d'Economia per dir-li, mitjançant aquest article, quines auditories es feien, i el senyor Conseller va dir que no se'n feia cap, perquè hi havia un altre pla d'auditories que no determinava subvencions a empreses i a associacions sense finalitat de lucre. Per tant, avui és evident —és evident— que el Govern de Catalunya no exerceix cap control, cap ni un, sobre les transferències corrents que es privatitzen, que no val a dir que la Llei de Finances ho diu si després no es fa; creiem que seria burocràtic, que no seria àgil demanar que el Govern controli totes les subvencions que fa, que es donen, per petites que siguin, i, en aquest sentit, el que sí que pensem bo és arribar a un acord, a partir de quina quantitat de subvenció aquest Govern ha d'exercir el control. Nosaltres plantejem 500.000, però estaríem disposats a arribar a una transaccional, perquè, en definitiva, s'iniciés el camí del control de les transferències corrents.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista manté sis esmenes a aquest article; per a la seva defensa, té la paraula la Diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Les defensa totes, les sis d'aquest article?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Defensaré..., sí, senyor President, l'esmena 101, 107, 109, 112 i 121. Moltes gràcies, senyor President.

Aquest conjunt d'esmenes ja són també esmenes tradicionals que, cada any, el nostre Grup i la resta de grups de l'oposició presenten respecte el tema de les subvencions.

L'esmena número 101 és una esmena que nosaltres creiem que s'ha de suprimir l'expressió «que afecta un col·lectiu de beneficiaris potencial, general o indeterminat», perquè nosaltres hem defensat sempre —a l'igual que altres grups també de l'oposició— que les subvencions s'han de concedir basant-se, fonamentalment, en el principi d'igualtat que té tota persona, ja sigui persona física o persona jurídica, d'accedir a les subvencions que concedeix el Govern de la Generalitat.

Nosaltres no som avui gaire optimistes pensant que aquesta esmena sigui acceptada pel Grup de la majoria, i no ho som potser, aquest any, amb un fenomen que es produirà durant l'any 91, que és un fenomen d'eleccions municipals, i pensem que el Grup de Convergència i Unió deu pensar que fa molta falta —aquest any encara més— mantenir aquesta expressió, perquè així algun conseller podrà continuar fent més política —si hi cap la possibilitat— del talonari.

Amb aquest article, nosaltres pensem que el Govern pot, fins i tot, en una àrea molt important del seu Pressupost, deixar de governar i dedicar-se a fer beneficència —«beneficència», entre cometes—, i mal entesa. Suposem també, com he dit abans, que es manté aquest article per no frustrar els desitjos d'algun conseller que pretén anar per Catalunya amb cotxe oficial, ànima de germaneta dels pobres i esperit electoralista. Quan un any..., quan un govern, un any rere un altre, incrementa les subvencions, el que fa és més clientelisme, i renuncia a la seva acció de govern per tal d'evitar desigualtats.

Pel que fa a l'esmena número 107, nosaltres demanem la supressió de tot aquest apartat, perquè és una esmena extraordinàriament inacceptable, perquè quan un legislador comença un article o introdueix la paraula «excepcional» és un mal legislador, perquè, precisament, si està fent una llei, el que ha de fer és acotar bé quin és el seu camp d'aplicació i, per tant, prescindir de les excepcionalitats, perquè, si no —ho repeteixo—, és un mal legislador. I, a més a més, l'excepcionalitat és una bona companya de la discriminació.

Una altra vegada estem davant un article que permet al Govern fer de repartidora —tal com deia abans. Els recordo —que l'any passat ja ho vaig dir— que aquest Parlament, aquesta Cambra va votar una moció —em sembla que a instància, també, del Grup Socialista— en la qual instava —la Moció es va aprovar per unanimitat de tots els membres de la Cambra, però sembla que el Govern no fa gaire cas de les mocions que aquesta Cambra aprova—..., la Moció deia, instava el Consell Executiu, textualment, «a establir canals administratius i polítics adequats per tal que la concessió de subvencions fos al més equitativa possible». I, una vegada més —ho repeteixo—, el Govern no fa cas d'aquesta Moció aprovada per unanimitat.

Respecte a l'esmena número 109, que pensem mantenir si no s'accepta, evidentment, l'esmena anterior, presenta..., demanem que, com a mínim, s'afegeixi un paràgraf: «concurrència pública per a la situació d'urgència justificada que hagi estat generada per un esdeveniment imprevisible que afecti greument la persona, entitat o empresa destinatària de la subvenció». Pensem que, si l'excepcionalitat és tan evident, totes les forces polítiques ho entendríem una vegada es publiqués aquesta subvenció en el *Diari Oficial de la Generalitat*; però cregui'm

que hem vist, per la via de l'excepcionalitat, subvencions estranyíssimes, com, per exemple, subvencions a casals d'avis, a associacions de veïns, a penyes, a esbarts, a clubs de petanca. Tots ells molt en la línia de ser, evidentment, subjectes de subvencions de la Generalitat —no faltaria sinó—, però no per la via de l'excepcionalitat.

El Grup Socialista, en aquests moments, té recollides i estudiades totes les excepcionalitats que s'han produït durant aquest any passat, que li han estat presentades a algun conseller, i cregui'm que ens ha estat difícil no trobar algú que no sigui susceptible d'encaixar dintre de l'excepcionalitat de l'article 8.2.

Respecte a l'esmena número 112, demanem la supressió de tot l'article, perquè posa en el mateix sac el cobrament de subvencions superiors a 1 milió de pessetes en no tenir cap deute amb la Generalitat; barreja dos conceptes: deutes i subvencions. Si examinéssim a fons a qui va destinat, conceptualment, aquest article —ja ho he dit també altres vegades—, nosaltres, estimem que va adreçat als ajuntaments, perquè no és gaire fàcil que el conjunt d'entitats que la Generalitat subvencioni puguin tenir deutes amb la pròpia Generalitat. Pensem que aquest és un cas, doncs, molt difícil. I, per tant, fer el compte de la vella no és gaire correcte. Caldria, en tot cas, distingir —si és que haguéssim de parlar de deutes i de subvencions— quin tipus de deutes té, si està justificat o no, i també a quin tipus d'entitat va adreçat; si és una entitat amb finalitats socials, o bé una altra administració.

Respecte a l'esmena número 121, demanem la inclusió d'un nou apartat mitjançant el qual els ajuntaments siguin informats de les subvencions que es concedeixen a alguna entitat del seu municipi, ja sigui pública o privada. Creiem que això és absolutament necessari per tal d'aconseguir la claredat, la transparència i la menys discrecionalitat del Govern de la Generalitat. Deia —molt poc encertadament, al nostre entendre—, l'any passat, el senyor Escudé, en la rèplica d'aquesta esmena —i ho lleixo textualment, perquè crec que no estava gens encertat, ho repeteixo—: «a veure si els ajuntaments han de saber tot el que passa, tot el que els altres fan». I també deia: «No és bo que els municipis posin un peatge, una barrera, un control sobre el que fan altres administracions». Miri, totes aquestes paraules, senyor Escudé, consten textualment al *Diari de Sessions*, són —pensem— surrealistes, i crec, o que vostè no va entendre l'esmena que vam presentar, o es pensa que nosaltres no l'entendem. Perquè, nosaltres, amb aquesta esmena el que diem és que es doni informació; nosaltres no volem, en cap moment, posar cap barrera ni cap peatge a ningú. Nosaltres, el que volem és rebre informació —els ajuntaments el que volen, en tot cas—, és rebre informació de quin és el destí dels diners públics. No es tracta de controlar, es tracta d'informar i es tracta de coordinar. Però pensem que això no deu interessar massa el Grup de la majoria perquè tindrien més dificultats per practicar el clientelisme si hi hagués una àmplia informació. (*Remor de veus.*)

Un govern que tingui por d'informar —un govern que tingui por d'informar— és que té quelcom d'amagar. I si, a més, la informació que es nega ho és a una altra administració del propi territori, fa sospitar a propis i estranys.

Amb tot el que acabem d'esmentar, senyor President, donem per defensades aquestes esmenes, i, evidentment, esperem el vot favorable del Grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. La 123, també l'ha defensada? (*Pausa.*) No? La defensa un altre... Doncs, quin portaveu socialista és? (*Pausa llarga.*)

La Sra. BARENYS: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor President. No la dono per defensada perquè és una esmena que, cada any, l'hem anada... Em remeto, evidentment, a les intervencions fetes en l'anterior debat pressupostari.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. A continuació, correspon defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt. El senyor Hortalà té la paraula. En té sis, eh?

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, molta feina per a un de sol. (*Rialles.*)

Senyor President, senyores i senyors diputats, aquestes esmenes fan referència, com ja s'ha anat veient al llarg del debat que acabem de tenir, a l'article 8, és a dir a les subvencions.

Són esmenes d'una intencionalitat més aviat específica, totes elles, i que intenen, en la majoria dels casos, donar major informació i ajustar més a activitat reglada allò que aquest article vol fer com a discrecional o excepcional per part del Govern.

La primera d'elles estableix que, dins dels criteris generals que qualifiquen les condicions per accedir a subvencions, es tingui en compte una qüestió tan òbvia —i que, d'altra banda, em diran que ja ho fan; ho fan o no ho fan, però és bo que es digui—, una qüestió tan òbvia —dic— com el fet que, entre aquestes condicions de prioritització de la subvenció, es considerin les comarques endarrerides i els sectors deprimits, és a dir, aquelles subvencions que van a comarques deprimides o que demanen agents econòmics i socials de sectors en regressió.

Ens sembla que aquesta és una proposta absolutament raonable i que, en bona part, fins i tot, convalidaria algunes de les actuacions que s'han anat duent a terme durant aquests últims anys, però que hi falta la referència explícita pressupostària perquè allò que és discrecional —com deia abans— es transformi en norma reglada.

La segona esmena d'aquest grup fa referència a un tema de transparència informativa; no em refereixo que el Govern doni, en aquesta ocasió, més informació al Parlament, sinó que cada vegada que el Govern fa una convocatòria pública de subvencions o d'ajuts, malgrat que aquesta convocatòria, preceptivament, hagi d'estar publicada al *Diari Oficial de la Generalitat*, amb excepció d'aquelles excepcionals que figuren en el punt 2 d'aquest article 8, però la norma general és que figurin publicades en el *Diari Oficial de la Generalitat*, el que a nosaltres ens sembla que, a més a més, convindria de fer, tal com està la problemàtica dels ajuts i les subvencions, i les competències relatives, compartides o en conflicte entre les diferents administracions que intervenen en aquest procés, el que ens sembla —dic— que seria interessant de fer és que, al mateix temps, la convocatòria d'aquests ajuts i d'aquestes subvencions es comuniqués igualment i de manera directa als consells comarcals i als ens locals.

La tercera esmena fa referència a la supressió del punt segon. S'hi han referit a bastament altres diputats: l'excepcionalitat, i, sobretot, en la concessió directa de diners via subvenció no és una bona norma; no té cap mena de rigor, des d'un punt de vista d'Administració pública introduir criteris d'excepcio-

nalitat per a la concessió directa d'ajudes i per a la concessió directa de subvencions. Sempre hi cap el recurs de l'ordre ministerial, i, evidentment, i a millor perfeccionament, el recurs del corresponent decret. Però aquest punt 2 —i ho torno dir: s'hi han referit a bastament altres diputats— és, al meu entendre, al nostre entendre, un element que «palidifica» determinades crítiques, les crítiques de partidisme, les crítiques de distribuïdora, les crítiques d'electoralisme. I, per tant, entenem que, des d'aquest punt de vista, fóra bona la reconducció d'aquest article fins a la seva supressió.

L'altra esmena, la número 4, a aquest article, fa referència al punt tercer —també ha estat mencionada per altres representants dels grups d'oposició—, i és que no té cap lògica. A vegades el senyor Escudé ens diu: «Demaneu fins a tres», per exemple, «tres empreses que no puguin ser adjudicatàries directes durant el mateix exercici». I per què no quatre? O per què no cinc? O per què no dos? Aquest és un tema a discutir. Però amb la mateixa lògica, jo pregunto al senyor Escudé: per què, quan s'ha de fer declaració expressa de no tenir cap deute amb la Generalitat, es fa la divisió fins a una subvenció d'1 milió de pessetes? Per sota del milió, no cal fer aquesta declaració expressa; per què per sobre del milió sí? És la mateixa lògica.

En conseqüència, si s'ha de ser consistent, en el sentit que «consistència» vol dir no admetre contradicció, hauria de convenir amb mi el senyor Escudé que aquest article quedaria correctament, coherentment i consistentment formulat si se suprimís el tema del milió de pessetes i, per tant, es digués, tal com formulem en aquesta esmena, que «per ser concedida la subvenció caldrà la declaració expressa del destinatari de no tenir contret cap deute per cap concepte, amb la Generalitat de Catalunya.»

L'altra esmena fa referència al punt 4 i introdueix un tema que ens sembla també particularment interessant. És a dir, quan es dona una subvenció hi ha un temps prudencial, mitjançant el qual els qui reben la subvenció han de justificar la identificació de la subvenció amb els objectius del projecte presentat que els va permetre obtenir aquesta subvenció. Si aquest termini no s'especifica, això pot ser una excusa per no haver de presentar mai la justificació perquè, normalment, normalment, en aquesta Administració i en altres administracions, el pagament de les subvencions no és per obra feta, sinó que hi ha unes bestretes en funció de determinats condicionants tècnics que generalment figuren en l'anunci de convocatòria i, per tant, des d'aquest punt de vista, és absolutament necessari per al perfeccionament del procediment que es fixi el termini. Poden ser —nosaltres diem— nou mesos; poden ser nou mesos, poden ser dotze mesos, poden ser divuit mesos, però fixar un termini pel qual el que ha rebut la subvenció pugui justificar que efectivament l'ha esmerçat en allò per la qual cosa se li ha donat aquesta subvenció.

Ens sembla que és un tema de perfeccionament del procediment; és una llacuna que s'ha de cobrir. Potser aquest any no ho admetran, és igual, ho hauran d'admetre un dia o un altre, perquè això forma part del procediment de, en principi, relació contractual i, en aquest cas, de transferència, ja que no és contractual, sinó de transferència, entre les institucions públiques i els ens privats.

I, finalment, l'última esmena, dins d'aquest article, fa referència a un tema al qual ja m'he referit anteriorment en parlar

de la contractació directa. Crec que és bo, necessari, convenient, just, equitatiu i saludable que tots aquells que rebin subvencions...

El Sr. PRESIDENT: Això és el cànon de...

El Sr. HORTALÀ: És una invocació canònica, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Exactament, és de l'antic cànon de la missa, sí senyor.

El Sr. HORTALÀ: Sí, però, és que, és clar, no sóc tan «neo», com pensa el senyor Escudé. (Rialles.)

En qualsevol cas, crec que és bo que qualsevol subvenció, en funció de qui la rep i de la quantia d'aquesta subvenció, se'n doni, per part d'aquell que la concedeix, notícia pública. És a dir, no veig, no veiem el perquè *a posteriori* no es publica, com feia uns anys es feia en el *Diari General*... —una altra vegada ho dic al revés— *Diari Oficial de la Generalitat* la llista de totes les subvencions i ajuts concedits i a les persones que han anat, persones físiques o persones jurídiques i l'import d'aquestes subvencions. Perquè aquest és un tema que, una vegada més, aixeca suspicàcia. Ja no es discuteix el procediment de concessió, sinó només que se sàpiga que aquella part de diners públics ha anat a fer això; per aquesta intencionalitat, ha anat a tal lloc i, en definitiva, ha servit pel que ha servit. Ens sembla que aquestes esmenes donen completesa al procediment de les subvencions, amb una informació a municipis, amb una inclusió de circumstàncies i condicions bàsiques com són les comarques endarrerides i els sectors també endarrerits o deprimits o en regressió, que és bo que es fixi un termini per a la justificació de les corresponents materialitzacions de les subvencions i, en definitiva, que es facin públics, que es facin públics els destinataris d'aquestes subvencions, passant, per acabar, pel fet —també necessari, si més no convenient— de reduir al màxim possible la potestat excepcional o discrecional en la concessió de subvencions i ajuts directes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. El Grup Mixt manté dues esmenes, la 115 i la 118. Per a la seva defensa..., no el Grup Mixt, el Grup Popular, eh? Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Em sembla, senyor President que correspon, en primer lloc, agrair l'excusa que ha formulat el senyor Escudé i manifestar a la vegada que jo m'havia molestat molt perquè sempre havia considerat i considero que el senyor Escudé tenia suficient criteri com per distingir quan les manifestacions van dirigides de mala fe. I ha estat positiva esta expressió seva per al bon desenvolupament d'est debat, i miri si estic satisfet que fins i tot, si m'ho permet lo President i després resaré, perquè aquella columna a la qual vostè serà darrere es mantingui dreta, perquè pugui gaudir dels privilegis que hi ha en el cel. (Rialles.)

Esta esmena, senyor President, de modificació, esta esmena de modificació fa referència a les subvencions que no tenen assignació nominativa. L'apartat tercer d'est article assenyala, literalment, ja s'ha dit aquí, que si l'import de la subvenció és superior al milió de pessetes, cal, perquè sigui concedida, la declaració expressa del destinatari de no tenir contret cap deute, per cap concepte, amb la Generalitat de Catalunya. Això és el que diu est apartat tercer. I la nostra esmena tracta de controlar i de beneficiar tots los peticionaris de les subvencions, superin o

no el milió de pessetes; i volem introduir la frase «en qualsevol dels casos, sigui quina sigui la quantitat a subvencionar», entre altres raons perquè el fet de tenir un deute concret mai no pot impedir la concessió d'una determinada subvenció, sinó que és en virtut de la proposta de subvenció que afirma el peticionari, són lo conjunt d'antecedents, la destinació de la quantitat i també la seguretat de la inversió los que han de motivar i han de determinar la conveniència o no d'autoritzar, per part del Departament, la corresponent subvenció.

Algun dia, com ja s'ha dit aquí abans, preguntarem quin seguiment existeix sobre les concessions concedides i també preguntarem quina fiscalització efectua la Sindicatura de Comptes respecte a la seua quantia, els seus criteris i la seua finalitat, en compliment del que disposa la mateixa Llei de Pressupostos del 1991.

I, per últim, l'esmena d'addició fa referència a les subvencions que es poden concedir per tots els departaments. Lo seu redactat és suficientment expressiu i observa característiques i condicions per als possibles destinataris a través d'un mitjà oficial com és lo *Diari Oficial de la Generalitat*.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria agrair a la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí les amabilíssimes paraules que m'ha adreçat perquè ha dit que hi havia una intervenció meua en el pressupost de l'any 91 que no li havia agradat, i me l'ha llegida..., del 90, perdó. Això vol dir, evidentment, que les dues-centes i escaig restants sí que li han agradat (*rialles i remor de veus*), i aleshores, tenint en compte el caràcter més aviat eixut de la senyora Diputada a l'hora de donar «satisfècits» a l'Agrupació de Convergència i Unió, m'ha omplert d'enorme satisfacció.

Dit això, voldria dir que fonamentalment aquí hi ha dos conjunts d'esmenes en aquest article 8. Hi ha un primer gran grup que diria que als ulls, pel que sembla, dels diputats i diputades que han intervingut, té una gran importància, una gran transcendència, que és les esmenes a l'apartat primer i a l'apartat segon, perquè encara que s'han explicat de manera diferenciada, almenys als meus ulls és una unitat, l'apartat 1 i l'apartat 2 encaixen perfectament; la redacció de l'apartat 1 és el que dona peu a l'apartat 2. Per tant, en definitiva, hi ha moltes esmenes, però, en definitiva, són la meitat de les esmenes. I, aleshores, hi ha una mica calaix de sastre de la resta d'esmenes als apartats 3 i 4, si no estic equivocat.

Jo voldria parlar, doncs, en primer lloc, d'aquestes esmenes a l'apartat 1 i a l'apartat 2 que, doncs, almenys, he despertat l'atenció del senyor Saura, perquè el senyor Saura també ha posat molt l'accent en aquesta esmena i ens ha recordat que en el pressupost d'enguany és l'article 9. Per tant, és una redacció que no és nova d'ara, és una redacció que ve de molt lluny, perquè és una redacció que s'ajusta a les necessitats, a les necessitats de la concessió objectiva de subvencions i ajuts. I això ha estat així, jo em permetria dir que gairebé sempre, si no sempre —no se'm pugui dir que algun any inicial no hi era, ha estat sempre així—, al Govern de la Generalitat i a la immensa majoria —i també dic «immensa majoria» perquè no se'm pugués dir: «doncs, a les illes Fidji hi ha un govern que té el sistema diferent»— de les administracions públiques, perquè —hi insisteixo una vegada més— obeeixen a criteris clars, nets i objectius.

Aleshores, jo observo —i acceptin-me la crítica— que vostès, tant el senyor Saura com també la senyora Martí, estan, en aquests moments, potser un xic excessivament sensibilitzats i motivats per aquesta qüestió al voltant d'una conselleria determinada. Especialment la senyora Martí no ha estalviat les seves crítiques. Jo ara podria fer una rèplica, que no faré perquè, com sap la senyora Martí i saben tots vostès, tenim en curs una sèrie d'iniciatives parlamentàries, algunes ja es van tramitar en el seu moment: una interpellació de la senyora Barenys, una interpellació de la senyora Fabian; ara hi ha una moció. Hi ha també —si no ho he vist malament— una interpellació d'urgència, que m'imagino que també tindrà relació amb algunes qüestions d'aquestes i, per tant, jo els agrairia que ara aquí, en aquest moment, en parlar del Pressupost, deixessin els seus perjudicis —i no dic paraules més fortes, perquè vostès es podrien ofendre i no és el moment d'ofendre'ls (*remor de veus*), ni mai, ni mai, però menys ara en aquest moment—, aleshores, jo els pregaria que fessin un esforç d'objectivitat i acceptessin aquest criteri, que és clar i net, i que utilitzen no una conselleria, no uns talonaris de no sé què explicava la senyora Martí, sinó que és una pràctica usual en totes les conselleries de tots els governs quan es tracta d'això.

En definitiva, quin és l'esquema que planteja, quant a ajuts i subvencions, el previst article 8? En definitiva hi ha tres tipus d'ajut: ajut nominatiu, es diu el nom de la persona física o jurídica; ajut no nominatiu, que no s'especifica, i l'ajut no nominatiu que té unes característiques especials dels receptors potencials, que els fan únics, els fan diferenciabls de tots els altres.

Per tant, en definitiva, el que preveu aquest apartat primer i l'apartat segon és, precisament, aquesta qüestió. I és una qüestió que apareix claríssimament reflectida en l'apartat segon, quan diu que «no és possible de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, l'empresa, la persona destinatària de la subvenció» i la senyora Rosa Martí, que ens semblava per un moment —després ho ha rectificat— que negava el pa i la sal als clubs de petanca i als jubilats i als no sé qui més, doncs aquest és un bon exemple, com qualsevol que podria esmentar, precisament d'això. Si hi ha unes característiques per a una subvenció per a una zona determinada, una comarca, un municipi concret —i això va una mica en el sentit que vostès demanaven, que a nivell de municipis se sàpiga el què—, òbviament si en aquell municipi, en aquella comarca hi ha una entitat de petanca, doncs, no hi ha concurrència possible. Si n'hi ha dues, sí, per tant, és un cas claríssim d'aquests. En molts altres departaments hi ha casos claríssims d'aquests. Una contractació d'un aparell, un aparell que és únic en el mercat, d'aquelles característiques. Aleshores, vostès em diran: «bé, però és que aquí hi ha una manca de transparència»; si no hi hagués una precaució, els donaria la raó, però aquesta precaució hi és, que és el mateix apartat segon, diu que «per ordre del conseller corresponent, que ha d'ésser publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i aquí sí que hi ha una diferència important amb moltes altres administracions, des del nivell local fins al nivell internacional, que no es produeix aquest fenomen de publicitat; que es donen subvencions d'aquest tipus sense cap referència, sense cap explicació.

Per no anar més lluny, jo podria dir que en l'Ajuntament on jo actuo i hi continuo actuant, a diferència de la senyora Martí

que ràpidament s'ha corregit perquè s'ha recordat que ja no actua com a senyora alcaldessa, per mal dels seus antics ciutadans i subordinats (*remor de veus*), doncs, aleshores, jo puc donar el cas que en el meu municipi, per conèixer qualsevol subvenció que doni l'equip de govern, necessitem Déu i ajuda, perquè no es publica res enlloc. Es fa per un decret, que es guarda en un calaix... D'acord, senyora de Madre, totalment d'acord. I per això, doncs, insisteixo que en el cas de la Generalitat de Catalunya és una grau molt superior de transparència, perquè es publica en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Per tant, doncs, em sembla que hi ha unes raons objectives sempre i en tot cas, i si hi hagués algun cas que no fos així vostès ho manifesten, no voldria reproduir el debat. Jo recordo que en el curs de sengles interpellacions l'Honorable Conseller de Benestar Social va reptar els interpellants que especifiquessin quines són aquestes subvencions que consideraven mal donades. I per ara, que jo sàpiga, no ha sortit cap tipus d'aquest...

Però, bé, jo anava a caure en el defecte de què els acuso a vostès, de personalitzar els temes. Aquí som per discutir quin text ha de tenir l'article 8, l'antic article 9 amb vista a regular de forma clara, neta, exhaustiva i objectiva les ajudes i subvencions amb càrrec als crèdits pressupostaris del Pressupost de la Generalitat per a l'any 91. Aleshores, evidentment, feta aquesta explicació global, que em sembla que és la que cal fer a nivell estrictament polític, compendran que no podem acceptar ni l'esmena 99, del CDS, de l'Agrupació del CDS, ni la 100, d'Iniciativa per Catalunya, ni la 101, del Grup Socialista, que pretenen suprimir aquesta referència que dona peu a la concreció de l'apartat segon en l'apartat primer.

Aleshores..., he destacat aquestes perquè després ve una esmena, la 102, del Diputat senyor Hortalà, el qual en el curs de la seva... sí, no sé si esperar que torni del públic a reintegrar-se en els rengles dels nostres companys diputats o no; no, veig que no em fa cas.

Bé, en tot cas, el senyor... —sí?—, el senyor Hortalà, que ha fet grans explicacions, enormes, llarguíssimes explicacions que jo li confeso que hi hagut un moment que he perdut el fil de la seva exposició, al que no s'ha referit en absolut és al contingut de l'esmena, perquè, després de criticar tant aquesta institució, no sols l'accepta, sinó que, encara més, hi afegeix, o sigui accepta això, això que tothom criticava, ho accepta i encara hi afegeix dient: «establint, dins el marc general del conjunt de condicions de caràcter prioritari per a les activitats o/i beneficis ubicats en comarques endarrerides o relatives a sectors deprimits». Vol dir que encara vol més diferències, encara vol més caràcters específics.

Per tant, doncs, em sembla que no té massa coherència que, a continuació de no explicar-nos això, el senyor Hortalà faci cor comú amb la resta de forces de l'oposició i critiqui el fet que hi hagi, òbviament, tres tipus d'ajudes i subvencions per causes perfectament explicables, com he dit.

Aleshores hi ha una esmena 103, una esmena 103, també de l'Honorable senyor Hortalà, que lliga amb aquella que defensava amb ardidesa la senyora Martí en el tema de donar informació als ens locals i als consells comarcals. Jo entenc que hi pot haver ajuts o subvencions que puguin ser d'interès per a l'Administració local, bé sigui l'ajuntament, bé sigui el consell comarcal, bé sigui una diputació provincial, perquè guardi relació —hi insisteixo— amb les seves activitats, les seves activitats di-

rectes, les seves competències territorials; però en moltíssimes ajudes i subvencions no és així i per això, senyora Martí —i ho faig extensiu al senyor Hortalà—, per això nosaltres ens vam oposar l'any passat i els anys anteriors, i ens hi continuem oposant. Si no els agrada l'expressió «peatge» o les «barreres», doncs, no les utilitzaré, però, bé, en definitiva entenc que una administració local no pot pretendre conèixer d'una manera institucional i paral·lela, o prèvia, el fet de l'actuació legítima i plena d'una altra administració com és la Generalitat, de la mateixa manera que passa amb l'actuació del poder central o amb l'actuació d'organismes internacionals en el nostre territori.

Per tant, doncs, entenc, com els anys anteriors, que no podem votar aquesta esmena.

El conjunt d'esmenes 104, 105, 106, 107 i 108 són la traducció que hem explicat a l'apartat segon, i pels mateixos motius, doncs, nosaltres ens hi oposarem. Aleshores, el que evidentment no té cap sentit amb l'explicació que ha donat és el que hi hagi, a l'esmena 110, aquesta limitació —podríem dir entre cometes el «mal menor»—, que accepti com a transacció, en certa manera o sembla que ho ofereixi, el Grup d'Iniciativa dir: «tot això que fan vostès és un disbarat; ara, si només és fins a 10 milions de pessetes ja els ho deixem fer». Això em sembla que no és correcte. O es mantenen els principis o no es mantenen, senyor Saura. I, per tant, si hi ha una base objectiva, siguin 10 milions, siguin 50 pessetes, siguin 5.000 milions, l'objectivitat és l'objectivitat. Per tant, no li ho podem acceptar.

Entrant ja en aquest calaix de sastre que deia de les altres esmenes, en l'apartat tercer hi ha cinc esmenes que fan referència al tema, que surt cada any, de la subvenció del més o menys d'un milió de pessetes. A nosaltres ens semblava i ens continua semblant que potser si alguna modificació hauríem de fer és incrementar aquest nivell, donada l'erosió de la moneda en els darrers anys, però bé, en definitiva ens sembla que, una subvenció superior a un milió de pessetes, és convenient que hi hagi aquesta cautela de demanar que el destinatari no tingui contret cap deute. Això —i ja sé que la senyora Martí com els anys anteriors no em creurà—, però això, senyora Martí, li puc ben assegurar que no té cap finalitat discriminatòria dels ajuntaments; tant de bo només hi hagués ajuntaments que deguessin diners a la Generalitat. I menys per al servei d'extinció d'incendis, que en l'època que vostè era alcaldessa del seu municipi, crec que era el tema que la preocupava fonamentalment. Això afecta tothom i entenem que, en atenció a una administració local, no podem pas fer una distinció de cara aquí.

Quant a l'esmena 116 del senyor Hortalà, que parla de nou mesos, o una altra esmena, la 122, del Grup d'Iniciativa que fa referència a sis mesos, aquesta és una qüestió que, com que les activitats de concessió d'ajuts i subvencions abracen matèries molt diferents, ens sembla que és poc operatiu fixar amb caràcter general una data concreta de justificació. En tot cas, la Llei de Finances Públiques de Catalunya, a l'apartat 75.3, no estableix cap límit —precisament, en funció d'aquest criteri— i en tot cas l'apartat 6 del mateix article, que no hi ha esmena presentada, ja regula com es fa la justificació.

Hi ha una esmena 118, del Grup Popular, que després de fer l'esmena a l'apartat segon, que és allà on diu que es publicarà en el DOGC, doncs, diu crear un nou apartat, un apartat 7, que diu que es publicarà la convocatòria en el *Diari Oficial de la*

Generalitat. Això té un sentit si acceptéssim l'esmena primera, però com que hem dit que no les acceptaríem, no cal acceptar aquesta esmena perquè en l'apartat dos ja queda reflectit, com deiem, la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Finalment, hi ha unes esmenes, que fan referència, com la 119, del CDS, a la informació trimestral; de tot això ja n'hem parlat. I, per últim hi ha l'esmena, que s'ha donat per defensada per la senyora Barenys, que és...

El Sr. CLOTAS: Retirada.

El Sr. ESCUDÉ: Retirada? Bé, el portaveu del Grup Socialista m'indica que està retirada i, per tant, no faré el torn ni a favor ni en contra, com era el meu propòsit.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, aquest conjunt d'esmenes, que van des de la 99 fins a la 124, el nostre Grup, coherent amb l'explicació que he fet, anuncia el seu vot negatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; procedirem a les votacions. Es voten conjuntament les... sí, senyor Saura, vol alguna votació separada?

El Sr. SAURA: Sí, de la 115, 116 i 117.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament? *(Pausa.)* Molt bé; doncs, votem en primer lloc aquestes esmenes: 115, 116 i 117.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 59 en contra i 19 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes en aquest article 8.

Vots a favor?...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí!

La Sra. MARTÍ I CONILL: La 123 es considera retirada, eh?

El Sr. PRESIDENT: Sí, ho ha dit el seu portaveu abans, a través del portaveu de Convergència i Unió *(Rialles.)*.

Vots a favor de la resta d'esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 8, segons el Dictamen.

Vots a favor?

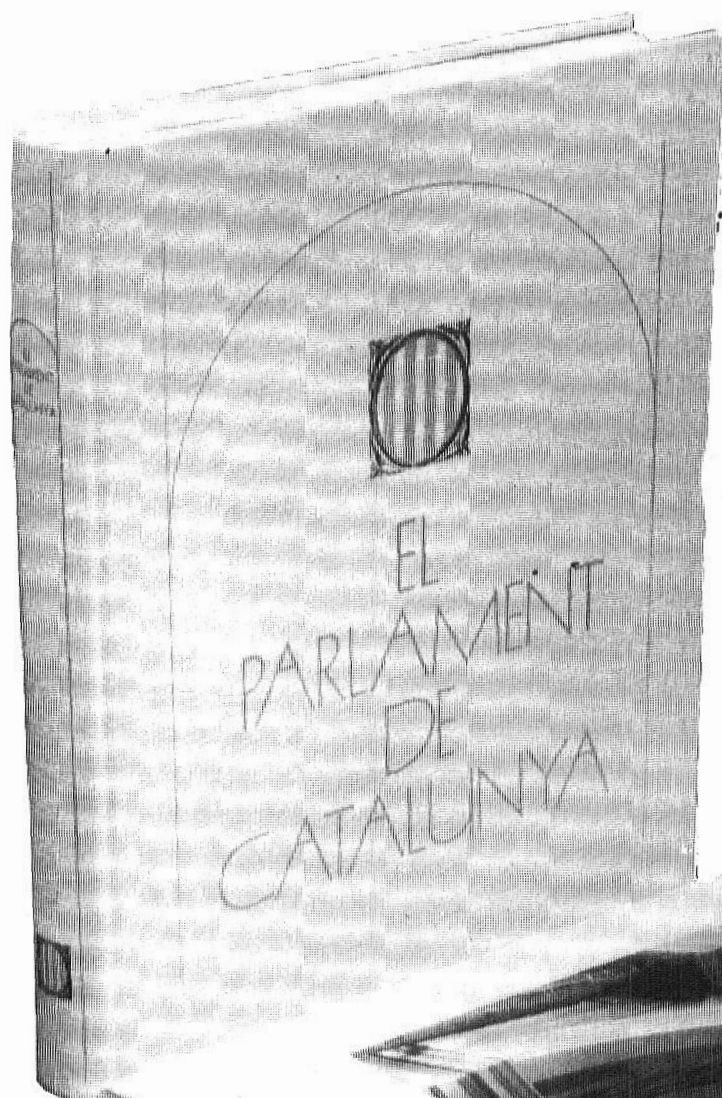
Vots en contra?

Abstencions?

L'article 8 ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les nou del vespre i onze minuts.)

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

La institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

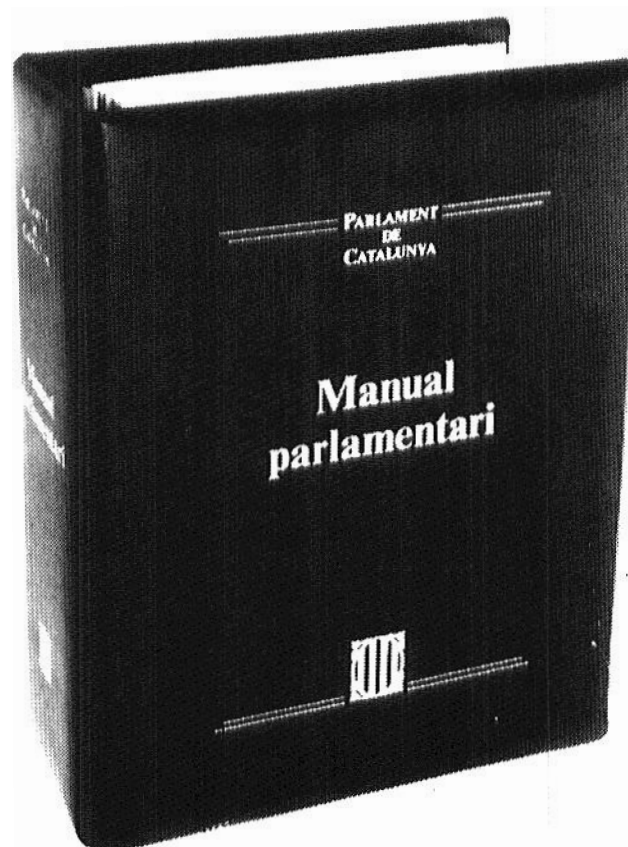
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Sindic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/ree al portador)

..... de de 198

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

